

888.com

ရောမကို အခံသူ

တင်တယ်
မြန်မာပြန်

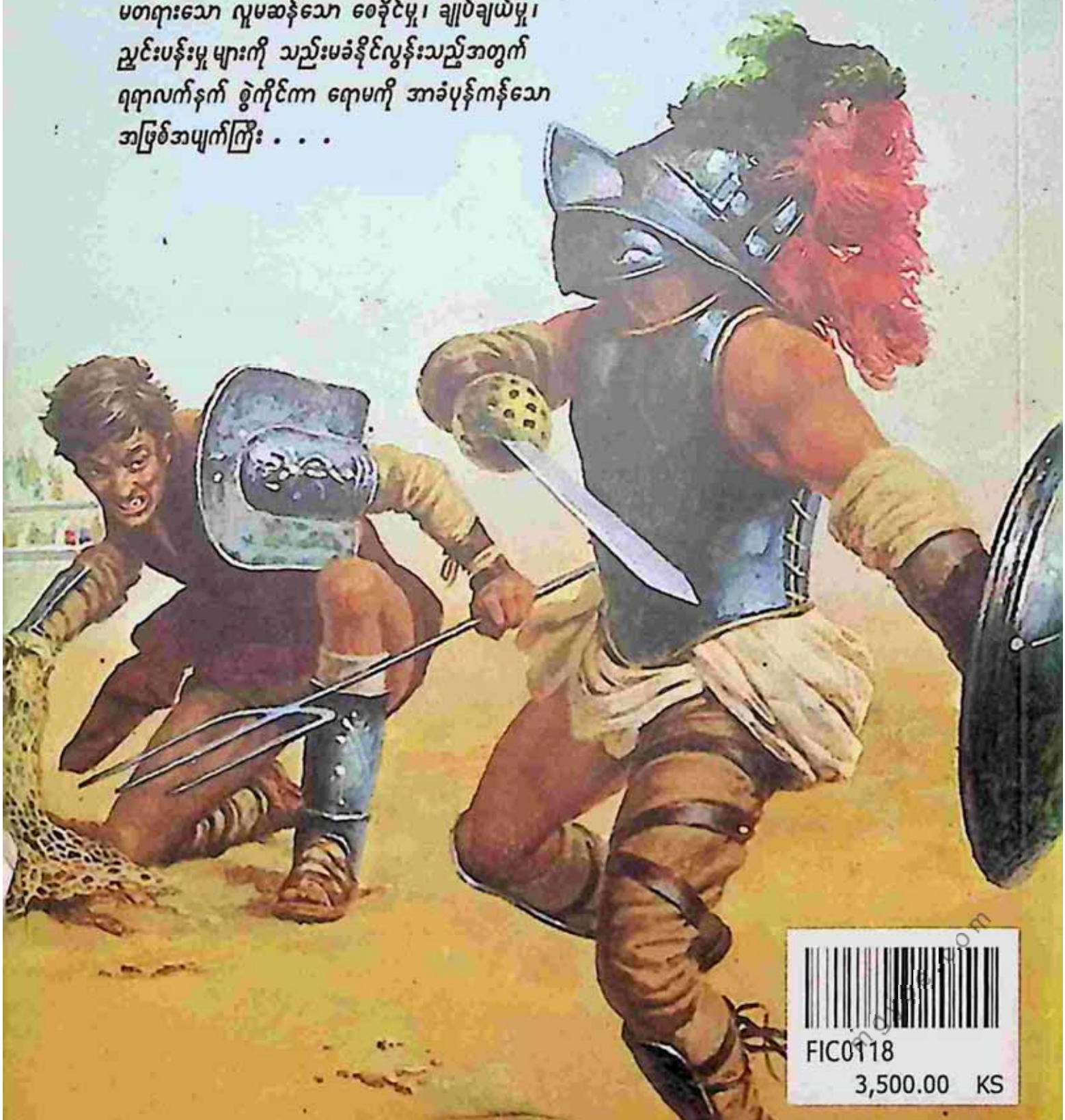
SPARTACUS

Howard Fast

888.com

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့

အဖိနှိပ်ခံ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငွေဝယ်ကျွန်များ၏
ဘဝ၊ သူတို့၏ စရိုက်နှင့် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူတို့၏
ကြိုးပမ်းရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်မှုများကို သွေးကြွစွယ်
ရင်နှင့်စွယ် အသေးစိတ်မှတ်တမ်းတင်ထားသော
ဂန္ထဝင်မြောက် ဝတ္ထုကြီး . . .
အာဏာနှင့်စည်းစိမ်၌ အလွန်အကျူးမူးယစ်နေကြသော
ရောမပြေရှင်၊ ကြေးရှင်၊ အာဏာရှင်များတို့၏
မတရားသော လူမဆန်သော ဝေခိုင်မှု၊ ချုပ်ချယ်မှု၊
ညှင်းပန်းမှုများကို သည်းမခံနိုင်လွန်းသည့်အတွက်
ရုရာလက်နက် ခွဲကိုင်ကာ ရောမကို အာခံပုန်ကန်သော
အဖြစ်အပျက်ကြီး . . .

FIC0118
3,500.00 KS

mg yoe . com

ဆရာမကိုအာခံသူ၊ တင့်တယ်

စာမျက်နှာ ၂၈၄ + မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ၊ သင်္ဃာလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ သာကုဇ၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၆၅ နှလုံးလှစာပေတိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်မှု။

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mg yoe . com

ရောမကိုအာခံသူ
SPARTACUS
Howard Fast
တင့်တယ်
မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း ၂၀၁၈

2013-2014
2013-2014
2013-2014
2013-2014
2013-2014

ရောမကို အာခံသူ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အင်အားအကြီးဆုံးနှင့် နယ်ချဲ့ရာ၌ အကျယ် ပြန့်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သော ရောမနိုင်ငံကြီးသည် ခရစ်တော်မဖွားမီ သက္ကရာဇ် ၇၁ ခုနှစ်တွင် လုံးဝပျက်စီးပြိုကွဲလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အာဏာနှင့်စည်းစိမ်၌ အလွန်အကျူးမူးယစ်နေကြသော ရောမမြေရှင်၊ ကြေးရှင်၊ အာဏာရှင်များတို့၏ မတရားသော၊ လူမဆန်သော စေခိုင်းမှု၊ ဖိနှိပ်မှု၊ ချုပ်ချယ်မှု၊ ညဉ်းပန်းမှုများကို တင့်လျှိုးလျှိုးခံနေရရှာသော ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငွေဝယ်ကျွန်များက သည်းမခံနိုင်လွန်းသည့် အတွက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရရာ လက်နက်ကိုစွဲကိုင်ကာ ရောမကို အာခံပုန်ကန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကြီးသည် အဖိနှိပ်ခံ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငွေဝယ်ကျွန်များ၏ဘဝ၊ သူတို့၏ စရိုက်နှင့် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူတို့၏ ကြိုးပမ်းရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်မှုများ ကို ဆွေးကြွဖွယ် ရင်နှင့်ဖွယ် အသေးစိတ်ဖော်ကျူးမှတ်တမ်းတင်ထားသော ဂန္ထဝင်မြောက် နာမည်ကျော်ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကြီးတွင် လဲလျှင်ထ၍ ဖိလျှင်ကြွတတ်သော မနုဿ

စာဖတ်သူများသို့

တိုးတက်သော အယူအဆရှိသည့် နာမည်ကြီးစာရေးဆရာကြီး HOWARD FAST ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဖြစ်သော SPARTACUS ကို ဆရာတင့်တယ်အား မြန်မာပြန်စေလျက် ကျွန်တော်များ နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်ကြောင်း ၁၉၆၅ ခု၊ စက်တင်ဘာလမှစ၍ ကြေညာခဲ့ပါသည်။

SPARTACUS မှာ ကမ္ဘာကျော် နာမည်ကြီးဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာ ပေါင်း ၄၅ ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အုပ်ရေပေါင်း ၃ သန်းကျော် ရောင်းချပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ဆရာတင့်တယ်အား မြန်မာပြန်စေရာတွင် ဆရာသည် စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာကို နှစ်သက်လှသောကြောင့် စိတ်တိုင်းကျအချိန်ယူ၍ မြန်မာပြန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုပါသည်။ ဆိုသည့်အတိုင်း အချိန်ယူ၍ မြန်မာပြန်ရာ ယခုလမှပင် ပြီးပါ သည်။

SPARTACUS ဝတ္ထုကြီးကို ဆရာ မြန်မာပြန်၍ ပြီးသော အချိန်တွင် SPARTACUS သည် နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်အဖြစ် မြန်မာပြည်သို့ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သမ္မတနှင့် ပလေဒီယံရုံကြီးများတွင် ယခု

လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရုံတင်ပေးတော့မည်။ SPARTACUS ၏ အမည် မှာလည်း လူတိုင်း၏ နှုတ်ဖျားတွင် ဝဲလျက်၊ ပျံလျက်၊ မြူး လျက်နေ ပေပြီ။

SPARTACUS ဝတ္ထုကြီးကိုမှီး၍ ကမ္ဘာကျော် ဟောလီးဝုဒ် ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးသည်။ ရိုက်ကူးရာ၌ ဒေါ်လာငွေ သန်းပေါင်း ၁၂ သန်းကျော် အကုန်အကျခံခဲ့ သည်။ ၂ နှစ်ကျော် စီမံပြုစုပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့် အချိန်ယူ ရိုက်ကူးခဲ့ရသည်။ ဇာတ်ကားဖြစ် မြောက်ရေးအတွက် အိတလီနိုင်ငံရှိ သမိုင်းပြတိုက်များနှင့် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းသိမ်းဆည်းရေးဌာနများမှ ရောမခေတ်ဝတ်စုံ ၅၀၀၀ ကျော်၊ တန်ချိန် ၇ တန်ကျော်ရှိသော သံချပ်ဝတ်ရုံများ သယ်ယူခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောပေါင်း ၇ စီးတို့ဖြင့် တန်ချိန် ၂၇ တန်ခန့်ရှိသော ကျောက်ရုပ် ပုံများ၊ ရောမခေတ် ကုလားထိုင်စားပွဲများနှင့် အခြားရောမ အသုံး အဆောင်များကို ဥရောပတိုက်မှ ဟောလီးဝုဒ်သို့ သယ်ယူခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်မှ ဒီဇိုင်းပုံစံအတိုင်း လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများကို လေ့ကျင့်ပေးသည့်ကျောင်းကို အတိအကျ ပြန်လည်ဆောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဟောလီးဝုဒ်တွင်ရှိသမျှသော စတန့် မင်းသား ၁၈၇ ယောက်ကို ရှေးရောမခေတ်က လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမား များနည်းတူ ထိုးခုတ်သတ်ပုတ်ရသည့်ပညာများကို သင်ကြားလေ့ကျင့် ပေးကာ ရုပ်ရှင်ကို အသေးစိတ်ရိုက်ကူးခဲ့လေသည်။

SPARTACUS ရုပ်ရှင်ကြီးတွင် ဟောလီးဝုဒ်အကျော် အမော်များဖြစ်ကြသော ကတ် ဒေါက်ဂတ်(စပါးတားကတ်) လော ရင့်စ်အော်လီဗီယား (ရောမစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခရားစပ်) ဂျင်းဆိုင်းမွန် (ကျွန်မကလေး ဗာရီနီယား) တိုနီကားတစ် (ရောမစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခရားဆပ်၏ ကျွန် အင်တိုနီးနာ)၊ ချားလ်စလော့တန် (နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဂနားချော)၊ ပီတာယူစတင်းနော့ (လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမား များ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းအုပ်ကြီး ဘက်တီးယားတပ်) တို့ ခေါင်းဆောင် ပါဝင်သည်။

SPARTACUS မှာ ရုပ်ရှင်အဖြစ်လည်း ကောင်းမွန်လှပေ သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် အကယ်ဒမီရွေးပွဲတွင် အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင်ဆု

(အော်စကာဆု) လေးဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့ပါသည်။

SPARTACUS ရုပ်ရှင်ကြီး၏ မူလဇာတ်လမ်းဖြစ်သော ဝတ္ထုကြီးမှာ ရုပ်ရှင်ထက် ပင် နာမည်ကြီးလှပါသည်။ စာပေဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းလည်း ချီးကျူးခံရပါသည်။ ဤဝတ္ထုကြီးကို ယခုမှ စာဖတ်သူများ၏ လက်သို့ ရုပ်ရှင်နှင့်အတူ အချိန်မီ ပေးဆက်နိုင်ပါ ပြီ။ ရုပ်ရှင်အရသာနှင့် ဝတ္ထုအရသာကိုလည်း ချိန်ထိုး၍ အရသာခံနိုင် ပါပြီ။ စာဖတ်သူများ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်များ မျှော်လင့် ပါသည်။

“မရဏကမ္ဘာ” “ရောမကိုအာခံသူ” ဝတ္ထုကြီးများကဲ့သို့ ရသ မြောက်ဝတ္ထုကြီးများကို ကျွန်တော်များ နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ ဆက်လက် ထွက်ရန် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေများ၏ “မုန်တိုင်း ကြမ်းနှင့် သွေးလွှမ်းခရီး”၊ ဆရာတင့်တယ်၏ “လိုက်တော် မူသင့်ပါရဲ့”၊ ဆရာကောင်းမြတ်၏ “ရမက်ဧကရီ” ဝတ္ထုကြီးများကို ဆက်လက်ထွက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြိုတင်သတင်းကောင်း ပါးပါ သည်။

လေးစားလျက်
နှလုံးလှစာပေတိုက်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

“ရောမကို အာခံသူ” ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကြီး၏ မူရင်းမှာ HOWARD FAST ရေးသားသော SPARTACUS အမည်ရှိ ဂန္ထဝင် မြောက်ဝတ္ထုကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်အခါ ရောမလူမျိုးတို့ ဘုန်းမီး နေ လ တောက်ဖကြ စဉ်အခါက ရောမ ယဉ်ကျေးမှုသည် တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီးယိုယွင်းလာ ခဲ့ချိန်တွင် ဇာတ်အိမ်ကိုတည်ဆောက်၍ ထားလေသည်။ ရောမလူမျိုး တို့သည် စစ်ရေးစစ်ရာတွင် ထူးချွန်၍လာသည်နှင့်အမျှ ရောမအာဏာ ပိုင်များသည် ဘုန်းလက်ရုံး ဆန့်တန်းကြရာ မြေထဲပင်လယ်တစ်ဝိုက် သည် ရောမ၏ သံခြေဖနောင့်အောက်သို့ရောက်၍နေခဲ့သည်။ ထိုမျှ မကသေး အင်္ဂလန်၊ အာဖရိက၊ အိန္ဒိယ စသည့် နိုင်ငံများအထိပင် အာဏာစက်ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။

အာဏာဟူသည် အာဏာပိုင်သူကို ပျက်စီးစေမြဲဖြစ်သည်။ သံမှဖြစ်သော သံချေးသည် သံကိုဖျက်သည့်နည်းအတိုင်း၊ အာဏာပိုင် သူသည် သူပိုင်သော အာဏာကပြန်၍ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရမြဲဖြစ် သည်။ အာဏာသည် ယစ်မှူးစေတတ်သော သေအရက်နှင့် တူသည်။ သေအရက်ကို များများသောက်လေလေ များများမှူးသလို အာဏာ

သည်လည်း များများရှိလေလေ ကတိမ်းကပါးဖြစ်စေလေလေ ရှိတတ်သည်။

ရောမလူမျိုးတို့ ဘုန်းတန်ခိုး အထက်ဆုံးအချိန်၌ သူတို့သည် အခြားသော လူမျိုးများကို မနုဿလူသားများဟုပင် မထင်တော့အောင် ဖြစ်၍လာကြသည်။ အရူးတစ်ပိုင်းသဖွယ် ဖြစ်၍လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် စာရိတ္တအပျက်ကြီး ပျက်စီးလာကြသည်။ သေရည်နှင့် မေထုန်ကျူးလွန်မက ကျူးလာကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ လူအချင်းချင်း မသေမချင်း လက်နက်အမျိုးမျိုးနှင့် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်သော လူသတ်ပွဲများကိုပင် ရံသွင်း၍ ခမ်းနားကြီး ကျယ်စွာ ပြသကြသော အခြေအထိ စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များ တိုးပွား၍ လာခဲ့ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်စိတ်များဝင်၍ လာကြသည်။ ယင်းသည်ကား ရောမလက်နက်နိုင်ငံကြီး ပြိုကွဲပျက်စီး ရမည့်အဦးအစပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဤဘာသာပြန် ဝတ္ထုထဲ၌ ရောမလူမျိုးတို့၏ ကျွန်ပြုခြင်းကို ခံရသော အခြားလူမျိုး များသည် ရောမ၏ ထမ်းပိုးအောက်မှ မခံမရပ် နိုင်လွန်းသောကြောင့် ရုန်းထွက်ကြရပုံကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့၍ ဖော်ပြထားသည်။

မူရင်းရေးသူ HOWARD FAST သည် ဤဝတ္ထုကြီးကို ရေးရာ၌ ရောမရာဇဝင်ကို အသေးစိတ်ပြန်၍ဖော်ထုတ်သည်ထက် ယခုမျက်မှောက် ခေတ်၏ အခြေအနေကို ဖော်ထုတ်ခြင်း၊ သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဘာသာပြန်သူက ထင်မိလေသည်။ ယခုပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက် ခေတ်တွင် တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်သော နည်းနှင့်ဖြစ်စေ အားကြီးသူ လူတစ်မျိုးက အားနည်းသူလူတစ်မျိုးကို ဖိနှိပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ အချို့အချို့သော နိုင်ငံများ၌ တင့်ကားများ၊ လေယာဉ်ပျံများနှင့်ပင် ဖိနှိပ်အုပ်စိုးနေကြသည်။ ထိုအဖြစ်များကို တင်စားသောအားဖြင့် မူရင်းရေးသူက သူ့ဝတ္ထုကို ရေးသည်ဟု ထင်မိသည်။ မူရင်းရေး သူ၏ အာဘော်မှာ... “တန်ခိုးကြီးမားလွန်းလှသော ရောမကိုပင်လျှင် မခံရပ် နိုင်လွန်းသောအခါ၌ လက်နက်မဲ့ ကျွန်များကပင် ခုခံတော်လှန်ကြသေးသည်။ ယခုခေတ်တွင်လည်း “ဖိလွန်းလျှင် ထောင်လိမ့်မည်” ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်လေသည်။

“လူသတ္တဝါတို့သည် လွတ်လပ်စွာမွေးဖွားလာသော်လည်း အမြဲနှောင်ကြီးတည်းခြင်း ခံနေရသည်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားကာ ထွန်းကားလာခဲ့သောဝါဒ မျိုးတို့သည်ပင် တဖြည်းဖြည်း တန်ခိုးထွား၍ လာသောအခါ၌ ထိုဝါဒရှင်နိုင်ငံတို့ကပင် အခြားသော နိုင်ငံများကို ကျွန်ပြုကြသည်ကို မျက်မှောက်ခေတ်၌တွေ့၍ နေရသည်။ ကျွန်ပြုခြင်းခံရသော နိုင်ငံများသည် ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်ကြသည်။ ရုန်းကန်ရာ၌ အသက်ကို စတေး၍ ရုန်းကန်ကြသည်။ လွတ်မြောက်ရေးကိုရသူ နည်းပါးသလောက် ရုန်းကန်သဖြင့်ပင် ပို၍ ဖိနှိပ်ခြင်းခံရသူက များသည်။ လွန်ခဲ့သောအနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းက ကမ္ဘာစစ်ပြီးခေတ် သမိုင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်လိုက်ပါလျှင် ထိုရုန်းကန်မှုမျိုးတို့ကို တစ်သီတစ်တန်းကြီး တွေ့နိုင်သည်။ ကမ္ဘာတိုက်ကြီးအားလုံး၌ပင် ရုန်းကန်မှုများပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးရသောနိုင်ငံများ ပေါ်ပေါက်လာရုံကို အများသိကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မလွတ်လပ်သောနိုင်ငံအများပင်လျှင် ကျန်ရှိနေလေသေးသည်။ အချို့သော လွတ်လပ်သည်ဆိုသည့်နိုင်ငံများသည်ပင်လျှင် အတွင်းသဘောအားဖြင့် မလွတ်လပ်ဘဲရှိနေကြသည်ဟု ဆိုစရာပင် ရှိနေလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ လူသားတို့၏ လွတ်လပ်လိုသော စိတ်ဓာတ်သည်ကား မည်သည့်အခါမျှ မငြိမ်းမသေနိုင်သော မီးတောက်မျိုးဖြစ်သည်။ အပြင်းအထန်ထ၍ အလျှံ တညီးညီး တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သောအခါလည်း ရှိသည်။ ပြာဖုံး မီးခဲအသွင်ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်၍လည်း နေတတ်သည်။ သို့သော် မီးကား မသေချေ။ အခွင့်တည်း ဟူသော လောင်စာနှင့် အခါတည်းဟူသော လေအပင့်တို့ကြုံလျှင် ထိုမီးခဲမှ မီးတောက် မီးလျှံဖြစ်ပေါ်၍ လာရမိဖြစ်သည်။

ဤသဘောသည်ကား လူဘုံ၏ သဘောဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ဖုံးလွှမ်းရာ လူ့လောက၌ ဖိနှိပ်သူက ဖိနှိပ်၍ တော်လှန်သူက တော်လှန်နေသော သဘောတရားမှာ တစ်ရစ်ပတ်ပတ်လည်၍ နေသော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး သံသရာပင် ဖြစ်ချေသည်။ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကံတို့ မပြတ်စဲသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး လူသားတို့သည် ယင်းသည့် သံသရာထဲမှာပင် တဝဲလည်လည် နေကြရဦးမည်ကဲ့သို့

ဖြစ်၍နေလေသည်။

မူရင်းရေးသူသည် သူ၏ဝတ္ထုထဲ၌ ဤသဘောကို တင်ပြထားသည်။ သို့တင်ပြရင်းကပင် မူရင်းရေးသူက ဝတ္ထု အနှစ်တစ်ရပ်ကို ထပ်မံဖော်ထုတ်ပြန်သည့်အားဖြင့် “လူဆိုသည်မှာကား ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေသောသူများ ပါဝင်သည့် အစုအဝေးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင်များသည် မည်မျှပင် အခြေအနေဆိုးရွားစေကာမူ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသူများ၏ စံနမူနာကိုယူကာ သတ္တိ ဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံကာ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နိုင်ကြပါစေသတည်း” ဟူသော ဆန္ဒပြု အမှာစကားချီး၌ ရေးသားထားသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ခရစ်တော်မပေါ်မီ ၇၁ ရာစုနှစ်က အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အသေအချာစိစစ်၍ ချိန်ထိုးကာ ဖတ်ရှုမည်ဆိုပါလျှင်မူ မျက်မှောက်ခေတ် အချို့သော နိုင်ငံများ၌ ဖြစ်ပျက်၍နေသော ကိစ္စများကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရပေသည်။

မူရင်းဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်၍ ရဲရဲရင့်ရင့်နှင့် ထုတ်ဝေသော နှလုံးလှစာပေတိုက်ကို ကမ္ဘာစာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် မြန်မာဘာသာဖြင့် ပေါ်ထွက်ကာ မြန်မာ့စာအုပ်စင်သို့ ရောက်လာစေသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပေသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ကူညီရေးသားပေးသော ညီမငယ် မတင်အေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြရပေမည်။

တင့် တယ်

၁၈-၁၂-၆၅

mgyc.com

mgyc.com

အပိုင်း ၁

မေလအတွင်းတွင် ရောမမြို့မှနေ၍ ကာပူအားမြို့သို့
သွားသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ ကေးယပ်(စ်) ကရက်(စ်)
ဆပ်(စ်)ခရီးထွက်ခြင်း။

မတ်လအလယ်ပိုင်းလောက်မှနေ၍ ထာဝရမြို့တော် ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော
ရောမမြို့တော်ကြီးမှနေ၍ ကာပူအားမြို့သို့ အများပြည်သူတို့အတွက် ခရီးလမ်းသည်
ပွင့်ပြန်လေသည်။ ကာပူအားမြို့သည် ရောမမြို့ထက် သေးငယ်သော်လည်းလှပသော
မြို့တစ်မြို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ လမ်းစ၍ ဖွင့်လိုက်သောအချိန်တွင် ခရီးအသွားအလာမှာ
ခါတိုင်းကဲ့သို့ မများလှသေးချေ။

လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်အတွင်းမှ ရောမသမ္မတနိုင်ငံတော်တွင် လမ်းကြီးလမ်းငယ်
အသွယ်သွယ်တို့မှာ လူသွားလူလာ များစွာ မစည်ကားခဲ့။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး
လည်း ဆွန့်ပါးခဲ့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နေရာတကာ၌လိုပင် ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများ
တွေ့ကြုံနေရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ရောမမြို့တော်နှင့် ကာပူအားမြို့တို့၏အကြားရှိ
ဤ လမ်းမကြီးမှာလည်း ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများ စံတင်ရလောက်အောင်ဖြစ်ပေါ်၍ နေပေသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းမများစည်ကားသလောက် ရောမမြို့သည်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်
သည်ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသည်ပင် ဆိုစမှတ်ပြုစရာ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ရောမမြို့တော်တွင် လမ်းဖွင့်သည့်အကြောင်းကို ကြော်ငြာစာများကပ်၍ထား၏။

ထို ကြော်ငြာစာများ၌ ကာပူအားမြို့တွင် လုပ်ငန်းဆောင်တာ အရောင်းအဝယ်ရှိသောသူများ သွားရောက်လုပ်ဆောင်နိုင်ကြကြောင်းကို ကြေညာ၍ထားပေသည်။ အပျော်ခရီး သက်သက် ထွက်ကြသောသူများကိုမူ လှပသော ကာပူအားမြို့သို့ ရုတ်တရက် လာခွင့်မပေးသေးချေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အချိန်တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်လာခဲ့သောအခါ၌ နွေဦး ရာသီရောက် ၍လာ၏။ အိတလီပြည်၏ နွေဦးရာသီမှာ နေရောင်ခြည် ကြည်ဝင်း၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှ သော ရာသီဥတုဖြစ်လေရာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ သာယာကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်၍နေ၏။

ထိုအခါတွင် ခရီးသွားလာခြင်းကို တားမြစ်ထားချက်များ ပယ်ဖျက်၍ ပေးလေ သည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် ထိုအချိန်၌ လှပသော အဆောက်အဦများနှင့် ရှုမျှော်ခင်း များရှိရာ ကာပူအားမြို့သို့ ရောမလူမျိုးတို့ အလည်အပတ်များ ရောက်နိုင်ခွင့်ရရှိကြပြန် လေသည်။

ထိုမျှမကသေး ကာပူအားမြို့ တည်ရှိရာ ကန်ပင်းနီယား ဒေသမှာ သဘာဝအား ဖြင့် လှပသော ဒေသဖြစ်သည့်အပြင် ရေမွှေးကောင်းများဈေးချိုချိုနှင့် ရနိုင်သောမြို့လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရေမွှေး၏အနံ့အရသာကို ဈေးချိုချိုနှင့် ခံစားလိုကြသောလူများသည် ထိုအချိန် ထိုအခါမျိုးတွင် ကာပူအားမြို့သို့ တခုတ်တရ ခရီးထွက်ကြလေသည်။

အချို့က ရေမွှေးကုန်ကူးကြ၏။ ကာပူအားမြို့တွင်ရှိသော ရေမွှေးချက်စက်ရုံကြီး များမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိသော စက်ရုံကြီးများပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစက်ရုံကြီးများသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ရေမွှေးနှင့် နံ့သာဆီအမျိုးမျိုးတို့သည် မျိုးစုံအောင် ရောက်ရှိလာနေကြပေသည်။ အီဂျစ်ပြည်မှ နှင်းဆီပန်းအဆီများ ရောက်၍ လာ၏။ ရှီးဗား ဘုရင်မ၏ ကြာပန်းအဆီနှင့် ဂဲလီလေးပြည်မှ ပေါ်ပီပန်းဆီများ၊ ကတိုး ဆီ၊ လိမ္မော်ဆီ၊ သံပရာဆီများလည်း ရောက်၏။ စန္ဒကူး အစရှိသော သစ်ဆီမွှေး အမျိုးမျိုး တို့သည်လည်း အဆက်မပြတ်ရောက်ရှိ၍ နေကြပေသည်။

ရောမမြို့မှာထက် ကာပူအားမြို့တွင် ရေမွှေးဈေးနှုန်းမှာ ထက်ဝက်မျှမက ချိုသာ လေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေါ်၍နေသော ခေတ်အခါက ဥရောပတိုက်တွင် အမွှေးနံ့ သာများ အသုံးအစွဲမှာ လူကြိုက်အလွန်များ၍ နေ၏။ အမျိုးသမီးများသာမဟုတ်၊ အမျိုး သားများ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမွှေးနံ့သာဆီများကို သုံးစွဲ၍နေကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် အမွှေးနံ့သာဆီများသည် ရောမနိုင်ငံတော် တစ်ဝန်းလုံးတွင် နေထိုင်ကြသောနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့အတွက် မသုံးမဖြစ်သောပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်၍ နေလေသည်။

ရောမမြို့မှ ကာပူအားမြို့သို့သွားသောလမ်းမကြီးကို မတ်လတွင် စတင်၍ ဖွင့်လှစ် ပေးလိုက်သည်။ လမ်းပွင့်သွားပြီးနောက် နှစ်လအကြာ မေလအလယ်သို့ရောက်သောအခါ

ကေးယပ်(စ်) ကရက်(စ်)ဆပ်(စ်)နှင့် သူ၏နှမဖြစ်သူ ဟယ်လင်နာနှင့်အတူ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကလော်ဒီယာမားရီယပ်(စ်)တို့သည် ကာပူအားမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဆွေမျိုးဉာတိတို့နှင့် သီတင်းတစ်ပတ် နေထိုင်ကြရန် ခရီးထွက်၍လာခဲ့ကြပေသည်။ သူတို့လူသိုက်သည် ရောမမြို့မှနံနက်အချိန် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ထိုနံနက်ခင်းမှာ နေရောင်ခြည်ကြည်ဝင်း၍ ကောင်းကင်တွင် တိမ်သားများ ရှင်းလင်း၍နေ၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း အေးမြမြမှုသာ ဖြစ်သည်။ ခရီးထွက်ရန် အလွန်အဆင်ပြေသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ အဆိုပါ ခရီးထွက်၍ လာကြသော လူစုမှာ အသက်အရွယ် နုနယ်ပျိုမျစ်ပြီးလျှင် ခရီးသွားရန် စိတ်အားထက်သန်၍ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသောသူများလည်း ဖြစ်၏။ လမ်းခရီး၌ စွန့်စားခန်း တစ်မျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံရမည်ကို မျှော်လင့်၍ထားကြသောသူများလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကေးယပ်(စ်) ခရက်(စ်)မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ဆံပင်မှာ ရှည်လျားများပြား၍ အခွေအတွန့်ကလေးများဖြစ်၍နေ၏။ မျက်နှာပေါက်ပေါ်လွင်၍ ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၍နေပေသည်။ သူသည် လှပသောဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို စီး၍လာလေသည်။ ထိုမြင်းမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်မှ သူ၏ဖခင် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးသော မြင်းဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာ မူ အသီးသီး အမိုးဖွင့်ထမ်းစင်များကို စီး၍လာကြ၏။ ထမ်းစင်တစ်ခုတစ်ခုကို ကျွန်လေးယောက်တို့က အသီးသီးထမ်း၍ လာကြပေသည်။ ကျွန်များမှာ ထမ်းစင်ထမ်းရာ၌ လေ့ကျင့်ပြီးသား ရထားပြီးသောသူများဖြစ်ကြသဖြင့် ဆယ်မိုင်ခရီးကို မရပ်မနားဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ခရီးနှင့်နိုင်သောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ဤခရီးသွားလူစုသည် လမ်းခရီးတွင် ငါးရက်ကြာမည်ဟု ကြိုတင်စီစဉ်ထားကြ၏။ တစ်ရက်အချိန်ကုန်လျှင် မိတ်ဆွေများ သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးဉာတိများ၏ တောစံအိမ်များတွင် ဝင်ရောက်နားနေကြရန်လည်း စီစဉ်ကြ၏။ ဤနည်းဖြင့် အေးအေးသက်သာ ခရီးတစ်ဆစ်စီဆက်ပြီးလျှင် ကာပူအားမြို့သို့ အရောက်သွားရန် စီစဉ်ထားကြပေသည်။ ခရီးစ၍မထွက်ခွာမီကပင် သူတို့သည် လမ်းတစ်လျှောက်၌ အပြစ်ပေးခြင်းခံ၍ ထားရသော ရှုမျှော်ခင်းများကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်၍ သိထားကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ထိုရှုမျှော်ခင်းများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ကြပေ။ စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် မိန်းကလေးများသည်။ သူတို့ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ကြသည့်အတိုင်း လမ်းခရီးတွင် တွေ့မြင်ရမည့် ရှုမျှော်ခင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အားတက်ကြွ၍ပင် နေကြပေသေးသည်။ ကေးယပ်(စ်)၏အဖို့ တွင်မူကား ထိုရှုမျှော်ခင်းမျိုးကို ကြည့်မြင်ချင်သော စောက်ပုပ်၍နေပြီးလျှင် ထိုမြင်ကွင်းမျိုး

တို့ကို စိတ်သတိစွာနှင့် ကြည့်ဝံ့သည့်သတ္တိမျိုးရှိသော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချေသည်။

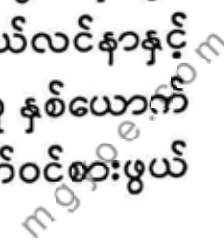
ကေးယပ်(စ်)က “ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခုပေါ်ကို ရောက်နေရတာထက် ဘေးကနေပြီး ကြည့်ရတာက တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာကမူ “ကျွန်မတို့တော့ လမ်းရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ ကြည့်သွားမှာပဲ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာသည် ကလော်ဒီယာထက် လှပလေသည်။ ကလော်ဒီယာမှာ ဆံပင် ရွှေဝါရောင်ရှိ၏။ သူသည် ဂနာမငြိမ်ရှိတတ်ပြီး အသားအရည်ရော၊ မျက်လုံးအရောင်ပါ ဖျော့တော့သောအဆင်းရှိလေသည်။ အမြဲတစေ အားနွဲ့ပန်းလျသောအသွင်ကိုလည်း တမင် ဆောင်တတ်လေသည်။ သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပြည့်တင်း၍ စွဲမက်စဖွယ်ကောင်း ၏။ သို့သော် ကေးယပ်(စ်)၏အမြင်၌ ဟယ်လင်နာသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ကလော်ဒီယာက အဘယ့်ကြောင့် ခင်မင်နေသည်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှာ၍ မရချေ။ မိန်းကလေးနှစ်ဦး အဘယ်ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြ သည်ဆိုသောအချက်ကို ယခုကဲ့သို့ ခရီးထွက်လာစဉ်တွင် သိရအောင် ကြိုးစားမည်ဟု ကေးယပ်(စ်)က ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကေးယပ်(စ်)သည် သူ့နှမ၏သူငယ်ချင်းမကလေးကို ချစ်ရေးမြူရန် ယခင်က အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ကူးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း မိန်းကလေးက သူ့အား ဂရုမစိုက်လှသဖြင့် သူ့အကြံမှာ မအောင်မြင်ချေ။ ဟယ်လင်နာသည် ကေးယပ်(စ်) တစ်ဦးတည်းကိုသာ မဟုတ်၊ ယောက်ျားသားမှန်သမျှတို့ကို များစွာ ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ချေ။ ဟယ်လင်နာသည် လောက၌ စိတ်လေ၍နေသည်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မျှ သူစိတ် မဝင်စားဘဲနေတတ်သည့်အတွက်ပင်။

ဟယ်လင်နာသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ကေးယပ်(စ်)၏နှမမှာမူ ခြားနားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူ့နှမသည် ထူးခြားသော အရည်အသွေးတစ်မျိုးရှိသောသူဖြစ်၏။ နှမသည် မောင်လောက်ပင် အရပ်မြင့်ရှည်၍ ရုပ်ရည်ချင်းလည်း အလွန်တူလေသည်။ မိန်းမချောတစ် ယောက်ဖြစ်၏။ မောင်ဖြစ်သူထက်ပင် ပို၍ ချောမောသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကေးယပ်(စ်) သည် သူ့နှမ ကလော်ဒီယာကို မြင်ရတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ် အကြောင်းရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားရသည့်အဖြစ်ကို ယခုခရီးထွက်ရာတွင် သိရှိအောင် စုံစမ်းမည်ဟုလည်း ပိုင်းဖြတ်ထားပေသည်။ သူ၏နှမ ဟယ်လင်နာနှင့် ကလော်ဒီယာ တို့နှစ်ယောက် တစ်တွဲမှာ အခြေခံသဘောချင်း မတူသောသူ နှစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် တွဲဖက်ညီကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ခရီးတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်

အဖြစ်အပျက်များနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကေးယပ်(စ်)က မျှော်လင့်ထားပေသည်။

ရောမမြို့၏ အပြင်ဘက်မိုင် အနည်းငယ်မျှရောက်ခဲ့သောအခါတွင် အပြစ်ဒဏ် ပေး၍ထားသော အလောင်းကောင်များကို စတင်၍ တွေ့ရလေတော့သည်။

လမ်းမကြီးသည် ဤနေရာလောက်တွင် ကျောက်ခဲများနှင့် သဲများ ရှိသော လွင်တီးခေါင်အရပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သွား၏။ နေရာမှာ ဧကအနည်းငယ် ကျယ်ဝန်းပေသည်။ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားသော အလောင်းကောင်များကို ဦးစီးစီမံရသောသူသည် မြင်ရသူတို့၏ စိတ်၌ အများဆုံး ထိခိုက်နိုင်စိမ့်သောငှာ ပထမ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို စိုက်ထူရန် ဤနေရာ ကလေးကို သီးခြားရွေးချယ်ခဲ့ပေသည်။

လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို အသစ်စက်စက် သစ်သားဖြင့်လုပ်ထား၏။ သစ်သားမှာ သစ်စေးအနက်ရောင်ထွက်သော ထင်းရှူးသားဖြင့် လုပ်၍ထား၏။ လက်ဝါးကပ် တိုင်၏ နောက်ဘက်တွင် မြေနိမ့်၍နေလေရာ လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် နံနက်ခင်း ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ ပထမလက်ဝါးကပ် တိုင် ဖြစ်သောကြောင့် အခြားတိုင်များထက် ပို၍ကြီးမားပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်၍နေပေ သည်။ ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်၌ ချည်နှောင်၍ထားသော လူသေအလောင်းကောင်မှာ အဟန့်ငယ်၍ပင်နေ၏။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ အပေါ်ပိုင်းက အလေးချိန်များ၍ နေသော ကြောင့် အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်၍နေ၏။

ကေးယပ်(စ်)သည် သူစီးနေသောမြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ဝါး ကပ်တိုင်အနီးသို့ မြင်းကိုမောင်းသွားလေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် သူ့အလှူကို င်သော ကြိမ်လုံးကလေးတစ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထမ်းစင်ထမ်း၍ လာ ရသော ကျွန်များအား မြင်းနောက်ကလိုက်ရန် အချက်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ နားပါရစေလား အို အရှင်မ” ဟု ထမ်းစင်ရှေ့မှ ထမ်းသူကျွန်က တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ထိုကျွန်မှာ စပိန်ပြည်သားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူပြောသော လက်တင် ဘာသာစကားမှာ ကပေါက်ချို ကပေါက်ချာ နိုင်လှပေသည်။ ထိုအချိန်၌ ထမ်းစင်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှေ့သို့ရောက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

“နားစေ” ဟု ဟယ်လင်နာက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူမသည် အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိနေပေသေးသည်။ သို့သော် ဤအရွယ်၌ပင် ခေါင်းမာသောအကျင့်ရှိ၍ နေလေ သည်။ သူတို့မိသားစုထဲက အမျိုးသမီးတိုင်းပင် ခေါင်းမာကြပေသည်။ ဟယ်လင်နာသည် မည်သည့်သတ္တဝါကိုမဆို အဓိပ္ပာယ်မရှိရက်စက်ခြင်းမျိုးကို လိုလားသူမဟုတ်ပေ။ ကျေးကျွန်ရော၊ တိရစ္ဆာန်များကိုပါ ရက်စက်ခြင်းကို အလိုမရှိ။ ထမ်းစင်ထမ်းသောသူ

များသည် ထမ်းစင်များကို ညင်သာစွာမြေပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီးနောက် နားနေခွင့်ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်စွာ မြေပေါ်၌ ထိုင်နေကြလေသည်။

လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ကောက်ရိုးခင်းထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။ ကုလားထိုင်အပေါ်၌ အဖာအထေး များစွာရှိသော အမိုးကလေး တစ်ခုရှိလေသည်။ ကုလားထိုင်၌ လူဝကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ သူသည် သဘော ကောင်းပုံရပေသည်။ ရုပ်ရည်မှာ ထူးခြားပြီး ဆင်းရဲမွဲတေသော အသွင်ကိုဆောင်၏။ သူ၏ ရုပ်ရည်ထူးခြားခြင်းမှာ သူ့၌ မေးစေ့အထစ်များစွာ ရှိ၍နေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဗိုက်ကြီးရွဲ၍နေသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ဆင်းရဲမွဲတေပုံမှာ ပျင်းရိခြင်းနှင့် လည်းရောစပ်၍ နေလေသည်။ ဤအချက်ကို သူ၏ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်၍နေသော အဝတ် အစားများကသော်လည်းကောင်း၊ ပေကျံ၍နေသော လက်သည်းရှည်များကသော်လည်း ကောင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲတို့ကလည်းကောင်း ဖော်ပြ၍နေပေသည်။

သူ၏ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေးတန်းစား နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် ၏ အပြုံးမျိုးရှိ၍နေ၏။ သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ခါမျှဖြင့် သူသည် နိုင်ငံရေးသမား များ စုဝေးရာ ရင်ပြင်နှင့် ဆီးနိတ်အဆောက်အဦများတွင် လှည့်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှား၍နေလေသည်။

သူသည် ဤနေရာသို့ ယခုရောက်နေခြင်းမှာ သူတောင်းစားဖြစ်ရန် တစ်ထစ်သာ ကျန်လေတော့သည်။ သူတောင်းစားဖြစ်ပါက သူသည် ငှားအိမ်ခန်းတစ်ခန်း၌ ဖျာတစ်ချပ် နှင့် နေရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် သူသည် အသံအောင်သောသူဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ ဈေးကြီးအတွင်း၌ ကုန်ပစ္စည်းများကို အော်ဟစ်ရောင်းချတတ်သော ဈေးခေါ် သမားတစ်ယောက်၏အသံနှင့် တူပေ၏။ သူ၏အဖြစ်မှာကား စစ်တိုက်ခြင်းကြောင့် ဤဘဝသို့ရောက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် စစ်ရုံးသည့်ဘက်မှ ဝင်၍တိုက်မိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ဘဝကို ရောက်၍လာရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“သခင်နဲ့ သခင်မများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မတ်တတ်မရပ်နိုင်တာကို အခွင့်ပြု ကြပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးက နှလုံးအသည်းရောဂါရှိတယ်ခင်ဗျ” ဟု ပြောရင်း လူဆင်းရဲ သည် သူ၏ဗိုက်ရွဲကြီးကို ပုတ်၍ပြနေ၏။ ထို့နောက်...

“အရှင်တို့က အစောကြီးထွက်လာကြပေသကဲ့သို့၊ အေးလေ... ခရီးသီတင်းသွား မယ်ဆိုရင် စောစောစီးစီး ခရီးထွက်ရပေမပေ၊ ကာပူအားကို သွားကြမလို့လား” ဟု ပြော၍နေပြန်လေသည်။

ကေးယပ်(စ်)က “ကာပူအားကို သွားမလို့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကာပူအားဟာ အင်မတန်ကောင်း၊ အင်မတန်လှ၊ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါပဲ။ ဟုတ်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်။ ဆွေတွေမျိုးတွေဆီကို သွားပြီးတော့ လည်ကြပတ်ကြမယ် ထင်ပါရဲ့”

“မှန်တယ်” ဟု ကေးယပ်(စ်)က ပြန်ပြောလိုက်၏။ မိန်းကလေးများသည် ပြုံး၍ နေကြလေသည်။ လူဆင်းရဲကြီးမှာ သဘောကောင်းပုံရပြီး လူပြက်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် လည်း တူ၍နေ၏။ သူ့တွင် ဣန္ဒြေမရှိတော့ပေ။ သူသည် ဣန္ဒြေဆောင်စရာလည်း မလိုတော့၊ လူငယ်များက သူ့အား ခင်မင်အောင်သာ ပြုရပေမည်။ ထိုလူကြီး၏ အမူအရာ ကိုကြည့်ရင်း ကေးယပ်(စ်)သည် မိမိထံမှ ပိုက်ဆံတောင်း၍နေကြောင်း ရိပ်မိ၏။ ပိုက်ဆံ ပေးရမည်မှာလည်း ဝန်မလေးချေ။ ကေးယပ်(စ်)သည် ပိုက်ဆံမရှားသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ အလိုဆန္ဒရှိသမျှကို ရယူနိုင်လောက်သော ဝင်ငွေရှိထားသူလည်း ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် မိန်းကလေးများ၏ရှေ့၌ သူ၏စေတနာ ဗရပွကို ပြလိုက် ချင်၏။ ဤလူဝကြီးအား ပိုက်ဆံပေးခြင်းအားဖြင့် သူ၏ စေတနာတရားကို ပြသနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ပေါ်ပေါက်၍နေပေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးက လမ်းပြလည်း လုပ်ပါတယ်။ ပုံလည်း ပြောတတ်ပါတယ်။ အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်စားတဲ့သူပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ထက် ဘယ်တရားသူကြီးတစ်ယောက် က ပိုပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးနဲ့ တရားသူကြီးနဲ့ဟာ အခြေ အနေခြင်း မတူပေမဲ့ ပိုက်ဆံလိုချင်တာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ ခင်ဗျား . . .”

မိန်းကလေးများသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တွင်ရှိ၍ နေသော လူသေအလောင်း ကောင်ကို စိုက်၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ အလောင်းကောင်မှာ သူတို့၏ အပေါ် ဘက်တည့်တည့်တွင် ရှိ၍နေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်၍နေသော အလောင်းကောင်ကို မရဲတရဲကြည့်၍ နေကြပေသည်။ အလောင်းကောင်မှာ နေလောင် ထားသဖြင့် ညိုမည်း၍ နေပေသည်။

ငှက်များ ထိုးဆိတ်ထားသဖြင့် အသားများပဲ့၍ နေပေသည်။ ကျီးကန်းများသည် အလောင်းကောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထိုးဆိတ်စားသောက်ရန် အကြံအစည်ဖြင့် ပျံ့ဝဲ၍ နေကြပေသည်။ အလောင်းကောင်၏အရေပြားပေါ်၌ ယင်ကောင်များသည် တွား၍ သွားနေကြပေသည်။ အလောင်းကောင်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှနေ၍ ရှေ့ဘက်သို့ ခပ် ကိုင်းကိုင်းဖြစ်၍ နေ၏။ အလောင်းသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှ လျှောဆင်း၍ နေသယောင် ထင်ရပေသည်။ လူသေကောင်၏ အရုပ်ဆိုးလှစွာသော လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုးဖြစ်လေသည် တကား။ သူ၏ဦးခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက်ပြီး ကျ၍နေ၏။ သူ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည်

mgsa.com

မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်း၍ နေ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိ၍နေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အခြင်းအရာကို မမြင်နိုင်ကြချေ။

ကေးယပ်(စ်)သည် လူဝကြီးအား ဒဂါးတစ်ပြား ပေးလိုက်၏။ လူဝကြီးက ကျေးဇူးတင်စကားကို အထပ်ထပ်ပြော၍ နေပေသည်။ ထမ်းစင်ထမ်းသော သူများသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ နေကြ၏။ သူတို့သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို မော်၍မကြည့်ကြ။ မြေကြီးကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြပေသည်။

သူတို့သည် ခရီးပြင်းနှင့်ရာ၌ အလေ့အကျင့်ရထားပြီးသော သူများဖြစ်ကြပေသည်။

“ဒီအလောင်းကောင်က စံပြပဲဗျ။ ဒီမှာ အရှင်မ၊ ဒီအလောင်းကောင်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်...။ ရောမ အစိုးရဟာ ပေးစရာရှိရင် ရက်ရက်စက်စက် ပေးပြီးတော့ ယူစရာရှိရင်လည်း ရက်ရက်စက်စက် ယူတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ဒီအပြစ်ဒဏ်ကို ပေးတာဟာ ပြစ်မှုနဲ့ လိုက်လျောပါတယ်။ ဒီအလောင်းကောင်ဟာ ထိပ်ဆုံးက သီးခြားဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့နောက်မှာ တခြားအလောင်းကောင်တွေ အများကြီးတွေ ရပါလေဦးမယ်။ ဒီနေရာက နေပြီးတော့ ကာပူအားမြို့အထိ အလောင်း ဘယ်နှစ်လောင်းရှိတယ်ဆိုတာကို သိရဲ့လား...” ဟုလည်း မေး၍နေပြန်၏။

မိန်းကလေးများသည် အလောင်းပေါင်းမည်မျှ ရှိသည်ကို သိကြပြီးဖြစ်၍ သို့သော် လူဝကြီး၏အပြောကို စောင့်၍နားထောင်နေကြလေသည်။ လူဝကြီးသည် သေချာတိကျသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်ရ၏။ သူသည် ပျော်ရွှင်တတ်ပုံရလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အလောင်းကောင်များ၏အကြောင်းကို ပြောဆိုရင်း၌ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောတတ်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ လူဝကြီးသည် ဤကဲ့သို့ ရက်စက်စွာ အပြစ်ဒဏ်ပေးထားသည့် အခြင်းအရာများမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားသော အခြင်းအရာများဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖို့တွင်ကား သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စဟု ထင်ရလောက်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် အလောင်းကောင်များ၏အရေအတွက်ကို တိကျစွာ ပြောပြနိုင်မည့်ဟန်မျိုး ရှိလေသည်။ သူပြောပြသော အရေအတွက်သည် မှန်ချင်မှ မှန်မည်ဖြစ်သော်လည်း တိတိကျကျပြောမည်မှာကား သေချာ၍ နေပေသည်။

“အလောင်းပေါင်း ခြောက်ထောင့်လေးရာနဲ့ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်လောင်းရှိတယ်ဗျ” ဟု လူဝကြီးက ပြောလိုက်၏။

အချို့သော ထမ်းစင်သမားများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေကြသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတို့အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် သူတို့၏စိတ်လှုပ်ရှားပုံကို အကဲခတ်နိုင်မိမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့အား မည်သူကမျှ အကဲခတ်၍ မနေကြပေ။

လူဝကြီးက “အလောင်းပေါင်း ခြောက်ထောင့်လေးရာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်လောင်း ရှိတယ် ခင်ဗျ” ဟု ထပ်၍ ပြောလိုက်၏။

ကေးယပ်(စ်)က “များလှချေကလား” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာ၏စိတ်တွင် ကေးယပ်(စ်)၏ စကားသည် စကားဖြစ်ရုံမျှ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခုနီးဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း လူဝကြီးက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍နေလေသည်။ အားလုံးခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ လူဝကြီးသည် သူ၏ ဝတ်ရုံထဲမှ တုတ်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆီသို့ တုတ်နှင့် ထိုးပြလိုက်၏။

“ဒီအလောင်းဟာ စံပြအလောင်း တစ်ခုပေါ့ဗျာ၊ စံပြကိစ္စတစ်ခုရဲ့ လက်မွန်မဆွ စံပြတစ်ခုပေါ့” ဟု လူဝကြီးက ဆို၏။

ကလော်ဒီယာသည် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ရယ်သံပြုလိုက်မိလေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ အရေးလည်း ကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကြောင်းတစ်ခု၌ တသီးတခြား အခုလိုပြထားတာပေါ့။ ရှေးမအစိုးရဟာ အကြောင်းရှိရင် ရှိသလိုလုပ်တတ်တဲ့ အစိုးရပါပဲ” ဟု လူဝကြီးက စာသံပေသံပါပါနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီအလောင်းဟာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ အလောင်းလား” ဟု ကလော်ဒီယာက မလိမ် မိုးမလိမ္မာ မေးလိုက်၏။

သို့သော်လည်း လူဝကြီးသည် စိတ်မဆိုးချေ။ လူဝကြီးသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်လျက်လိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုမှုခြင်းမှာ သူ၏စိတ်၌ ထိခိုက်တုန်လှုပ်နေခြင်းကို ဖုံးဖိကာ ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကေးယပ်(စ်)က တွေးလိုက်မိလေသည်။

လူဝကြီးက “အလောင်းဟာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ အလောင်းကောင်မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆိုပြန်၏။

ကေးယပ်(စ်)က စိတ်တိုသံဖြင့်...

“စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ အလောင်းကို လုံးဝရှာမတွေ့ကြတော့ဘူး” ဟု စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

လူဝကြီးက သူ့အသိဉာဏ်ကို ဂုဏ်ယူသောဟန်ဖြင့် “အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်

ပစ်လိုက် ကြတာပဲဗျို့၊ အပိုင်းပိုင်းကို ဖြစ်အောင် ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒါတွေဟာ ကလေးမတို့လို စိတ်နုနယ်တဲ့လူတွေကြားရဖို့ မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ကြောက်စရာကောင်း လှပါတယ်။ အမှန်ဖြစ်တာတော့ ဖြစ်တာပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကလော်ဒီယာသည် ကျောချမ်း၍ သွား၏။ သို့သော်လည်း ကြားရသော သတင်း ကို နားအရသာခံပုံပေါ်၍ နေလေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် ယခင်က သူတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အလင်းရောင်တစ်မျိုးကို ကလော်ဒီယာ၏ မျက်လုံးများတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက် ရ၏။ ကေးယပ်(စ်)၏ ဖခင်က ကေးယပ်(စ်)အား တစ်ခါ၌ “ဘယ်အခါမှာမှ အပေါ်ယံ ကြော အမြင်နဲ့ မဆုံးဖြတ်လေနဲ့” ဟု ဆုံးမခဲ့ဖူးလေသည်ကိုလည်း ကေးယပ်(စ်) ပြန်၍ တွေးမိလေသည်။

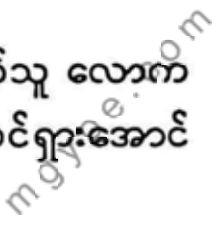
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဆုံးမစကားမှာ မိန်းမသား၏ အကြောင်းထက်ပို၍ လေးနက် ကြီးမားသောကိစ္စများအတွက် မှာထားခဲ့သော ဆုံးမစကားဖြစ်သော်လည်း ထိုဆုံးမချက် ကို ကေးယပ်(စ်)သည် ကောင်းစွာ နားလည်လျက် ရှိနေလေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် လူကြီးအား အကြည့်တစ်မျိုးနှင့်ကြည့်၍နေ၏။ ထိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကေးယပ်(စ်)အား တစ်ခါမျှ မကြည့်ဖူးချေ။ လူကြီးသည် စကားဆက်၍ ပြောနေပြန်၏။

“အမှန်ကတော့ ဒီလိုလေ တချို့သူတွေက စပါးတားကပ်(စ်)ဆိုတဲ့ လူဟာ လူပြည် မှာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့သေးဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီစကားဟာ အလကား စကားပါ။ ကျုပ်လည်း လူပြည်မှာရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း လူပြည်မှာ ရှိတယ်၊ ဒီနေရာကနေပြီး ကာပူအားမြို့ကိုသွားတဲ့ အက်ပီရန် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာလည်း အလောင်းကောင် ခြောက်ထောင့်လေးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်လောင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီလိုပဲ စပါးတားကပ်(စ်)ဟာလည်း လူပြည်မှာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပေပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ လူငယ်သိုက်ကို ကျုပ်မေးခွန်းတစ်ခုမေးချင်သေးတယ်၊ အဲဒီမေးခွန်းကတော့ အခုလို လူတွေအများကြီး ဘာပြုလို့ သေဒဏ်ခတ်ထားသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ အပြစ် ဒဏ်ပေးတာကတော့ အပြစ်ဒဏ်ပေးတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာပြုလို့ ခြောက်ထောင့်လေးရာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် သေဒဏ်ပေးရသလဲ”

လူကြီးသည် စကားကြော့ရှည်၍ နေ၏။

ဟယ်လင်နာက “ဒီအကောင်တွေမှာ အပြစ်ရှိလို့ပေါ့” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။ လူကြီးက ဟန်ပါပါမျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ လူကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ လောက အကြောင်း နားလည်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကိုပြသသော အမူအရာကို ထင်ရှားအောင်

ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်(စ်)တို့လူစုသည် အထက်တန်းစားများဖြစ်ကြ သော်လည်း လူဝကြီး၏အသိဉာဏ်ကို မမီနိုင်ကြသေး။ အသက်နုပါသေးသည်ဟု လူဝကြီးက ထင်မှတ်၍နေပေသည်။

ထို့နောက် လူဝကြီးက ဆက်၍ “ခင်ဗျားတို့ ပြောသလိုပဲ အခု သေဒဏ်အပေးခံ ရတဲ့သူတွေဟာ အပြစ်ဒဏ်အပေးခံရသင့်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ စားလို့မရတဲ့လူတွေကို ဘာပြုလို့ ဒါလောက်များများ သတ်ပစ်ရတာလဲ။ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျုပ်ပြောပြမယ်။ အဖြေကတော့ ကျွန်ဈေးတွေ တက်အောင်လုပ်တာပဲဗျ။ ဒီလိုသတ်ပစ်လိုက်မှ ကျွန်ဈေးက မကစားဘဲ ငြိမ်သက်ပြီးတော့ သွားမယ်။ ပြီးတော့ကာ ကျွန်ပိုင်စနစ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ကိုလည်း ဖြေရှင်းရာ ရောက်သေးတယ်။ အဲဒီအဖြေဟာ လူဒါလောက်များများ သတ်ပစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျုပ်က ခပ်တိုတို အဖြေထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ အဖြေတစ်ရပ်ပဲ” ဟု ပြောပြလိုက်၏။

ထို့နောက် လူဝကြီးသည် အလောင်းကောင်တစ်ကောင်ကို တုတ်နှင့်ညွှတ်ပြရင်း “ဟောဒီအလောင်းကို သေသေချာချာကြည့်ကြစမ်းပါ။ သူဟာ ဂေါ(စ်)နယ်သား ဖဲယား ထရက်(စ်) ဆိုတဲ့လူပဲ။ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူဟာ စပါး တားကပ်(စ်)နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူသေသွားပုံကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ဖူးတယ်။ ဟောဒီနေရာမှာ ကျကျနနထိုင်ပြီးတော့ ကြည့်ခဲ့ တာပဲ။ သူသေတဲ့အထိ ကျုပ်ကြည့်ပြီးနေခဲ့တယ်။ သူဟာ လေးရက်ကြာမှသေသွားတယ်။ သူဟာ နွားထီးတစ်ကောင်လောက် သန်စွမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါလောက်မသေဘဲ ကြာရှည်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ ကျုပ် ဟာ တတိယခရိုင်က ဆက်(စ်)တပ်(စ်)ဆိုတဲ့ လူဆီက ဒီကုလားထိုင်ကို ယူလာခဲ့ တာပဲ။ သူ့ကို သိကြသလားဟင်... ဆက်(စ်)တပ်(စ်)ဟာ တကယ့်လူကြီးလူကောင်းပါ။ တော်တော်ကြီးကိုတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်ကိုလည်း အင်မတန် ခင်မင်ပါတယ်။ ဒီလူတွေကို သေဒဏ်ပေးကြတော့ လူတွေအများကြီး လာပြီးတော့ ကြည့်ကြတယ်။ ကြည့် လည်းကြည့်စရာ ကောင်းပေသကဲ့။ အဲဒီလူတွေဆီက ကျုပ်ဟာ ပွဲကြည့်ခဲတော့ မတောင်း နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က လူတွေလာကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကိုပြောပြတော့ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံပေးသွားကြတယ်။ သူ့အကျိုး ကိုယ့်အကျိုးဆိုသလိုပေါ့ လေ။ အသတ်ခံရတဲ့ လူတွေရဲ့ နာမည်ကိုသိအောင် ကျုပ်ကလည်း ကြိုးစားထားရသဗျ။ လူတွေဟာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့ တိုက်ရေးခိုက်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မသိရတာ တွေ အများကြီးပဲ ရှိကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဟောဒီမိန်းကလေးက ကျုပ်ကို

mgm.com

(ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စပါးတား(စ်)လားလို့ မေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမေးခွန်းတွေဟာ မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပေပဲ။ တကယ်လို့ ဒီအလောင်းကောင်ဟာ စပါးတားကပ်(စ်) ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီမေးခွန်းဟာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ရပ်ဖြစ်ပေမှာ ဘဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် မိန်းကလေးများဟာ အိမ်တွင်းမှာ အနေအလွန်များကြတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ အိမ်တွင်းပုန်းကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့သာ စပါးတားကပ်(စ်)ရဲ့အကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိတဲ့အတွက် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို မေးတာပေါ့။ စပါးတားကပ်ဟာ ဆံတစ်ပင် အရေပြားတစ်ကွက်မှ မကျန်အောင် နှပ်နှပ်စဉ်းပြီးတော့ အသတ်ခံရတယ်။ သူ့အလောင်းကို ဘယ်လိုမှရှာလို့မတွေ့ကြဘူး။ ဟောဒီအလောင်းကတော့ လုံးလုံး စပါး တားကပ်(စ်)နှင့်မတူဘူးဗျ။ သူ့ကို အနည်းအကျဉ်းသာ ဓားနဲ့လှီးကြတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း လူဝကြီးသည် သူ၏တုတ်ဖြင့် သူ၏အထက်၌ရှိနေသော အလောင်း ကောင်၏ နံဘေးတွင် မြင်ရသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပြလိုက်လေသည်။

“အလောင်းကောင်တစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာတစ်မျိုးစီရှိနေတာက အင်မတန် စိတ်ဝင်စား စရာပဲ။ တချို့ အလောင်းကောင်မှာ ဒဏ်ရာက နံဘေးမှာရှိတယ်။ တချို့မှာတော့ ရှေ့ဘက် မှာ ရှိတယ်။ ကျောဘက်မှာတော့ ဒဏ်ရာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ အေးလေ ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကိုအသေးစိတ်ပြောစေချင်ကြတယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစစ်အမှန် ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်”

သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်နား၍ ထားလိုက်သော အချိန်တွင် ထမ်းစင်သမားတို့သည် လူဝကြီးအား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်၌ ဆံပင်ရှည်များကျ၍နေ လေရာ ပြူးကြောင်၍နေသော သူတို့၏မျက်လုံးများကို ဆံပင်များ၏အကြားမှ မြင်ရ လေသည်။

လူဝကြီးက စကားဆက်ပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာ အိတ်လီမြေပြင်ပေါ်မှာရှိခဲ့တဲ့ စစ်သားများအနက် အကောင်း ဆုံး စစ်သားတွေပါပဲ။ အဲဒါကို သေသေချာချာ မှတ်ထားကြပေတော့။ ကဲ လာ၊ ခုနက ကျုပ်တို့ကြည့်ခဲ့တဲ့ အလောင်းကို ပြန်ကြည့်ကြစို့။ အဲဒီလူဟာ လေးရက်ကြာမှ သေသ ဗျ။ ဒါတောင်မှပဲ အာဏာသားတွေက သူ့လက်က သွေးကြောတစ်ခုကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ပေလို့ သွေးမြန်မြန်ယိုပြီးတော့ လေးရက်တည်းနဲ့ သေသွားတာ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီထက်ပိုပြီးတော့ အသက်ပြင်းနေဦးမှာ။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ တင်ထားတဲ့လူဆိုရင် မြန်မြန်သေအောင် အဲဒီလိုပဲ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒီလိုမှ သွေးထုတ်မပစ်ဘူးဆိုရင် အလောင်းကောင်တွေဟာ ငါးပူတင်းကြီးတွေလို ပွရောင်းပြီး လာတတ်တယ်။ အလောင်းကောင်က သွေးကိုထုတ်ပစ်

လိုက်မှ အလောင်းကောင်ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားပြီးတော့ တစ်လလောက်ထိအောင် မပုပ်မသိုးဘဲ ခံနိုင်တယ်။ အနံ့ကလေးဘာကလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါးထွက်မှာပေါ့လေ။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ အမဲခြောက်လုပ်တာနဲ့ တော်တော်တူသဗျ။ နေကလည်း များများပူဖိုလိုသေးတယ်။ ဟောဒီအလောင်းကတော့ တော်တော်ကြမ်းသဗျ။ မာနလည်းကြီးတယ်။ အောက်ကျလည်း မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း သေရတာပဲ။ သူ့ကို ပထမနေ့မှာ ကားစင်တင်လိုက်တော့ သူ့ကို လာကြည့်တဲ့ မြို့သူမြို့သား မှန်သမျှကို ဆဲရေးတိုင်းထွာနေတော့တယ်။ သူ့ဆဲပုံကလည်း ကြမ်းတမ်းပက်စက်လွန်း တယ်။ မိန်းမသားများ နားထောင်ဝံ့စရာတောင် မကောင်းပါဘူး။ သူဟာ အမျိုးနိမ့်ထဲက လာတဲ့သူဖြစ်ပြီး ကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကို ဟောဒီနေရာကထိုင်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူကတော့ ကားစင်ပေါ်ကို ရောက်နေ တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က (မင်းဒုက္ခဟာ ငါ့သုခလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ ကွာ၊ မင်းကျရပုံ မသက်သာပေ မယ့် ငါ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဟာလည်း မသက်သာလှပါဘူး။ ငါတောင်းလိုရမ်းလိုရ မယ့် ပိုက်ဆံကလည်း များလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းစကားပြောနိုင်သမျှတော့ ဆက်ပြော နေဦးပေါ့) လို့ ကျုပ်က ပြောမိတယ်။ ကျုပ်စကားကြောင့် သူ့စိတ်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်ဟန်မတူပါဘူး။ သူ့ကိုကားစင်တင်ပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယနေ့ပိုင်းမှာ သူဟာ စကား မပြောတော့ပဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့တာဘဲ။ သူက နောက်ဆုံး ဘယ်စကားကို ပြောသွား သလဲဆိုတာ သိကြရဲ့လား။”

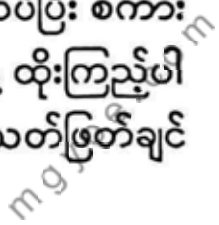
လူဝကြီးက မေးလိုက်၏။

“ဘာများပြောသွားသလဲရှင်” ဟု ကလော်ဒီယာက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောလိုက် ၏။

“ကျုပ်ပြန်လာမယ်၊ ကျုပ် သန်းနဲ့ချီပြီး ပြန်လာမယ်” လို့ ပြောသွားသဗျ။ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်စကားလို့ မဆိုနိုင်ပေဘူးလား။”

ကေးယပ်(စ်)၏စိတ်၌ “အဲဒီဟာ ဘာကိုဆိုလိုပါလိမ့်” ဟု တွေး၍နေမိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထိန်း၍နေစေကာမူ လူဝကြီး၏ စကားသည် သူ့အား ဖမ်းစားထားလျက် ရှိနေပေသည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတယ်လို့ သိချင်သလားခင်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ရာဇဝတ်ကောင်ဟာ နောက်ထပ်ပြီး စကား တစ်လုံးမှ မပြောတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်က သူ့ကို တုတ်နဲ့ ထိုးကြည့်ဖို့ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာစကားမှ ကျုပ်ကို မပြောတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို သတ်ဖြတ်ချင်

တဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူးနီနီကြီးတွေနဲ့သာ စိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေတော့တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဘာကိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

လူဝကြီးသည် ကလော်ဒီယာဘက်သို့ လှည့်ကာ “အဲဒီလူဟာ စပါးတားကပ်(စ်) မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ရုံးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်မတန်ကြမ်းတဲ့လူပေပဲ။ စပါးတား ကပ်(စ်)နဲ့ ရင်းနှီးပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စပါးတားကပ်(စ်)လောက် ကြမ်းပုံမရဘူး။ စပါးတား ကပ်(စ်)က တကယ့်ကိုကြမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ့်ကို ကြမ်းပါတယ်။ ခင်ဗျား တို့သူ့ကို ဟောဒီလိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တွေ့လိုကြမယ် မဟုတ်ပေဘူး၊ တွေ့လည်းတွေ့ကြ မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် စပါးတားကပ်(စ်)ဟာ သေပြီးတော့ ပုပ်သိုးနေ လောက်ပါပြီ၊ ကိုင်း နောက်ထပ် ဘာများသိချင်သေးသလဲ”

ဤတွင်ကေးယပ်(စ်)က...

“တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ခရီးဆက်ပြီး သွားစရာရှိပါသေးတယ်” ဟု ပြော လိုက်၏။ သူသည် ဤနေရာ၌ ခရီးဖင့်ဆိုင်းရသည်ကို အချိန်နှမြော၍ နေလေသည်။

ထိုခေတ်အခါက ရောမမြို့တော်ကြီးသည် နှလုံးနှင့်တူ၏။ နှလုံးမှနေ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိ နေရာအားလုံးကို သွေးကျောများ ဖြာထွက်၍သွားသလို ရောမမြို့တော်မှနေ၍ လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည်လည်း ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ရောက်အောင် ဖြာထွက်၍ သွားနေကြ၏။ အခြားသော လူမျိုးတစ်မျိုးသာဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ထွန်းကား သည့်တိုင်အောင် နိုင်ငံအတွင်းရှိ မြို့ကြီးမြို့ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို တတိယတန်းစား လမ်းများနှင့်သာ ဖောက်လုပ်ဆက်သွယ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ရောမနိုင်ငံတွင်ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ဆီးနိတ်လွတ်တော်မှ ‘ဤလမ်း ဤလမ်းကို ဖောက်စေ’ ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက် ၏။ ရောမလူမျိုးတို့သည် လမ်းဖောက်လုပ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်မှု များစွာရှိကြပေသည်။ အင်ဂျင်နီယာများသည် လမ်းများကို မြေပုံချ၍ သတ်မှတ်ကြ၏။ လမ်းဖောက်လုပ်သော ကန်ထရိုက်များ ချ၍ပေးလိုက်၏။ လမ်းဖောက်လုပ်သူတို့က စတင်၍အလုပ်လုပ်ကြပေ သည်။ အလုပ်သမားအစုများကလည်း အလိုရှိသည့်အရပ်သို့ရောက်အောင် ဖြောင့်တန်းစွာ လမ်းဖောက်ကြသည်။ ဖောက်မည့်လမ်း၌ တောင်တစ်လုံးကားဆီး၍နေခဲ့သော် ထိုတောင် ကိုဖြိုပစ်ကြ၏။ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခု ကားဆီး၍ နေခဲ့သော် ထိုချိုင့်ဝှမ်းပေါ်ကို တံတားထိုး လိုက်၏။ မြစ်တစ်ခုဆီး၍နေပြန်သော် ထိုမြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတားထိုး၏။ ရောမပြည်၏ အာဏာစက်ကို မည်သည့်အရာကမျှ မတားဆီးနိုင်သလို ရောမတို့ဆောက်လုပ်သော

လမ်းမကြီးများကိုလည်း မည်သည့်အရာဝတ္ထုကမျှ တားဆီးမရနိုင်ပေ။

စိတ်လက်ရွှင်ပျစွာ ခရီးထွက်၍ လာခဲ့ကြသော အထက်ဖော်ပြပါ ပျိုမျစ်သူသုံးဦးတို့ သွားလျက်ရှိသော လမ်းမကြီးမှာကား ရောမမြို့မှ ကာပူအားမြို့သို့ တောင်ကြောင်းသွားသော လမ်းမကြီးဖြစ်ပြီး အက်ပီယမ် လမ်းမကြီး ဟု ခေါ်တွင်သည်။ လမ်းမကြီးမှာ ခိုင်ခန့်စွာ ဆောက်လုပ်ထား၏။ ကျယ်လည်းကျယ်ဝန်း၏။ မီးတောင်မှ ချော်များနှင့် ကျောက်စရစ်များကို တစ်လွှာစီ ထပ်၍ခင်းထားရာ လမ်းမျက်နှာပြင်ကို ကျောက်ခင်း၍ ထားပေသည်။ လမ်းမကြီးများမှာ ထာဝရတည်တံ့ ခိုင်မြဲအောင် ရည်ရွယ်၍ ဆောက်လုပ်ထား၏။ ရောမလူမျိုးများ လမ်းဖောက်လျှင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မျှသာ ခိုင်ခံ့အောင် ရည်ရွယ်၍ ဖောက်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရာစုနှစ်နှင့်ချီ၍ တည်တံ့အောင် ဖောက်လုပ်သောလမ်းများ ဖြစ်လေသည်။ ဤစနစ်အတိုင်းပင် အက်ပီယမ်လမ်းမကြီးကို တည်ဆောက်ထားပေသည်။ ထိုလမ်းမကြီးသည် လူသားတို့၏ တိုးတက်မှု၊ ရောမနိုင်ငံ၏ ကုန်ထုတ်နိုင်မှု၊ ရောမလူမျိုးတို့၏ ကြာရှည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို သရုပ်သဏ္ဍာန်ဖော်ပြသော လမ်းကြီးဖြစ်၍ နေပေသည်။ ထိုလမ်းမကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရောမနိုင်ငံ၏ စနစ်သည် လူသားတို့ တီထွင်သော စနစ်များအနက် အကောင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်နိုင်စရာရှိ၏။ ထိုစနစ်သည်ပင်လျှင် နေသားတကျရှိခြင်း၊ တရားမျှတခြင်းနှင့် အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေသောစနစ်ဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်းနှင့် နေသားတကျရှိခြင်းကို ရောမနိုင်ငံနေရာများ၌ သက်သေသာဓက များပြားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် သွားလာ၍နေကြသော သူတို့သည် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ချောမောပြေပြစ်စွာ သွားလာနိုင်မည်ဆိုသောအချက်ကို တထစ်ချယုံကြည်စိတ်ချထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုလမ်းမကြီးများသည် အလွန်တရာကောင်းမွန်စိတ်ချရသည်ဟူသော အချက်ပင် မေ့လျော့မတတ်ရှိနေကြသည်။

ဥပမာပြရမည် ဆိုပါသော် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အကွာအဝေးကို စိတ်နှင့် မှန်းစရာ မလိုပေ။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ တစ်မိုင်တစ်မိုင်တိုင်းတွင် မိုင်တိုင်ကျောက်တုံးများ စိုက်ထူမှတ်သားထား၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်မိုင်တိုင်ကိုရောက်လျှင် အဘယ်နေရာမျိုးသို့ ရောက်မည်ဆိုသောအချက်များကို ကျနစွာသိ၍နေနိုင်လေသည်။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ မည်သည့်နေရာသို့ပင် ရောက်စေကာမူ ခရီးသည်တို့သည် ရောမမြို့မှ အဘယ်မျှဝေးသည်၊ ဖော်မီယာမြို့မှ အဘယ်မျှဝေးသည်၊ ကာပူအားမြို့မှ အဘယ်မျှဝေးသည် ဆိုသော အချက်အလက်များကို တိတိကျကျသိရှိနားလည်နိုင်ကြပေသည်။ ငါးမိုင် ငါးမိုင် ရှိတိုင်း အများပြည်သူတို့ ဝယ်ချမ်းနိုင်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် မြင်းစောင်းများကို တွေ့နိုင်

၏။ ဆိုင်တွင် စားသောက်ဖွယ်များ ရရှိ၏။ မြင်းစောင်းများတွင် လဲလှယ်ရန် မြင်းအသစ်များ ရနိုင်၏။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက ညအချိန်အတွက် တည်းခိုရန် အခန်းများလည်း ရနိုင်လေသည်။ အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော တည်းခိုအိမ်များမှာ ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးများဖြစ်ကြပြီး ပတ်လည်ရှိစင်္ကြံများမှာ အရက်သောက်ရန်နှင့် အစားစားရန် ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ အချို့သော တည်းခိုအိမ်များ၌ ရေချိုးခန်းများရှိ၏။ ခရီးသွားများသည် ရေချိုးကာ လန်းဆန်းကြရသည်။ အချို့တည်းခိုအိမ်များ၌ ကောင်းမွန်သော အိပ်ခန်းများရှိကြ၏။ အသစ်ဆောက်လုပ်သော တည်းခိုအိမ်များမှာ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ဘုရားဝတ်ကျောင်းများဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်၍ထားပေရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်ရှိသော သဘာဝရှုခင်းများကို ပိုမို၍လှပစေလျက် ရှိလေသည်။

မြေညီသည်ဖြစ်စေ၊ ရွံ့ညွှန်ထူထပ်သည်ဖြစ်စေ လမ်းမှာ တာဖို့၍ ဆောက်လုပ်ထား၏။ လမ်းသည် ဘေးပတ်လည်ထက်ဆယ်ပေမှ ဆယ့်ငါးပေအထိ မြင့်လေသည်။ မြေ၌ ချိုင့်ဝှမ်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တောင်ကုန်းများ ထူထပ်သည်ဖြစ်စေ လမ်းကို တစ်ပြေး ညီညာ ဖောက်လုပ်ထားပြီး ချောက်ကြီးများရှိသော နေရာများ၌ ကျောက်တုံးတံတားများဖြင့် ကူး၍ထားလေသည်။

လမ်းမကြီးသည် ခိုင်မြဲခြင်း၏ သက်သေခံဖြစ်၏။ ထိုလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရောမလူမျိုးတို့၏ ခိုင်မြဲခြင်းကို သရုပ်ဆောင်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးတို့သည် ကူလူးသွားလာ၍ နေကြလေ၏။ ထိုလမ်းမပေါ်၌ စစ်ချီတက်ကြသော စစ်သားများသည် တစ်နေ့လျှင် မိုင်သုံးဆယ်ခရီးပေါက်အောင် သွားနိုင်ကြ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိုင်သုံးဆယ်ခရီးပေါက်ကြ၏။ ကုန်ပစ္စည်းသယ်ယူပို့ဆောင်သော ယာဉ်များသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ဥဒဟိုသွားလာနေ၏။ ကုန်ပစ္စည်းများမှာ ဂျုံ၊ ဘာလီ၊ သံရိုင်း၊ သစ်ခွဲသားများ၊ ချည်ထည်၊ သိုးမွေးထည်၊ ဆီ၊ သစ်သီး၊ ဒိန်ခဲနှင့် အမဲကျပ်တင်များကိုမျှမကသေး၊ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏တရားဝင်ကိစ္စများနှင့် သွားလာလျက် ရှိနေကြလေသေးသည်။ အချို့သော အထက်တန်းစား လူတန်းစားများကမူ သူတို့၏ တောင်ပိုင်းနေအိမ်များသို့ သွားချည်လာလှည့်ပြုလုပ်၍နေကြ၏။ ကုန်သည်များနှင့် အပျော်ခရီးသွားကုန်သည် သယ်ပို့ရသော ကျေးကျွန်အစုများ စသည်တို့သည် ဈေးများသို့ သွားချည် ပြန်ချည်ပြုလျက် ရှိနေကြပေသည်။ ဒေသအမျိုးမျိုး၊ လူမျိုးစုအမျိုးမျိုးတို့မှ လူများသည် ထိုလမ်းမျိုးကို အသုံးပြု၍နေကြသည်မှာ ရောမနိုင်ငံ၏ခိုင်မြဲကျနသော အုပ်ချုပ်ရေး၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ခံစားနေရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော အချိန်အခါမျိုး၌ သူပင်လျှင် ထိုလမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်

တစ်ချက်မှ ပေအနည်းငယ်စီခွာ၍ ကားစင် တစ်စင်စီ စိုက်ထူထားပြီးလျှင် ကားစင်တစ်ခုစီ ပေါ်၌ လူသေကောင်တစ်ကောင်စီရှိ၍ နေပေသည်။

* * *

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းသည် ကေးယပ်(စ်) ထင်မှတ်သည်နှင့်ပင် ပိုမို၍သာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခဏကြာသောအခါတွင် လူသေကောင်များမှ အနံ့များသည် နှာခေါင်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်၍လာ၏။ မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏ လက်ကိုင်ပဝါများကို ရေမွှေးဆွတ်ပြီး နှာခေါင်းကိုအမြဲပိတ်ထားရလေသည်။ သို့တိုင်အောင် အပုပ်နံ့များသည် တားဆီး၍ မရ၊ အနံ့များသည် ညှိစိုစိုနှင့် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် လေနှင့်အတူ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ရင်ပျို့၍ နေကြ၏။ ကေးယပ်(စ်)သည် နောက်ဆုံး၌ အနံ့၏ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ချန်၍ နေရစ်ခဲ့ရပြီးလျှင် လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ အော့အန်ပစ်ရလေသည်။ နံနက်ခင်း၏ လှပသာယာခြင်းမှာ ပျက်စီးရတော့မလောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ သူတို့နေ့လယ်စာစားရန် ရပ်နားနေကြသောဆိုင်နှင့် မိုင်ဝက် အတွင်းတွင် ကားစင်တင် လူသေကောင်မရှိပေ။ သူတို့တွင် ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိ သလောက်ဖြစ်နေကြသော်လည်း ရင်ပျို့သောဝေဒနာမှာမူ မရှိသလောက်ဖြစ်သွား၏။ သူတို့ဝင် ရောက်ကြသောဆိုင်မှာ ဂရိပုံစံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ထား၏။ ကျယ်ဝန်းသော တစ်ထပ် အဆောက်အဦဖြစ်ပြီး နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ဝရန်တာရှိလေသည်။ ဝရန်တာမှာ စားပွဲများ ခင်းကျင်း၍ထား၏။ ဝရန်တာကို လျှိုကလေးတစ်ခုအပေါ်၌ ထုတ်၍ ဆောက်ထား၏။ လျှိုကလေးအတွင်းတွင် စမ်းချောင်းတစ်ခု စီးဆင်းနေ၏။ လျှိုအဝတွင် စိမ်းစို၍ အနံ့ မွှေးသော ထင်းရှူးပင်များ ပေါက်ရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်းရှူး နံ့၊ သစ်သားနံ့ စသည်တို့သာရှိလျက် အသံဆို၍လည်း ထမင်းစားနေသူတို့၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုသံများနှင့် ချောင်းရေစီးသံ သာသာကလေးသာလျှင် ရှိလေသည်။

ကလော်ဒီယာက “တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့နေရာကလေးပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

ကေးယပ်(စ်)မှာ ဤနေရာသို့ ယခင်က ရောက်ဖူးခဲ့သောသူဖြစ်သည့်အတိုင်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံးကို ရှာဖွေပြီးလျှင် အလွန်တတ်သိနားလည်ဟန်ဖြင့် စားသောက်စရာများကို မှာ၍နေလေသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် ဆိုင်မှရောင်းသော ဝိုင်အရက်ရောက်လာ၏။

mgyc.com

ဝိုင်အရက်မှာ နိဗ္ဗာန်ရောင်ရှိပြီး ကြည်လင်သည့်ပြင် ချိုမြိန်နှင့် အပန်းပြေစေသော အရက်မျိုး ဖြစ်၏။ ဝိုင်အရက်ကို အနည်းငယ်စီသောက်လိုက်သောအခါ၌ စားသောက်လိုသော အာလယသည်ပြန်၍ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ သူတို့သည် ဆိုင်၏ နောက်ပိုင်းဘက်တွင် စားသောက်နေကြရာ ဆိုင်အတွင်း ခန်းမကြီးနှင့် တသီးတခြား ဖြစ်နေ၏။ ခန်းမကြီး အတွင်း၌ စစ်သားများ၊ ကုန်ပို့မြင်းလှည်းသမားများနှင့် နိုင်ငံခြားသားများ စားသောက်၍ နေကြ၏။

ကေးယပ်(စ်)တို့ ယူထားသော နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးရှိပြီး ခပ်မှောင်မှောင် ရှိ၏။ ဤနေရာသည် သီးသန့်နေရာဖြစ်သည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း သူရဲကောင်းများ နှင့် အထက်တန်းစားများကိုသာ ဤနေရာ၌ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်ဟု ရိပ်မိနိုင်စရာ ရှိ၏။ ဤနေရာသည် တကယ်တမ်း သီးသန့်ထားသော နေရာဖြစ်သည်ဟု မဆိုသာချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူရဲကောင်းဘွဲ့ခံသူများမှာ ကုန်သည်များ၊ ရောင်းရေးဝယ်တာ သမားများ၊ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်သူများ၊ ကုန်ရောင်းကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကျွန်ကုန် သည်များ ပါဝင်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုဆိုင်သည် အများပြည်သူနှင့်ပတ်သက်သော ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂလိကပိုင် အိမ်တစ်ဆောင် မဟုတ်ချေ။ ထိုမျှမကသေး၊ များမကြာမီကပင် ခေတ်ပြောင်း၍ လာခဲ့ရာ သူရဲကောင်းဘွဲ့ခံ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးတို့သည် ရောမလူမျိုး အထက်တန်းလွှာတို့၏ အမူအကျင့်များကို အတုယူ၍ နေကြပြီး အပြောအဆို သိမ်မွေ့ ကာ အနေအထိုင်လည်း ကျစ်လျစ်ကောင်းမွန်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကေးယပ်(စ်)သည် အအေးခံဘဲကင်နှင့် ရေခဲစိမ် လိမ္မော်သီးများတို့ မှာလိုက်၏။ စားစရာရောက်လာ၍ မကြာခင် သူသည် ရောမမြို့၌ ရုံတင်တော့မည်ဖြစ်သော နောက်ဆုံး ပေါ် 'ပြဇာတ်' အကြောင်းကို ပြောဆို၍ နေလေသည်။ ထိုပြဇာတ်မှာ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပြဇာတ် ဖြစ်ပြီး ဂရိလူမျိုးတို့၏ပြဇာတ်ကို မှီး၍ထားသော ပြဇာတ်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြဇာတ်မှာ ထင်သလောက် ရယ်စရာ မကောင်းလှချေ။ ထိုခေတ်က ရောမပြဇာတ်များ သည် ဂရိပြဇာတ်များကို မှီးသည်ကသာ များလေသည်။

ပြဇာတ်အသွားမှာ အရုပ်ဆိုး၍ အကျည်းတန်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် နတ်များနှင့် ကတိတစ်ခုကိုပြု၏။ ထိုကတိမှာကား "မိမိအား တစ်နေ့တာမျှ ချောမောလှပပြီး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ နေခွင့်ပေးပါမူ နတ်များအား မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် အသည်းနှလုံးနှင့် ကျေးဇူး ဆပ်ပါမည်" ဟူသော ကတိပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမိန်းမ၏ ခင်ပွန်းသည် နတ်တစ်ပါး ၏ မောင်းမတစ်ဦးနှင့် ကြာခိုလျက် ရှိ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဇာတ်သွားမှာ "လက်စားချေ ခြင်း" ဟူသောအချက်ကိုပင် ရှုပ်ထွေးစွာ ခပ်ညံ့ညံ့တည်ဆောက်ထားသော ဇာတ်အိမ်

ဇာတ်သွားဖြစ်နေ၏။ ဟယ်လင်နာ၏စိတ်ထဲ၌ ဤအတိုင်းယူဆ၏။ သို့သော် ကေးယပ်(စ်)ကမူ ထိုဇာတ်သွားသည် အပေါ်ယံကြောမျှသာဖြစ်ပြီး မလေးနက်ဟု ဆိုရ သည့်တိုင်အောင် ဇာတ်ကွက်လှည့်ပုံ အချို့နေရာများမှာ ကောင်းမွန်ပေသည်ဟု မှတ်ချက် ချ၏။

ကလော်ဒီယာက “ကျွန်မတော့ သဘောကျတယ်” ဟု ရိုးရိုးကလေးပင် ဆို၏။

ထိုအခါ ကေးယပ်(စ်)က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် “တို့တစ်တွေဟာ ပြဇာတ် တစ်ခုကိုသွားရင် ဒီပြဇာတ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာကို အများဆုံး အရေးတကြီး ထားပြီးတော့ ဂရုစိုက်ကြည့်တတ်ကြတယ်။ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကိုရောက်အောင် ဇာတ် ကောင်တွေက ဘယ်လိုကြိုးစား စွမ်းဆောင်တတ်ကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဂရုမထားကြ ဘူး၊ ကိုယ်တော့ ပြဇာတ်တစ်ခုကို သွားရင် ပြဇာတ်တည်ဆောက်ပုံ ဘယ်လိုကျွမ်းကျင် လိမ္မာတယ်ဆိုတာကို အရသာခံချင်လို့သွားတာပဲ။ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝ အကြောင်း၊ သေခြင်းတရားအကြောင်းဆိုတာတွေကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လို့ရှိရင် သတ်ဖြတ် ကွင်း ကိုသွားပြီးတော့ ဂလက်ဒီယေတာဆိုတဲ့ လူသတ်သမား အချင်းချင်း တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ခုတ်ထစ်ပြီး အားစမ်းကြတာတွေကိုသာ သွားကြည့်ရုံပေါ့။ အဲဒီလိုသတ် ပွဲ ဖြတ်ပွဲတွေကို ဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေနဲ့ သိက္ခာရှိတဲ့လူတွေဟာ အထူးသဖြင့် သွားပြီးတော့ ကြည့်လေ့ မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ်သတိထားမိတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏....။

ဟယ်လင်နာက “ရှင်ဟာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ပြဇာတ်ရေးဆရာဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေ တာပါ” ဟု ကန့်ကွက်လိုက်၏။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာဆိုရင် ပြဇာတ်ရေးဆရာရဲ့ အရည်အသွေး ဟာ အဓိကအချက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂရိပြဇာတ်ရေးဆရာတစ်ယောက်ကို အရေးခိုင်းတာ ဟာ ထမ်းစင်သမားတစ်ယောက်ကို ခိုင်းတာလောက် စရိတ်မကုန်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာဆိုရင် ဂရိလူမျိုးတွေလုပ်သမျှ အားလုံး အကောင်းတွေချည်းပဲဆိုတဲ့ အစွဲမျိုးကို လက်မခံချင်ပါဘူး”

ဤကဲ့သို့ စကားအဆုံး သတ်လိုက်ပြီးနောက် ကေးယပ်(စ်)သည် စားပွဲနား လာရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သတိထားမိလေသည်။ အခြားအခြားသော စားပွဲများ မှာ လူပြည့်၍နေ၏။ လာ၍ရပ်သောလူသည် နယ်လှည့်ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိလျက် ကေးယပ်(စ်)တို့ ထိုင်လျက်ရှိသော စားပွဲတွင် ဝင်၍ထိုင်သင့်မထိုင်သင့် ချိန်ဆနေဟန်ရှိ ၏။

ထိုလူက “ကျုပ်နည်းနည်းပါးပါး စားသောက်ပြီးရင် သွားမှာပါ၊ ကျေနပ်ရင်

mg...e.com

စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုသူမှာ အရပ်မြင့်၍ တုတ်ခိုင်ပြီး ခပ်ဝဝ လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏အဝတ်အစားများမှာ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများဖြစ်ကြလေသည်။ သူသည် ကေးယပ်(စ်)တို့ လူစုမှတစ်ပါးဖြစ်သော အခြားသောလူစုများကို ရိုကျိုးသောအမူအရာကို မပြုပေ။ ရှေးခေတ်အခါက “နိုလ်” သူရဲကောင်းဘွဲ့ခံ လူတန်းစားတို့သည် မြေရှင်ကျေးရှင် လူတန်းစားတို့ကို ဤသဘောမျိုး မထားကြချေ။ သို့သော် သူတို့သည် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ လူတန်းစားတစ်ရပ် သီးခြားဖြစ်၍ လာကြသောအခါ မျိုးရိုးသည် အလွန်တရာအရေးကြီးပြီး (မျိုးကောင်း ရိုးကောင်း) ဆိုသော အရည်အသွေးသည် ငွေနှင့်ဝယ်၍ ရနိုင်စကောင်းသော ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်သည်ကို နားလည်၍လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် များမျိုးမတ်နွယ်စသဖြင့် အမျိုးအရိုးကောင်းသော အရည်အသွေးမှာ ပိုမို၍ တန်ဖိုးမြင့်တက်လာခဲ့လေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့် မကြာခဏ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၏။ သာမန်လူတန်းစားတို့သည် ဒီမိုကရေစီစကားလုံးများကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုသော်လည်း အထက်တန်းစားအဖြစ်ကိုကား များစွာပင် ရောက်ရှိလိုကြသော ဆန္ဒရှိကြသည်ဟု ကေးယပ်(စ်)က မှတ်ချက်ချဖူး၏။

“ကျုပ်နံမည်က ဂေးယပ်(စ်) မားကပ်(စ်) ဆင်းဗီးယပ်(စ်) ဖြစ်ပါတယ်၊ မထိုင်စေချင်ရင် သွားပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

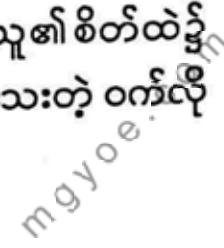
ဟယ်လင်နာက “ထိုင်ပါရှင်” ဟုဆို၏။ ကေးယပ်(စ်)က သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပြီး မိန်းကလေးများကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဆင်းဗီးယပ်(စ်) ကျေနပ်ပုံရသည်ကို ကေးယပ်(စ်)က သဘောကျနေ၏။

ဆင်းဗီးယပ်(စ်)က “ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုနှင့် အဆက်အဆံရှိခဲ့ဖူးပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုအဆက်အဆံမျိုးလဲ”

“တိရစ္ဆာန် အရောင်းအဝယ်ပါ၊ ကျုပ်ဟာ ဝက်အူချောင်းလုပ်တဲ့ ကုန်သည်တစ်ဦးပါ၊ ဝက်အူချောင်းလုပ်တဲ့စက်ရုံ ရောမမြို့မှာ တစ်ရုံရှိပြီး တာရာချီနာမြို့မှာလည်း စက်ရုံတစ်ရုံရှိပါတယ်၊ ယခု ကျုပ်တာရာချီနာမြို့က လာခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဝက်အူချောင်းစားဖူးရင် ကျုပ်ရောင်းတဲ့ဝက်အူချောင်းကို စားဖူးမှာပါပဲ”

ကေးယပ်(စ်)ကပြုံး၍ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ “ဒီလူဟာ တော်တော်လူပါးဝတဲ့လူပဲ၊ တို့စားပွဲလည်းဝင်ပြီးတော့ ထိုင်လိုက်သေးတဲ့ ဝက်လှီအကောင်ပဲ” စသည်ဖြင့် တွေးတော၍နေ၏။

“ဝက်အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်တယ်ခင်ဗျ” ဟု ဆင်းဗီယပ်(စ်) ပြော၏။ သူသည် ကေးယပ်(စ်)၏အတွေးကို လိုက်လျှောက်၍ တွေးမိလေသလော မသိပေ။

“ရှင့်ကိုတွေ့ရတာ ကျွန်မတို့အားလုံးပဲ ဝမ်းသာကြပါတယ်၊ ရှင်နဲ့တွေ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မတို့အဖေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ပြောပြလိုက်ပါဦးမယ်” ဟု ဟယ်လင်နာက ညင်သာသောလေသံနှင့် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဆင်းဗီယပ်(စ်)အား ချိုရွှင်စွာ ပြုံး၍ ဆင်းဗီယပ်(စ်)ကလည်း ဟယ်လင်နာကို အကြည့်တစ်မျိုးနှင့်ပြန်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏အကြည့်ကို ကေးယပ်(စ်)က မြင်လိုက်၏။ ဆင်းဗီယပ်(စ်)၏စိတ်ထဲ၌ “မင်း ငါနဲ့များ မအိပ်ချင်ဘူးလား ကလေးမရယ်” ဟု တွေးတောမိပုံကိုလည်း ကေးယပ်(စ်) ရိပ်မိသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြုံး၍ကြည့်နေကြသည်ကိုမြင်ရသူ ကေးယပ်(စ်)သည် ဆင်းဗီယပ်(စ်)ကိုလည်း သတ်ပစ်ချင်၏။ သူ့နှုမကိုလည်း ပို၍မုန်းနေမိလေသည်။

ဆင်းဗီယပ်(စ်)က “ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတဲ့စကား ပျက်သွားပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ဆက်ပြီးတော့သာ ပြောကြပါ” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မတို့ပြောနေတာဟာ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ခုအကြောင်းကို ခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့ ပြောနေကြတာပါ”

စားစရာများ ထိုအချိန်၌ ရောက်၍လာ၏။ အားလုံး စတင်စားသောက်ကြလေသည်။ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကလော်ဒီယာသည် ဘဲကင်ကို စားမည်ပြုပြီးမှ မစားသေးဘဲ စကား တစ်ခွန်းကိုဆို၏။ ထိုစကားကို ကေးယပ်(စ်)၏စိတ်အတွင်း အလွန်မဆိုသင့်သော စကား ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏စကားမှာကား “အမှတ်အသားပင်ကို မြင်ရတော့ ရှင်အတော်စိတ်ညစ်သွားမှာပေါ့” ဟူသော စကားပင် ဖြစ်လေ၏။

“ဘယ်လိုအမှတ်အသားမျိုးပါလိမ့်” ဟု ဆင်းဗီယပ်(စ်)က ပြန်၍မေး၏။

“ကားစင် တင်ထားတာတွေလေ”

“ဘယ်လို စိတ်ညစ်တာမျိုးလဲဗျာ”

“အသားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ အလဟသဖြစ်ကုန်တာပေါ့ရှင်” ဟု ကလော်ဒီယာက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ့စကားမှာ လိမ္မာရေးခြားစကားမဟုတ်ချေ။

ထို့နောက် ကလော်ဒီယာသည် ဘဲကင်ကိုဆက်၍ စားနေ၏။ ကေးယပ်(စ်)သည် ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် မနည်းဣန္ဒြေဆည်၍နေရ၏။ ဆင်းဗီယပ်(စ်)သည် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဖြူဖပ်ဖြူရော် သွေးဆုတ်၍ သွားပြန်လေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏ စကားမှာ.... “ရှင့် ဝက်အူချောင်းတွေထဲမှာ လူသားထည့်ပြီးတော့ ရောင်းပါလား” ဟု ဆိုလိုက်ဘိသကဲ့သို့ရှိ၏။ သို့သော် ကလော်ဒီယာသည် သူ၏စကားလွန်၍သွားပုံကို

မစဉ်းစားမိဘဲ ဆက်၍သာ ဘဲကင်ကိုစား၍နေ၏။ ဟယ်လင်နာတစ်ဦးတည်းကသာ ဝက်အူချောင်းကုန်သည် ဆင်းမီးယပ်စ်သည် ထိုစော်ကားသလိုဖြစ်သွားသောစကားကို အညံ့ ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ရိပ်မိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထကာ စကား အပြန်ကို နားစွင့်၍နေလိုက်၏။ ဆင်းမီးယပ်စ်က စကားတုံ့ပြန်လိုက်သောအခါတွင် ဟယ်လင်နာသည် ကျေနပ်၍သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆင်းမီးယပ်စ်က “ကျုပ်တော့ စိတ်မညစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အလဟဿဖြစ်တာကိုတော့ ကျုပ်မလိုလားအပ်ဘူး” ဟု ပြန်လည်ချေပလိုက်၏။

ကလော်ဒီယာသည် ရေခဲစိမ်လိမ္မော်သီးကို အမြွှာကလေးများခွဲကာ တစ်မြွှာစီ ပါးစပ်တွင်တော့၍ အရည်ကိုစုပ်ယူရင်း “ဘယ်လိုအလဟဿဖြစ်တာလဲ” ဟု ပြန်၍ မေးနေ၏။

ဤမျှ အပုံ၊ နပုံရသော ကလော်ဒီယာအား စားပွဲတွင်ရှိသော အခြားယောက်ျားများ က သနားသူသနားပြီး မကျေနပ်သူတို့က မကျေနပ်ဘဲ ရှိကြလေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏ စကားမှာ ဟာသစကားဖြစ်လေရာ တော်ရုံတန်ရုံ လူတို့နားလည်နိုင်စရာ မရှိချေ။

မားကပ်စ် ဆင်းမီးယပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ စစ်သားတွေဟာ တော်တော်တုတ် ခိုင်တဲ့လူတွေပဲ၊ အစာရေစာလည်း ဝဝလင်လင် စားပြီးတော့ ထားကြပုံရတယ်။ တကယ် လို့ အဲဒီစစ်သားတွေဟာ တစ်ယောက်ကို ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်တစ်ရာ့ငါးဆယ်စီ ရှိ တယ်ဆိုပါတော့၊ သတ်ထားတဲ့ လူတွေက ခြောက်ထောင်ကျော်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ အားလုံး ပေါင်း လူသားပေါင်ချိန် ကိုးသိန်းလောက် ရနိုင်တာပေါ့” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

ဟယ်လင်နာ၏စိတ်၌ “ဒီလူကြီး တကယ်ပြောနေတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး” ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ နားစွင့်နေမိပြန်၏။ လိမ္မော်သီးကိုဆက်၍စားနေသူ ကလော်ဒီယာကမူ ဆင်းမီးယပ်စ် တကယ်ပြောနေသူဟု နားလည်ထား၏။ ထို့နောက် ကေးယပ်စ်က “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလေလံမဆွဲဘူးလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျုပ် လေလံဆွဲပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မရောင်းကြဘူးလား”

“ကျုပ် ပေါင်ချိန် နှစ်သိန်းငါးသောင်းသာ ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်ဗျာ....”

ဆင်းမီးယပ်စ်၏စကားအလာကို ကေးယပ်စ် စဉ်းစားနေမိ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ “ဆင်းမီးယပ်စ်ဟာ ကလော်ဒီယာရဲ့စကားကိုပြန်ပြီးတော့ ချေပနေတာပဲ” ဟု တွေးနေလိုက် ၏။ သို့သော် ဆင်းမီးယပ်စ် တကယ်ပြောနေကြောင်းကို ရိပ်မိသလိုရှိနေပေ၏။ ကေးယပ်စ်

သည် ဟယ်လင်နာ ကြောက်၍သွားသည်ကို အကဲခတ်မိသွားသောကြောင့် ကျေနပ်၍ နေ၏။

“လူသားတွေလားရှင်” ဟု ကလော်ဒီယာက တီးတိုးမေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝက်အူချောင်းလုပ်သူ ဆင်းဗီးယပ်စ်က “ပစ္စည်းတွေလို့ ဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ လူငယ်ပညာရှင် ဆီဆာရိုက လူတွေဟာ ပစ္စည်းတွေလို့ ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု သေတဲ့လူတွေဟာ အသုံးမကျတဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ။ ကျုပ် အဲဒီလူသားတွေကို မီးကင်တယ်၊ နှပ်နှပ်စဉ်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ဝက်သားနဲ့ရောပြီးတော့ အမွှေးအကြိုင်လည်းထည့်တယ်၊ ဆားလည်းထည့်တယ်။ အဲဒီလို ကျုပ်လုပ်တဲ့ ဝက်အူချောင်းတွေဟာ ဂေါ်လ်တိုင်းပြည် ကိုတစ်ဝက်၊ အီဂျစ်ပြည်ကိုတစ်ဝက် ပို့ရတယ်၊ ဈေးကောင်းလည်း ရပါရဲ့” ဟု ပြော၍ နေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဟာသဉာဏ်က ဆိုးလှသဗျာ” ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောလိုက်မိ၏။ ကေးယပ်စ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဝက်အူချောင်းဆရာ၏ ခါးခါးသီးသီးပြော လိုက်ပုံကို နားမခံနိုင်လောက်အောင်ရှိ၍ နေရ၏။ ဝက်အူချောင်းကုန်သည်သည် ကလော် ဒီယာ၏ ဇော်ကားမှုကို သူ၏တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ သူသည် ကေးယပ်စ် ကိုလည်း စိတ်ဆိုး၍မဆုံးနိုင်ရှိ၏။ အကြောင်းမှာမူ ကေးယပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာတို့ နှင့် နီးစပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ဆင်းဗီးယပ်စ်သည် လေသံခပ်အေးအေးနှင့်ပင် “ကျုပ်က ဟာသဉာဏ်နှောပြီး ရယ်စရာ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကလေးမက ကျုပ်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်၊ အဲဒါကို ကျုပ်က အဖြေပေးလိုက်တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကျွန်အသေကောင် အလေးချိန်ပေါင် သန်းတစ်စိတ်ဝယ်ပြီးတော့ ဝက်အူချောင်းလုပ်ခဲ့သဗျ” ဟု ဆက်၍ ပြောနေ၏။

ဤတွင် ဟယ်လင်နာက “ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေဟာ အင်မတန် စက်ဆုပ်ရွံရှာ စရာကောင်းလှတယ်။ ရှင့်စိတ်ရင်းက ရိုင်းလေတော့ စကားရိုင်းထွက်တာပေါ့” ဟု ပြော လိုက်၏။

ဆင်းဗီးယပ်စ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် “ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပေးပါ” ဟု ခရီးသည် တစ်စုလုံးအား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကေးယပ်စ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး....

“ခင်ဗျားရဲ့ဦးလေး ဆီလီးယ(စ်)ကို မေးကြည့်ပါ။ အဲဒီဝက်အူချောင်း အရောင်း အဝယ်ကို သူပဲ ပွဲစားလုပ်ပေးတယ်။ ပွဲခကလေးလည်း ခပ်မြတ်မြတ်ရလိုက်ပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုနောက် ဆင်းမီးယပ်စ်သည် ထွက်၍သွား၏။

ကလော်ဒီယာသည် လိမ္မော်သီးကို ဆက်၍စားနေရာက ခေတ္တအစားရပ်ကာ...

“တော်တော် အပေါင်းရ အသင်းရကျပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ သူဟာအမှန်ကို ပြောနေတာပဲ” ဟု ဟယ်လင်နာက ပြော၏။

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူဟာ အမှန်ကို ပြောနေတာပဲ၊ သူ့စကားကြောင့် ဘာပြုလို့ ဒါ လောကီတောင် ချောက်ချားနေရတာလဲ...”

ကေးယပ်စ်က “သူ အလကား မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း လိမ်ပြောသွားတာပါ။ တို့ကို တမင် ထေ့သွားတာပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ဟယ်လင်နာက “အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ ကိုယ်တော့ လူတစ်ယောက်အမှန်ကို ပြောနေရင် ချက်ချင်းသိတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကလော်ဒီယာသည် မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တ သွားခွင့်ပေးရန် တောင်းပန်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ ဝင်၍ သွား၏။ ဟယ်လင်နာက သူ့တစ်ယောက်တည်း ပြုံးသလို ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍နေ၏။

ထိုအခါ ကေးယပ်စ်က “ဒီမှာ ဟယ်လင်နာ၊ မင်းဘာကိုမှ မကြောက်တတ်ဘူး နော်” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘာပြုလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“အေးလေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တော့ ဝက်အူချောင်း ဘယ်တော့မှ မစားတော့ဘူး” ဟု ကေးယပ်စ်က ဆို၏။ ဤတွင် ဟယ်လင်နာက “ကျွန်မတော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့ကမှ ဝက်အူချောင်း မစားခဲ့ဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ကေးယပ်စ်တို့လူစုသည် မွန်းမတိမ်းမီ ခပ်စောစောအချိန်၌ လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်ကြ၏။ များမကြာမီ ဆီရီယန်လူမျိုး၊ ယင်းကုန်သည် မူဇယ်ရှဘားဆိုသူသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ကြပေသည်။ ရှဘား နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ နံ့သာဆီသုတ်၍ ထားသဖြင့် တောက်ပြောင်၍ ကော့ထောင်နေကြလေသည်။ ရွှေခြည်ထိုး၍ထားသော သူ၏ဝတ်ရုံရှည်ကြီးသည် သူစီးထားသော ဖောင်းဝတ်ရောင်မြင်းကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျ၍နေလေသည်။ သူ၏လက်ချောင်းများတွင် အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်၍ထား၏။ သူ၏နောက်က အီဂျစ်လူမျိုးနှင့် အာရပ်၊ ဘဒူအင်လူမျိုး ကျွန်ဆယ့်

နှစ်ယောက်တို့သည် အပြေးကလေးလိုက်ပါလျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်တစ်ယောက်စီတွင် ခေါင်းပေါ်၌ ကြီးမားသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်စီ ရွက်၍ထားကြလေသည်။ ရောမနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဤလမ်းမကြီးသည် လူအတန်းအစားများကို ညှိ၍ပေးထားသော လမ်းမကြီးဖြစ်၍နေလေသည်။ ကေးယပ်(စ်)သည် မူဆယ်ရှဘားအား စကားပြောရန် ကြိုးစားလျက် ရှိနေမိ၏။ အတွေ့အကြုံများဟန်တူသော ထိုကုန်သည်ကြီးအား စကားပြော ရာ၌ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခေါင်းတစ်ချက်မျှသာ ဆတ်၍ပြလေသည်။ ရှဘားသည် ဤကဲ့သို့ ရောမလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရသည်ကို ဂုဏ်ယူလျက် ရှိနေပုံရ၏။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ရှဘားသည် ရောမလူမျိုးတို့ကို အလွန်တရာ အထင်ကြီးသောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် သူသည် မျိုးရိုးကောင်းပြီး ဂုဏ်ပစ္စည်းအခြေ အနေကောင်းမွန်သော ရောမလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကေးယပ်စ်နှင့် စကားပြောရ သည်ကို ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးနိုင်ဖြစ်၍နေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့၏ အလေ့အထ အမူအကျင့် များကို နားမလည်နိုင်သော အရှေ့တိုင်းသား အများအပြားပင် ရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် ရောမအမျိုးသမီးများ လွတ်လပ်စွာ ခရီးသွားလာခွင့်ရကြသည်ကို နားမလည်တတ်ကြ ချေ။ သို့သော် ရှဘားမှာကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ သူ၏အယူအဆတွင် ရောမလူမျိုးတို့သည် အလွန်တရာ သတ္တိရှိကြပြီး မိန်းကလေးများသည်ပင်လျှင် လမ်းဆေးရှိ အလောင်းကောင် များကို ကြည့်ရဲသော သတ္တိရှိကြသည်ကို ချီးမွမ်းနေမိ၏။ ထို့အပြင် ရှဘားသည် မိမိ၏ နောက်ပါကျွန်များက လမ်းဆေးရှိ လက်ဝါးကပ်တိုင်များကိုကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာရ၍ နေသည်ကိုလည်း များစွာသဘောကျ၍ နေလေသည်။

မူဇယ်ရှဘားက “ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး ဆရာကလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ တချို့သူတွေက ရောမပြည်ကြီးဟာ စပါးတားကပ်စ်ရဲ့လက်အောက်ကို ရောက် သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့နိုင်ငံက ကျွန်တွေဟာ အနည်းအကျဉ်း ပုန်ကန်ကြသေးတယ်။ အဲဒီသူပုန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ပြင်းပြင်းထန် ထန် နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ သူပုန်တွေကို ကျွန်တော်က “မင်းတို့ဟာ ရောမပြည် အကြောင်းကို နားမလည်ပါဘူး။ ရောမပြည်ဟာ မင်းတို့ကြားဖူးနားဝရှိတာနဲ့ လုံးဝမတူ ဘူးကွ။ မင်းတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ကြုံနေရတာနဲ့လည်း မတူဘူးကွ။ ရောမပြည်ဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အသစ်အဆန်းတစ်မျိုး ပေါ်လာတဲ့ တိုင်းပြည်ပေပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ရောမပြည်အကြောင်းကို သူတို့နားလည်နိုင်အောင် ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောနိုင် မှာတုံး၊ ဥပမာအားဖြင့်ဗျာ ကျွန်တော်က (ဂရာဗစ်တပ်) ဆိုတဲ့စကားတစ်လုံးကို သုံး လိုက်တယ်။ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်တို့ကျွန်တွေ ဘယ်လိုနားလည်နိုင်မှာလဲ။ စင်စစ်

mgypc.com

ပြောရရင် ရောမမြို့တော်ကြီးကို မရောက်ဖူးတဲ့လူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီစကားလုံးကို နားလည်နိုင်လေမယ် မဟုတ်ဘူး။ ရောမလူမျိုးအကြောင်းကို နားလည်ရန် ရောမပြည်သား များနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံဖူးမှ နားလည်နိုင်တာ ကလားဗျ။ (ဂရားဗစ်တပ်) ဆိုတဲ့စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်က တကယ့်လူဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေပဲ။ အဲဒီလူတွေဟာ တာဝန်သိသိနဲ့ ရည်ရွယ် ချက် ခိုင်ခိုင်ထားပြီး လေးလေးနက်နက် ဆောင်ရွက်နိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေကတော့ (လက်ဗစ်တပ်စ်) ဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေကတော့ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ လူပျင်းတွေခင်ဗျ။ ဘာမှမည်မည်ရရ မလုပ် ချင်ကြဘူး။ အပျော်အပါးလည်း လိုက်စားလွန်းကြတယ်။ ရောမလူမျိုးတွေကတော့ပေါ့ ပေါ့တန်တန် မလုပ်ကြဘူးဗျ။ ဝီရိယရှိတယ်။ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ခြံခြံတတ်တယ်။ ခွင့် လွှတ်တတ်တယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေဟာ ရောမနိုင်ငံသားတွေရဲ့အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအရည်အချင်းတွေကြောင့်ပဲ ရောမလမ်းမကြီးတွေမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိပြီး ရောမအုပ်ချုပ်မှု အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ အခြေအမြစ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုစဉ်းစားစရာ ရှိသေး တယ် ဆရာလေးရဲ့။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ဟောဒီအပြစ်ပေး ထားတဲ့ လူသေကောင် အမှတ်အသားတွေကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပြီးတော့ ကျေကျေနပ်နပ် ကြည့်မိတယ်။ ရောမနိုင်ငံဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ အမှုနဲ့ကိုက်ညီ အောင် ဒဏ်ခတ်ထားတာဖြစ်လေတော့ ရောမနိုင်ငံရဲ့ တရားစီရင်ထုံးတစ်ခုပေါ့ခင်ဗျာ။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ ရောမနိုင်ငံကြီးရဲ့ကောင်းကျိုးဟူသမျှကို အံ့တုတဲ့လူပေပဲ။ သူ့ရည်ရွယ် ချက်က သူ့ရက်စက်သတ်ဖြတ်မှု၊ ပရမ်းပတာဖြစ်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်စေဖို့ပဲ။ ရောမနိုင်ငံကြီး ကတော့ အားလုံးနေသားတကျရှိစေဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ ရောမနိုင်ငံကြီးက သူ့ကို ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်”

ကေးယပ်စ်သည် ရှဘား၏စကားရှည်ရှည်ကြီးကို ဆက်၍ ဆက်၍ နားထောင်နေ ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ပျင်းရိနေသော အမူအရာများသည် ထင်ရှားပေါ်လွင်၍လာသည်။ ထိုအခါတွင် ရှဘားသည် အကြိမ်ကြိမ် အရိုအသေပေးကာ တောင်းပန်စကားဆိုပြီးနောက် ဟယ်လင်နာနှင့် ကလော်ဒီယာတို့အား တစ်ဦးလျှင် ပယင်းလည်ဆွဲတစ်ကုံးစီ လက်ဆောင် ပေး၏။ ထို့နောက် အားလုံးကျန်းမာစေရန် ဆုတောင်းပြီးလျှင် ဖယ်ကြဉ်၍ သွားလေ၏။

ကေးယပ်စ်က “ဘုရားမတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။
ဟယ်လင်နာက “တကယ့်လူပေပဲ” ဟု ပြုံး၍ဆိုလိုက်၏။

* * *

မွန်းလွဲပိုင်းသို့ရောက်ခဲ့၏။ ကေးယပ်စ်တို့လူစုသည် အက်ပီယံလမ်းမကြီးမှနေ၍ လမ်းချိုး တစ်ခုကို ဖွဲ့ထွက်ကာ သူတို့ညအိပ်ရမည့် တောပိုင်းစံအိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ သွားကြ ရန်ဆဲဆဲ ဖြစ်လေသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင်လျှင် ပျင်းစရာကောင်းသော ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်၌ ပထမအကြိမ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံကြရလေတော့ သည်။ တွေ့ရပုံမှာကား အမှတ်သုံးတပ်မှ ခြေလျင်စစ်သားတစ်စုတို့သည် လမ်းမကြီးတွင် ကင်းလှည့်ရာက လမ်းဘေးရှိ စခန်းတစ်ခု၌ နား၍နေကြ၏။ သူတို့၏လက်နက်များကို သုံးထောင့်ပုံများ သဖွယ် ထောင်၍ထားကြ၏။ လှံတိုများကို မြေ၌စိုက်၍၊ ဒိုင်းများကိုမှီ၍ ထောင်ထားကြ၏။ လက်နက်တစ်ခုစီ၏အပေါ်၌ သံခမောက်သုံးလုံးစီ တင်၍ထား၏။ လက်နက်အစုကို ကြည့်ရသည်မှာ ကောက်လှိုင်းပုံများကို ကြည့်ရသည်နှင့်တူ၏။ စစ်သား များသည် အများနှင့်ဆိုင်သော ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် စုရုံး၍နေကြပြီး ကဲလားတစ်ခု၏ အရိပ်အောက်တွင် တိုးဝှေ့နေကြသည်။ သူတို့သည် ဘီယာများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မှာ၍ သောက်နေကြ၏။ ဘီယာခွက်များမှာ တစ်ပိုင်ဆံ့သော သစ်သားခွက်ကြီးများဖြစ်ပြီး ခြေဆေးလေ့ဟု ခေါ်လေသည်။ စစ်သားများမှာ ကြံ့ခိုင်၍ မျက်နှာထားတင်းမာပြီး အသား အရေမှာ ကြေးနီရောင်ပေါက်၍နေလေသည်။ ချွေးစို၍နေသော သူတို့၏ သားရေ ဘောင်းဘီနှင့် ကိုယ်ချပ်အင်္ကျီများမှာ အနံ့တထောင်းထောင်းထွက်၍နေ၏။ စကား အော်ကျယ် အော်ကျယ်ပြောပြီး တိုင်းထွာ၍လည်း နေကြပေသည်။ သူတို့သည် များမကြာမီက သူပုန်များအား ကားစင်တင်ကာ သတ်ခဲ့ကြသောသူများဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့၏စကားများက ဖော်ပြလျက် ရှိနေကြသည်။

ကေးယပ်စ်နှင့် မိန်းကလေးများသည် ခေတ္တရပ်၍ ထိုစစ်သားများကို ကြည့်နေ ကြရာ စစ်သားတစ်စု၏တပ်ဗိုလ်သည် ကဲလားအောက်မှထွက်၍လာ၏။ သူ၏လက် တစ်ဖက်တွင် အရက်ခွက်တစ်ခွက်ကိုင်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကေးယပ်စ်အား ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်နေလေသည်။ ကေးယပ်စ်နှင့်အတူ လှပချောမောသော မိန်းမပျို နှစ်ယောက်ပါ၍လာသဖြင့် စစ်ဗိုလ်သည် ပို၍စိတ်အားထက်သန်စွာ နှုတ်ဆက်နေ၏။

စစ်ဗိုလ်မှာ ကေးယပ်စ်၏ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ အမည်မှာ ဆဲလတ်(စ်)၊ ကွင်တီးယပ်(စ်)၊ ဘရူးတပ်(စ်) ဖြစ်ပြီး စစ်သားဘဝကို ရာသက်ပန်အလုပ်အဖြစ်ဖြင့် ခံယူထားသူဖြစ်၏။ သူသည်ရဲရင့်၍ ရုပ်ချောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ဟယ်လင်နာကို သိကျွမ်းထားနှင့်ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ကလော်ဒီယာ ကိုမူ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်သာ တွေ့ဖူးပြီး တွေ့ရသည့်အတွက်လည်း အလွန်ကျေနပ်နေပုံရ ၏။ သူသည် စစ်သားဟန် အလွန်ဖမ်းနေပြီး စကားပေါက်သောက် ပြောနေ၏။ သူက

သူ၏နောက်လိုက်များကို မည်သို့ထင်မြင်ပါသနည်းဟု မေး၍ နေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားလူတွေဟာ အာကျယ်ပြီးတော့ အင်မတန် ညစ်ပတ်တဲ့လူတွေပဲ” ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ လူတော်တွေဗျ” ဟု ဘရူးတပ်(စ်)က ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ကလော် ဒီယာက “သူတို့နဲ့သာ ခရီးသွားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုပဲပြန်ပြီး ကြောက်နေရမှာပါ” ဟု စကားထောက်လိုက်လေ သည်။

ဘရူးတပ်(စ်)က “ဒီလိုဆိုရင်ဗျာ သူတို့ဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစောင့် အရှောက်ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်ကို သွားကြမှာတုံး” ဟု ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

ကေးယပ်စ်(စ်)က “ကျုပ်တို့ အခုည ဆာရီလာယာစံအိမ်မှာ တည်းခိုကြမယ်၊ ဒီနေရာကနေပြီး နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာကျရင် လမ်းခွဲပြီးတော့ သွားရတယ် မဟုတ် လား၊ ခင်ဗျားမှတ်မိပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဘရူးတပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်အား “အဲဒီနှစ်မိုင်အတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနှင့်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဟယ်လင်နာအား “ခင်ဗျား ရောမဂုဏ်ပြုစစ်တပ် အစောင့်အရှောက် နဲ့ ခရီးသွားဖူးရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“မသွားဖူးပါဘူး၊ ရှင့်စစ်တပ်အစောင့်နှင့် သွားရလောက်အောင်လည်း အရေးကြီး တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးရှင်” ဟု ဟယ်လင်နာက ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“အရေးကြီးလို့ အခုလို လိုက်ပို့ရတာပေါ့ဗျာ၊ လိုက်ပို့ခွင့်ပြုပါနော်၊ မငြင်းပါနဲ့ ဒီတပ်စုကို ခင်ဗျားလက်ကို အပ်လိုက်ပါတယ်” ဟု စစ်ဗိုလ်ကလေးက ပြော၏။

ဟယ်လင်နာက “ဒီတပ်ဖွဲ့ကို ကျွန်မ အလိုမရှိပါဘူး” ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ကလေးသည် အရက်ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ခွက်ကို တံခါးစောင့် ကျွန်တစ်ယောက်ထံသို့ပစ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ လည်ပင်း၌ဆွဲ၍ထား သော ငွေခရာလေးတစ်ခုကို မှုတ်လိုက်၏။ အသံမြင့်မြင့်လေးကြိမ်နှင့် အသံနှိမ့်နှိမ့်လေး ကြိမ်မှုတ်လိုက်၏။ ခရာသံကိုကြားရသောအခါ စစ်သားများသည် သူတို့၏ ဘီယာခွက် များကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချပြီးနောက် တီးတိုးရေရွတ်ကြ၍ သူတို့၏ လှံများ၊ ဒိုင်းများ၊ သံ ခမောက်များ စုပုံ၍ထားသော နေရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ဘရူးတပ်သည် သူ၏ခရာ ငယ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ မှုတ်၏။ ခရာသံမှာ ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်ထွက်နေ၏။ တပ်ဖွဲ့သည် ခရာသံ၏အစွမ်းကို မခံမရပ်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ တန်းစီကာ အစုအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး

နှစ်တန်းခွဲလိုက်၏။ ပြီးလျှင် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တန်းစီနေကြ၏။ သူတို့လုပ်ပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်တရာ စည်းကမ်းကျနကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ မိန်းမပျိုများသည် လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြ၏။ ကေးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ့မိတ်ဆွေ စစ်မိုလ်ကိုက ဂရုစိုက်လွန်းသည့်အတွက် စိတ်ပျက်၍နေသော်လည်း စစ်သားများ၏ စည်းကမ်းကျနပုံကိုမူ ကား မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ခင်ဗျားလူတွေ စစ်တိုက်ကော ကောင်းရဲ့လား” ဟု ကေးယပ်စ်က မေးလိုက်၏။

ဘရူးတပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ကိုသာ မေးပေရောဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကလော်ဒီယာက “ကောင်းပေ့ရှင်” ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ဘရူးတပ်စ်သည် ဦးခေါင်းညွတ်ကာ ကလော်ဒီယာအား အရိုအသေပြုလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာသည် ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရယ်လိုက်ခြင်းမှာ ထူးဆန်းသောတုံ့ပြန်မှု တစ်ခုဖြစ်၍နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာ၏ အနေအထိုင် ဤယနေ့တွင်မှ ထူးဆန်း၍နေသည်ကို အံ့သြတကြီးမြင်၍ နေရလေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏ ပါးပြင်များမှာ နီမြန်း၍နေ၏။ တပ်စုကလေး စစ်ရေးပြသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌လည်း ကလော်ဒီယာ၏မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်၍ လာကြလေသည်။ ဘရူးတပ်စ်သည် ထမ်းစင်နှစ်ခု၏ကြား၌ ရပ်၍ ကလော်ဒီယာနှင့် စကားပြောနေရာ ကလော်ဒီယာက စကားပြန်ပေးပုံကို ကေးယပ်စ်သည် အံ့သြ၍နေရလေသည်။

“အဲဒီအပြင် ရှင့်စစ်သားတွေ ဘာလုပ်တတ်ကြသေးသလဲ” ဟု ကလော်ဒီယာက

မေး၏။

“စစ်ချီတယ်၊ စစ်တိုက်တယ်၊ ဆဲတတ်တယ်”

“လူကော မသတ်တတ်ဘူးလား”

“အို သတ်လှချည်ပေါ့ဗျာ၊ အင်မတန်သတ်တဲ့ အကောင်တွေ၊ သူတို့ ရုပ်ကိုကြည့်ပါလား”

“ရုပ်တွေကိုကြည့်ရတာကတော့ ချစ်စရာပေပဲ” ဟု ကလော်ဒီယာက ပြော၏။

ဘရူးတပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာအား အေးတိ အေးစက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်..

“ကောင်းပေ့ကွာ” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ကော”

“ပြီးတော့ ဘာလိုချင်သေးသလဲ၊ သူတို့အသံတွေကို ကြားချင်သေးသလား” ဟု

ဘရူးတပ်စ်က မေးလိုက်ပြီးနောက် “သီချင်းဆိုကြဟေ့” ဟု အော်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင်

စစ်သားများသည် အသံသြကြီးများနှင့် စစ်ချီသီချင်းကို ဆိုကြလေသည်။ သီချင်းမှာကား “ကောင်းကင် မြေကြီးလမ်းနှင့် ကျောက်ခဲ သံမဏိသည် အရိုးကိုစွဲ” ဟူသော သီချင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သီချင်းသံမှာ မပီမသနှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရှိလှ၏။ သီချင်းစာသားကို ရုတ်တရက်နားလည်ရန် ခဲယဉ်းပေ၏။ ဟယ်လင်နာက “ဒီသီချင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ” ဟု သိလိုစေနှင့် မေးလိုက်၏။

“စင်စစ်မတော့ ဒီသီချင်းတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရယ်လို့ သေသေချာချာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလိုသီချင်းတွေဟာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိပေမဲ့ သီချင်းဆိုရင် စစ်သားတွေဟာ ပိုပြီးတော့ လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းတာပေါ့။ အခုသူတို့ဆိုတဲ့ သီချင်းဟာ ဆမီး(လ်)စစ်ပွဲမှာ စပြီးတော့ပေါ်လာတဲ့သီချင်းပဲ။ တချို့သီချင်းတွေကျတော့ မိန်းကလေးတွေ နားမခံနိုင်တဲ့သီချင်းတွေပါပဲဗျာ”

ကလော်ဒီယာက “ကျွန်မကို တစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပြပါလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ဘရူးတပ်စ်က “တိုးတိုးကလေး ဆိုပြနော်” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီးလျှင် အနီးအနားသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးသီဆိုပြလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာသည် ဘရူးတပ်စ်အား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်၍ နေလေသည်။

လမ်းခရီး၏အဆင့်၌ အလောင်းကောင်များကို တစ်သီတစ်တန်းကြီးထပ်၍ တွေ့ရပြန်လေသည်။ ဘရူးတပ်စ်က...

“ကျုပ်ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဟာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့လူတွေ။ သူတို့ဟာ အဲဒီစစ်တရားခံ ရှစ်ရာကို ကားစင်တင်ခဲ့တဲ့လူတွေပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟယ်လင်နာက

“ဒီလိုကြမ်းရဲ့နဲ့ စစ်သားကောင်းဖြစ်ရော့ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ပြောကြတာပဲဗျာ”

ကလော်ဒီယာက “ရှင့်စစ်သားတစ်ယောက်ကို ဒီအနားခေါ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ခေါ်စေချင်လို့ပေါ့ရှင့်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ” ဟု ပခုံးတွန့်ကာ ဆိုလိုက်ပြီးလျှင်...

ဘရူးတပ်စ်က

“ဆက်စစ်တပ်စ်ဒီကိုလာခဲ့” ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်လေသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်သည် တပ်ဖွဲ့ထဲမှ ထွက်၍လာကာ နောက်ကြောင်း အမြန်
လျှောက်လာပြီး ထမ်းစင်နှစ်ခုတို့၏ အကြားသို့ရောက်သောအခါ စစ်ဗိုလ်အား အလေး
ပြုလိုက်ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်၏ ရှေ့မှနေ၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာလေ
သည်။ ကလော်ဒီယာသည် လှဲမှီ၍နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် လက်ပိုက်
၍ ထိုစစ်သားကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ စစ်သားမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် အသင့်
အတင့်ရှိပြီး အသားညို၏။ ကြွက်သားကြီးများ ဖုထစ်၍နေပေသည်။ ဖုံးလွှမ်း၍မထား
သော သူ၏လက်ဖျံ၊ လည်ပင်း၊ ကုပ်ပိုးနှင့် မျက်နှာတို့မှာ နေလောင်၍ထားသောကြောင့်
ညိုမောင်း၍ နေပေသည်။ သူ၏မျက်နှာပေါက်မှာ တင်းမာသော မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်၏။
သူ့ အသားများမှာ ချွေးများ ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိသည်။ သူသည် သံခမောက်ကို ဆောင်း၍ထား၏။
ကျောပိုးအိတ်ပေါ်တွင် လေးပေရှည်သော ဒိုင်းတစ်ခုကို ထပ်၍ပိုးထား၏။ သူသည်
လက်တစ်ဖက်တွင် လှံတစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ထား၏။ လှံမှာ အလျားခြောက်ပေရှိ၍ လုံးပတ်
လေးလက်မခန့်ရှိသည်။ လှံသွားမှာ ဆယ့်ရှစ်လက်မခန့်ရှိသော ကြောက်စရာ အသွားဖြစ်
လေသည်။

သူ၏ခါးတွင် စပိန်ပြည်ဖြစ် ဓားတိုတစ်ချောင်းကို ချပ်၍ထား၏။ သူ၏ သားရေ
အင်္ကျီ၌ ရင်ပတ်ပေါ်တွင် သံချပ်သုံးခုကို တွယ်၍ထား၏။ ပခုံးတွင်လည်း ထိုနည်းအတူပင်
ဖြစ်သည်။ ခါးတွင်လည်း အခြားသံချပ်သုံးခုတို့ကို သီ၍ ဆွဲထားလေရာ လမ်းလျှောက်
လိုက်တိုင်း သူ၏ ခြေထောက်များနှင့် တိုက်မိနေ၏။ သူ၏ဘောင်းဘီမှာလည်း သားရေ
ဘောင်းဘီဖြစ်၏။ ခြေထောက်တွင် လည်ပင်းရှည် သားရေဖိနပ်ကို စီး၍ထား၏။ ဤမျှ
မလေးလံသော သံချပ်ပစ္စည်းများကို ဝတ်ဆင်၍ ထားလျက်နှင့်ပင် သူသည် အေးအေး
သက်သာ ချီတက်နိုင်လျက် ရှိနေပေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိ၍နေသော သံချပ်
ပစ္စည်းများမှာ ဆီသုတ်၍ထား၏။ ဆီနဲ့၊ ချွေးနဲ့နှင့် သားရေနဲ့တို့သည် ပေါင်းစပ်ကာ
ထူးခြားသော အနံ့တစ်မျိုးအဖြစ်ဖြင့် ပေါ်ထွက်၍နေပေသည်။ ထိုအနံ့သည် စစ်၏အနံ့
ဟူ၍ပင် ခေါ်စရာကောင်း၍နေ၏။ မြင်းစီး၍ လိုက်ပါလာရာက ကေးယပ်စ်သည် ကလော်
ဒီယာ၏ မျက်နှာကို တစောင်းမြင်၍ နေရလေသည်။ ကလော်ဒီယာ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ
ဖွင့်ဟနေပြီး လျှာနှင့် မကြာခဏ သပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ကလော်ဒီယာ၏ မျက်လုံး
များသည် စစ်သားကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေကြလေ၏။

ကလော်ဒီယာက...

“ဒီစစ်သားကို ထမ်းစင်နား ခေါ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု ဘရူးတပ်စ်အား တီးတိုးပြော
လိုက်သည်။

ဘရူးတပ်စ်သည် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီးနောက် စစ်သားအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စစ်သားသည် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ကလော်ဒီယာ၏ဘေးမှ လိုက်၍လာ၏။ သူသည် ကလော်ဒီယာအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်ကာ ဆက်လက် ချီတက်လျက် ရှိ၏။ ကလော်ဒီယာသည် စစ်သား၏ပေါင်ကို မထိတထိ တို့ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့လိုက်သောနေရာမှာ စစ်သား၏ပေါင်တွင် ကြွက်သားများ ဖုထစ်၍နေလေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် ဘရူးတပ်စ်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ဒီစစ်သားကို အသွားခိုင်းလိုက်ပါတော့၊ သူက သိပ်နံတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဟင်လင်နာ၏ မျက်နှာထားမှာ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တင်းမာ၍ နေလေသည်။ ဘရူးတပ်စ် သည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီးနောက် စစ်သားအား အခြားစစ်သားနှင့်အတူ ရောနှော၍ လိုက်ပါသွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆလားရီးယား စံအိမ်၏အမည်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်းပင် ဖြစ်သည်။ စံအိမ်တည်ရှိရာ ဒေသမှာ ရောမမြို့တော်၏တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် ရှိ၏။ ထိုဒေသမှာ လက်ဦးက ငှက်ဖျား ရောဂါထူထပ်သော စိမ့်စမ်းမြေဖြစ်ပြီးလျှင် မြေထဲ၌ ဆားများစွာရှိသည်။ (ဆလားဒီးယား) ဆိုသော စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ (ယင်းသည် ဆားပါသော စေးပျစ်ဒေသကြီးကို မြေသစ်ဖို့ပြီးလျှင် ပီယမ်လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်လာသော ကိုယ်ပိုင်လမ်း ကို ဖောက်လုပ်ခဲ့၏။ ကိုယ်ပိုင်လမ်းမှာလည်း လမ်းမကြီးလောက်ပင် ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန် သောလမ်းဖြစ်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည် ထိုမြေကို ပိုင်သောသူဖြစ်၍ ကေးယပ်စ်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့သည် အင်တိုးနီးယပ်စ်၏ နှမဖြစ်သူမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွား လာကြသော မောင်နှမနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်၏အိမ်မှာ အခြား သော တောပိုင်းစံအိမ်အချို့လောက် မကြီးကျယ်ချေ။ သို့သော် မြို့တော်နှင့်ပို၍နီး၏။ မြို့နှင့်နီး၍သာ ပတ်လည်ရှိ စိုက်ပျိုးခင်းများမှာ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် စံပြစံအိမ် တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်နှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်တို့သည် အက်ပီယမ် လမ်းမကြီးပေါ်မှ လမ်းခွဲ ၍ ထွက်လာကြရာ ကိုယ်ပိုင်လမ်းမှာ စံအိမ်သို့မရောက်မီ လေးမိုင်ခန့်လိုနေပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘေးပတ်လည် ရှုမြင်ကွင်းမှာ ချက်ချင်းပင်ပြောင်းလဲ၍သွား၏။ တောအုပ် များမှာ သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ဥယျာဉ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်၍နေ၏။ တောင်ကုန်း များကို အထစ်များပြုလုပ်ကာ ထိုလှေကားထစ်များပေါ်၌ စပျစ်ခင်းများ စိုက်ပျိုး၍ထား၏။

နွေဦးရာသီဖြစ်၍ အဦးအစပ်ထွက်သော ပုရစ်ဖူးများ ထွက်စပြုလျက်နေပေပြီ။ အခြားသော မြေကွက်များတွင် ဘာလီစပါးများကို စိုက်ပျိုး၍ထား၏။ ဘာလီဆန်စိုက်ပျိုးသော အလေ့မှာ တဖြည်းဖြည်းလူကြိုက်နည်း၍လာခဲ့၏။ စိုက်ပျိုးသူလည်း နည်းပါး၍လာလေသည်။ ဆင်းရဲသားများပိုင်ဆိုင်သော နီးစပ်ရာမြေများကို မြေရှင်ကြီးများက သိမ်းကျုံးဝယ်ယူကြသဖြင့် ဘာလီဆန် စိုက်ပျိုးသူ နည်းပါးလာခဲ့၏။ ခြံမြေကြီးအချို့သော အကွက်များတွင် အစအဆုံးမရှိထင်ရသော သံလွင်ပင်များကိုတန်းစီ၍ အများအပြား စိုက်ပျိုးထားလျက်ရှိပေသည်။ နေရာတိုင်း၌လိုပင် ခြံကြီးကို လှအောင် တမင်အကွက်ရိုက်၍ စိုက်ပျိုးထားသည့် လက်ရာများကိုတွေ့နိုင်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခြံကြီးတစ်ခုလုံးကို လှပအောင် ပြုပြင်နိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ပေါင်းများစွာရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်သည်လူငယ်သုံးဦးတို့သည် နေရာများ၌ ပန်းချိုကလေးများ ဂူသဏ္ဍာန်လုပ်၍ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုပန်းချိုကလေးမှာ ရေညှိများရှိ၍ စိမ်းစိုအေးမြလေသည်။ ချိုကလေးများအတွင်း၌ ဂရိလူမျိုးတို့တည်ဆောက်လေ့ရှိသော နတ်ကွန်းစင်ကလေးများ ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ထို့အပြင် ကျောက်သားထိုင်ခုံများ ရေပန်းတိုင်များနှင့် ကျောက်ဖြူခင်းထားသော လူသွားလမ်းကလေးများ တွေ့ရ၏။ လမ်းကလေးများသည် သစ်ပင်များအုပ်ဆိုင်၍နေသော လျှိုမြောင်လေးတစ်ခုကို ဆက်သွယ်၍ထား၏။ အချိန်မှာ မွန်းလွဲသည်ဖြစ်၍ နေမင်းသည် တောင်စွယ် နောက်သို့ကျဆင်းလျက်ရှိပေသည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာယောင့်သာယာ ရှိလွန်းလှပေတကား။ ကလော်ဒီယာသည် တစ်ခေါက်မျှမရောက်ဖူးသောသူပီပီ ချီးကျူးအံ့ဩ၍ မဆုံးဖြစ်နေပေသည်။ ကလော်ဒီယာသည် ဘဝသစ်တစ်မျိုး ပွင့်လင်း၍ လာရသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်ကို ကေးယပ်စ်တွေးတောမိနေလေသည်။ အပြစ်ဒဏ် ခတ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်များကို မြင်ခဲ့ရသဖြင့် ကလော်ဒီယာသည် စိတ်ဖွံ့ဖြိုး၍ ရင့်ကျက်လာရသည်ဟုလည်း ဆိုစရာဖြစ်၍နေပေသည်။

ဤအချိန်မှာကား ခြံတွင် မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်များကို ခြံသွင်းသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နွားလည်ပင်းတွင် ဆွဲ၍ထားသော ခေါင်းလောင်းသံများ လေးတွဲသော နွားကျောင်းသား ကျွဲချိုမှုတ်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြား၍နေရလေသည်။ တိရစ္ဆာန်ထိန်းကျောင်းသူများမှာ သရေစီယန်နှင့် အာမိနီယန်လူမျိုး လူငယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုလူငယ်များသည် ခါးတောင်းကျိုက်ကလေးများကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားကြလျက် တရုန်းရုန်း ပြေးလွှား၍ နေကြသော တိရစ္ဆာန်များကို မောင်းနှင်၍နေကြလေသည်။ ကေးယပ်စ်၏စိတ်ထဲ၌ အဝတ်အစားမဲ့လူနီးနီး လူငယ်များနှင့် အဝတ်အစားမရှိသော တိရစ္ဆာန်များ ထွေးရောယှက်တင်ဖြစ်၍ နေပုံကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ထို့အပြင် ယခင်အကြိမ်ပေါင်းများ

စွာမှန်းဆ၍ ကြည့်ခဲ့မိဖူးသလို ကေးယပ်စ်သည်။ သူ့ဦးလေး၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံကို မှန်း၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ တရားဥပဒေအရဆိုလျှင် သမန်ရှည်ပြီဖြစ်သော မှူးမျိုးမတ်နွယ် မိသားစုတို့သည် ကုန်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခွင့် မရှိကြချေ။ သို့ရာတွင် အင်တိုးနီး ယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည် အခြားအခြားသော သူနှင့် ခေတ်ပြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်အတူ ရောမကို ငွေတစ်ကုဋေ ကျော်ကျော် အတိုးနှင့် ခြေးငှားထားသော သူဖြစ်၏။ အတိုးမှာ အရင်းနှင့် ထပ်တူယူလေသည်။ ထို့အပြင် သူသည် အီဂျစ်ပြည်နှင့် ကုန်သွယ်သောအဖွဲ့ဆယ့်လေး ဖွဲ့တွင်လည်း အစုရှယ်ယာပေါင်းများစွာ ပါဝင်ထား၏။ စပိန်ပြည်ရှိ အကြီးဆုံး ဘော်တွင်း လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင်လည်း အစုရှယ်ယာထက်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်၏။ ထိုကူးသန်းရောင်းဝယ် ရေးအဖွဲ့ကြီးများသည် ငြူနှစ်စစ်ပွဲများအပြီးတွင် ပေါ်ပေါက်လာကြ၏။ ထိုအဖွဲ့များတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်၏ ဩဇာသည် အလွန်ကြီးလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ် မည်မျှ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်ကို မည်သူမျှ အတိအကျ မသိကြပေ။ သူ၏ခြံဝန်းကြီးမှာ ဧက ပေါင်း တစ်သောင်းကျော် ကျယ်ဝန်း၏။ စံအိမ်မှာလည်း လှပပေသည်။ သို့သော် ထိုခြံ၊ ထိုအိမ်တို့ထက် ကျယ်ဝန်းသော အခြားမြေကွက်ကြီးများ၊ စံအိမ်ကြီးများ ရှိသေး၏။ နောက်ပေါ်၍ လာသောသူဌေးများက မိမိတို့မည်မျှကြွယ်ဝ ချမ်းသာသည်ကို ဟိတ်ဟန် ထုတ်၍ ပြတတ်ကြသော်လည်း အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်ကမူ သိုသိုသိပ်သိပ် နေထိုင် ကြ၏။ သူသည် သူရဲကောင်း လူသတ်ပွဲကြီးကို အားပေးပြီးလျှင် ထမင်းစားပွဲကြီးများကိုမူ ကား ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ သူသည် အရှေ့တိုင်း ဆန်ဆန် ဧည့်ခံတတ်သောသူ ဖြစ်၏။ သူ့ထမင်းစားပွဲများမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ပြည့်စုံစွာရှိ၏။ သို့သော် ဒေါင်းရင် အံ့သား၊ ငှက်လျှာ၊ လစ်ဘီမန် ပြည်ထွက် ကြွက်အူအစာသွတ် အစရှိသော ကြိကြိဖန်ဖန် ဇီဇာ ကြောင်၍ စားကြသောအစားအသောက်မျိုးကို မတွေ့ရချေ။ အိမ်တွင်းရေးအရှုပ် အထွေး များကိုလည်း မည်သူမျှ မသိချေ။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်မှာ ရှေးဆန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် လေရာ ကေးယပ်စ်သည် သူ့ဦးလေးအား အလွန်တရာလေးစားရိုသေရပေသည်။ ဦးလေး ၏ရှေ့မှောက်သို့ရောက်လျှင် ကေးယပ်စ်သည် အနေအထိုင်ကျဉ်းကျပ်၍ နေတတ်လေ သည်။

ကေးယပ်စ်သည် သူ့ဦးလေး၏ ရှေ့မှောက်၌ အနေအထိုင် မရွံ့မရဲဖြစ်၍နေရသည် မှာကား အခြားအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်၊ ဦးလေးဖြစ်သူ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် တူဖြစ်သူ အား ရောမလူမျိုးတိုင်း ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အရည်အချင်းမျိုးတို့နှင့် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ရှိစေရန် အမြဲတစေ ဆုံးမပဲ့ပြင်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ရောမလူလင်ပျိုတို့၏ ကိုယ်ကျင့်ဝတ္တရားမှာ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ လောကနီတီကို

လိုက်နာခြင်း၊ စစ်သူရဲကောင်းဖြစ်ခြင်း၊ စစ်ဗိုလ်အဆင့်အတန်းသို့တက်လှမ်းခြင်း၊ သိက္ခာ ရှိသော ရောမအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးကို မငဲ့ကွက်ဘဲ နိုင်ငံတော်၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံဥသျှောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင် နိုင်ခြင်းစသည်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထိုကဲ့သို့သော အသိုက်အဝန်းတွင် ကြီးပြင်း၍လာရသော လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ရောမမြို့တွင် ကေးယပ်စ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသော လူငယ်များမှာ ထိုကဲ့သို့သော ရည်ရွယ်ချက်များရှိသူတို့ မဟုတ် ကြ။ ကေးယပ်စ်၏ မိတ်ဆွေများသည် လှကညာတို့၏ အနီးတွင် ပျားပန်းခပ်ရင်း မွေ့လျော် သူတို့ဖြစ်ကြ၏။ အချို့သော မိတ်ဆွေများမှာမူ နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်ပိုင်းသို့ ရောက်ခါ မျှနှင့်ပင် ဥပဒေက ခွင့်မပြုသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၌ ကျင်လည်ကျက်စား၍ နေကြ သောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အချို့အချို့သော လူငယ်များမှာ နိုင်ငံရေးကို ဝါသနာပါပြီး နောက် ဖခင်များ၏ ခြေရာကိုနင်းကာ နိုင်ငံရေး လှေကားထစ်များကို တစ်ဆင့်စီ ကြိုးစား ၍တက်နေကြသောသူများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ အချို့ကမူ အစားအသောက် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် ကျင်လည်၍ နေကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့သော လူလင်များသည် စစ်တပ်တွင်ဝင်ရောက်၍ အမှုထမ်းဆောင်ကြပေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်တို့၏ အရေအတွက်မှာ နည်းပါးလှစွာသည်။ စစ်မှုထမ်းခြင်းသည် လူငယ်များ၏ အဖို့၌ မက်မောစရာကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုမဟုတ်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်လေရာ ကေးယပ်စ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရောမနိုင်ငံ၌ အသစ်တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်၍ လာလျက်ရှိသော...

“လူပေါ်ကြော့” လူတန်းစားထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်၍လာခဲ့ရတော့သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးသို့ရောက်၍လာသည်ကို ဦးလေးဖြစ်သူ အင်တိုးနီးယပ်စ်က မလိုလားအပ် ချေ။ ထို့ကြောင့် တူဖြစ်သူအား မကြာခဏ အပြစ်တင်လိုသော အမူအရာများကို ပြခဲ့လေ သည်။ ကေးယပ်စ်၏ အဖို့တွင်မူကား “မြွေမသေတုတ်မကျိုး” ဝါဒကိုသာ အသုံးပြု၍နေ ခဲ့ပေသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ခြံဝင်းကြီးသို့ရောက်ပြီး ပန်းဥယျာဉ်ကို ဖြတ်သန်း၍ အိမ်ကြီးဆီ သို့လာခဲ့သောအခါတွင် မိမိနှင့်ဦးလေးဖြစ်သူတို့ သဘောထား ခြားနားကြပုံကို ကေးယပ်စ် သည် တွေး၍နေလေသည်။ အိမ်ဝင်းကြီး၏အတွင်း၌ စပါးကျိများရှိ၏။ မြင်းစောင်းများ နှင့်တကွ ငွေဝယ်ကျွန်များ နေထိုင်ကြသော အဆောင်များလည်း ရှိကြပေသည်။ ထို အဆောက်အဦများသည် ခြံမြေကြီး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအခြေခံကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေ ပေသည်။ သို့သော် ထိုအဆောက်အဦများကို ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ဗိမာန်နှင့် ခွဲခြား၍ထား၏။

တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်ရသော သူတို့နေထိုင်ရာ ဂေဟာများကို မြေရှင်ဦးလေး ကြီး၏ ခုံညားထည်ဝါသောအိမ်နှင့် ထွေးရောယှက်တင် အဖြစ်မခံဘဲ ထားလေသည်။ ဦးလေး ဖြစ်သူ၏အိမ်ကြီးမှာ လေးထောင့်စပ်စပ် အိမ်ကြီးဖြစ်လျက် အိမ်၏အလယ်ကောင်တွင် ကွင်းလပ်နှင့် ရေကူးကန်များရှိကြသည်။

ထိုအိမ်ကို အတန်ငယ်မြင့်သော နေရာတစ်နေရာတွင် ဆောက်လုပ်ထား၏။ အိမ် တစ်ဆောင်လုံးကို ဆေးဖြူသုတ်၍ထားပြီးလျှင် အမိုးမှာ နီရဲသော အုတ်ကြွပ်မိုးဖြစ်၏။ အိမ်မှာ ခုံထည်သောအိမ်ကြီးဖြစ်၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသယောင် ထင်ရ၏။ သို့သော် အိမ်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်းရှူးပင်များ စိုက်ပျိုး၍ထားသောကြောင့် ရှုချင်စဖွယ်ရှိ၍ နေပေသည်။ အိမ်၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင် ပန်းမန်များကို အနိမ့်အမြင့်၊ အလိုက် အထိုက် ပန်းမန်များစိုက်ပျိုး၍ ထားပေရာ မျက်စိပသာဒရှိလှပေသည်။ ပန်းချုံပန်းရုံများ၌ အဖူးအပွင့်မျိုးစုံတို့ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိစေအောင် ပြုပြင်၍ထားပေသည်။ နေရာများ၌ပင် မြက်ခင်းများရှိ၍နေရာ ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိရှင်း၍နေ၏။

ရောင်စုံကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နွေရာသီရိပ်သာများကလည်း ရှိသေး၏။ အပူပိုင်းဇုန်ဒေသမှ ငါးမျိုးတို့ကို မွေးမြူ၍ထားသော ကန်များလည်း ရှိပေ သည်။ ခြံကြီးထဲတွင် သမားရိုးကျထားလေ့ရှိကြသော ရုပ်တုများကို တွေ့နိုင်စေပေသည်။ ထိုရုပ်တုများမှာ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်ကိုယ်တိုင် ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်ယူထားသော ရုပ်တုများဖြစ်ကြလေသည်။ ရုပ်တုများကို ဂရိလူမျိုးရုပ်တု ပညာရှင်များက ကျွမ်းကျင်စွာ ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အဆောင်အယောင်များနှင့်ပတ်သက်၍ အင်တိုး နီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည် ငွေကြေးနှမြောတွန့်တိုသူမဟုတ်ပေ။ ထိုအဆောင်အယောင် များကိုစီစဉ်၍ နေရာချထားရာ၌ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူ၏ဇနီးသည် (ဂျူလီယာ) အလို ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ထိုအဆိုမှန်ကြောင်းကို ကေးယပ်စ် ကိုယ် တိုင်ကလည်း ယုံကြည်ထားလေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် အလှအပကို မြတ်နိုးသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏ဦးလေး အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် အလှအပကို စုံမက်မြတ်နိုးသော သူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ကေးယပ်စ်နားလည်၍ထားပေသည်။

ဆလားရီးယား စံအိမ်ထက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အခြားစံအိမ်ကြီးများလည်း ရှိ ကြ၏။ အချို့စံအိမ်များမှာ အရှေ့တိုင်း မင်းစိုးရာဇာတို့၏ စံအိမ်များကဲ့သို့ ခမ်းနားကြီး ကျယ်လှပေသည်။ သို့သော် ကေးယပ်စ်၏အဖို့တွင် သူ့ဦးလေး၏စံအိမ်သာလျှင် အလှ အပဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်၍ထား၏။ ဤနေရာတွင် ကလော်ဒီယာသည် သူနှင့် သဘော တူညီလျက်ရှိနေ၏။ ဝင်းပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် စံအိမ်သို့ အရောက်ဖောက်လုပ်ထားသော

မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်၍လာခဲ့သောအခါတွင် ကလော်ဒီယာသည် အံ့အားသင့်စွာ ဖြင့် ဟယ်လင်နာအား ပြောလိုက်ပေသည်။

“ကျွန်မတော့ ဒီလောက်လှတဲ့ နေရာမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဂရိပြည်က ရှေးဟောင်းပုံပြင် အဆောက်အဦနှင့်သာ တူနေတော့တယ်”

ဟယ်လင်နာက...

“ဒီအိမ်က တော်တော်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်၏ သမီးငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် ရောက်လာကြသော ဧည့်သည်များကို မြင်ကြပြီးလျှင် မြက်ခင်းကိုဖြတ်၍ ကြိုဆိုရန် ပြေးလာကြ၏။ သူတို့၏ နောက်ပါးမှနေ၍ မိခင်ဖြစ်သူ ဂျူလီယာသည် သိက္ခာပြည့်ဝစွာ လိုက်ပါ၍လာလေသည်။

ဂျူလီယာသည် မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသားညိုညိုနှင့် ကိုယ်ကာယခပ် ဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်လေသည်။ ခဏကြာသောအခါတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်ကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲမှ ထွက်၍လာ၏။ သူ၏ နောက်တွင် အခြားသူသုံးယောက်ပါ၍ လာလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူကိုယ်တိုင်က သိပ်သိပ်သည်းသည်းနေတတ်သောသူဖြစ်ပြီးလျှင် အခြားသူများကိုလည်း သိပ်သိပ်သည်းသည်းရှိစေချင်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တူများနှင့် တူမများကို သူ၏ မိတ်ဆွေများနှင့် ထုံးတမ်းအညီ မိတ်ဆက်၍ပေးပြီး နောက် သူ၏ နောက်မှ ပါလာကြသော ဧည့်သည်များကိုပါ မိတ်ဆက်၍ပေးလေသည်။ ဧည့်သည်နှစ်ဦးတို့မှာ ကေးယပ်စ်နှင့် ယခင်ကပင်လျှင် သိကျွမ်း၍ထားကြသောသူများဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့မှာ လင်တဲလပ်၊ ဂရပ်ချပ်ဆိုသူ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်နှင့် လင်စင်နီးယပ်စ်ကပ်စပ်စ်ဆိုသူတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယလူမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် တိုက်ပွဲများတွင် အထူးနာမည်ရသူဖြစ်လေရာ သူ၏ သီတင်းသစ်နိုင်ငံတော်၌ ပျံ့ပွားလျက်ရှိနေသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ တတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ကေးယပ်စ် တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် အခြားသော ဧည့်သည်များထက် အသက်ငယ်၏။ ဆက်ဆံပုံအားဖြင့် အေးစက်စက်နိုင်သည်။ သို့သော် မာနကြီးပုံရ၏။ ထိုလူသည်ရောက်၍လာကြသော ဧည့်သည်များကို အကဲခတ်လျက်ရှိနေပေသည်။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏အမည်မှာ မားကတ်စ် တူးသီးယပ်ဆီဆားရီး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကေးယပ်စ်နှင့် မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ယောက်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းခံရသောအခါတွင် ရိုကျိုးသောအမူအရာဖြင့် ပြန်လည်၍မိတ်ဆက်လေသည်။ သို့သော် သူသည် သိလိုဇောပြင်းထန်၍နေပုံမှာ ဖုံးဖိ၍မရနိုင်အောင်ရှိ၏။

ကေးယပ်စ်သည် ဤကဲ့သို့ သူစိမ်းများနှင့် ဆက်ဆံရသောအခါ၌ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတတ်သောသူဖြစ်သော်လည်း ဤအကြိမ်မူ ဆီသာရိုးသည် မိမိတို့အား (တန်ဖိုးမည်မျှ ရှိသော မိသားစုဖြစ်လေသနည်း) ဟု အကဲခတ်၍နေကြောင်းကို မသိမမြင်ဘဲမနေနိုင်ပေ။

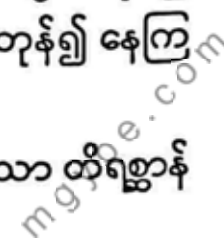
ထိုအချိန်တွင် ကလော်ဒီယာသည် အင်တိုးနီးစ် ကေးယပ်စ်အား ဂရုစိုက်၍ ကြည့် လျက်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် ကြီးမားလှသော စံအိမ်ကြီး ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သည့်အပြင် မြေဧကပေါင်းများစွာပိုင်ဆိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ကလော်ဒီယာသည် နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို တတ်ရုံမျှသာ သိ၏။ စစ်မက် တိုက်ခိုက်ရေးအကြောင်းကိုလည်း ခပ်ဝါးဝါးမျှသာ သိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂရက်ချပ်စ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့ကို များစွာ အထင်မကြီးပေ။ ဆီးဆာရိုးမှာမူကား လူသိများသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကလော်ဒီယာက များစွာ ဂရုမစိုက်ပေ။ ဆီးဆာရိုးလုပ်ခဲ့ဖူးသော လူစားများ မှာ ပိုက်ဆံရဖို့ကိုသာ အမြဲကြည့်၍နေသော လူစားမျိုးဖြစ်လေရာ ထိုလူစားမျိုးကို ကလော် ဒီယာက မုန်း၏။ ဂျူလီယာကမူ ကေးယပ်စ်အနီး၌ကပ်၍ တီတီတာတာ ပြောနေ၏။ ကလော်ဒီယာသည် ကေးယပ်စ်ထက်ပင်ပိုမို၍ အင်တိုးနီးယပ်စ်၏ အကဲကို ခတ်တတ် သော သူဖြစ်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုမြေပိုင်ရှင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း သူသည် မပြည့်ဝသော ဆန္ဒအများ ပြ၍ မျိုသိပ်ထားရသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၍ နေလေသည်။

အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူတော်စင်ဟန်မျိုးကို ဆောင်သော်လည်း အတွင်းသဘော မှာ တစ်မျိုးဖြစ်၍နေသည်ကို ကလော်ဒီယာကောင်းစွာ ရိပ်မိ၏။ ကလော်ဒီယာသည် အပြင်ပန်းတွင် တန်ခိုးအာဏာရှိသည်နှင့်အမျှ အတွင်းသဏ္ဍာန်တွင် ပျော့ညံ့သောလူတို့ ကိုပို၍ နှစ်သက်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည် အရာရာ၌ သိုသိပ်၏။ မိမိဤကဲ့သို့ အထင်ရောက်လျက်ရှိကြောင်းကို ကလော်ဒီယာက အင်တိုးနီးယပ်စ်အား သိစေအောင် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံး၍ပြလျက် ရှိနေပေသည်။

သူတို့တစ်စုလုံးသည် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ကေးယပ်စ်သည် မဆွကပင် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီးဖြစ်၏။ သူ၏မြင်းကို အီဂျစ်လူမျိုး အိမ်ကျွန်တစ်ယောက်ကလာ၍ ဆွဲယူသွားလေသည်။ ထမ်းစင်သမားများမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ထမ်းပိုး၍ လာခဲ့ရသော ကြောင့် မောပန်း၍နေကြပြီးလျှင် ချွေးသံတရွဲရွဲနှင့် ထမ်းစင်များ၏ နံဘေးတွင် ထိုင်၍ နေကြ၏။ ညနေခင်း လေအေးတိုက်သောကြောင့် ထိုသူများသည် ခိုက်ခိုက်တုန်၍ နေကြ သည်။

သူတို့၏ ပိန်ညော်သော ကိုယ်ကာယများမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍နေသော တိရစ္ဆာန်

တို့၏ ကိုယ်ကာယများနှင့်တူ၍နေပြီး သူတို့၏ကြွက်သားများသည် တိရစ္ဆာန် ကြွက်သားများကဲ့သို့ မောပန်းခြင်း၏ဒဏ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေကြလေသည်။ သူတို့အားကြည့်သူ၊ သတိထားမိသူ၊ ဂရုစိုက်သူဟူ၍ မရှိချေ။ ဂုဏ်ကြီးရှင် ယောက်ျားငါးယောက်၊ မိန်းမသုံးယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားကြ၏။ ထမ်းစင်သမားများသည် ထမ်းစင်များဆေး၌ပင် ရှိနေကြ၏။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် ထမ်းစင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်လူငယ်တစ်ယောက်သည် တအိအိ ငိုရာက ရှိုက်ကြီးတငင်ဖြစ်၍ လာလေသည်။ အခြားသော ထမ်းစင်သမားများက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ထမ်းစင်သမားများသည် ဤနည်းအတိုင်း မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် နေကြရပြီးနောက်မှ ကျွန်တစ်ယောက်သည် သူတို့အား အစေခံတန်းလျားသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ တန်းလျားတွင် အစားအသောက်ကျွေး၍ ထိုညအတွက် အိပ်စေရမည်ဖြစ်၏။

ကေးယပ်စ်သည် လင်စင်းနီးယပ်စ် ကရက်ဆပ်စ်နှင့်အတူ ရေချိုးနေ၏။ ကရက်ဆပ်စ် သည် လိုက်လိုက်လျောလျော နေတတ်သောသူဖြစ်ပြီးလျှင် အခြားသူတို့၏ အယူအဆကို တောင်းခံတတ်သော နှစ်လိုဖွယ်အမူအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသောသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေချိုးကန်ထဲတွင် ကိုယ်ကိုဖော့၍ ပူနွေးသော နံ့သာရေထဲတွင် စည်းစိမ်ခံ၍ နေကြလေ၏။

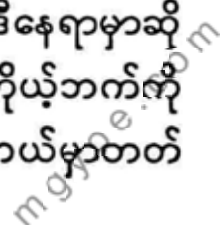
ရေမှာမွှေးကြိုင်သော ဆေးခဲများထည့်၍ထားပေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်၏ ကိုယ်ကာယမှာ တောင့်တင်းခိုင်မာ၏။ ဗိုက်မရွံ့သေးချေ။ ပျိုမျစ်နုနယ်ဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်က ကေးယပ်စ်အား ရောမမြို့မှလာသော လမ်းကြီးအတိုင်း လိုက်၍ လာခဲ့ပါသလား ဟုမေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီလမ်းကြီးအတိုင်း လာခဲ့တာပါပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျလိုရှိရင် ကာပူအား မြို့ကို ခရီးဆက်ကြမယ်”

“အပြစ်ဒဏ်ပေးထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေကို စိတ်မပျက်ခဲ့ဘူးလား”

ထိုအခါတွင် ကေးယပ်စ်က...

“အဲဒါတွေကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ထူးဆန်းပါတယ်။ စင်စစ်ပြောရရင်တော့ စိတ်မှာထူးထူးခြားခြားမဖြစ်ကြပါဘူး။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှာဆို သလို ငှက်တွေထိုးဆွထားတဲ့ အလောင်းကောင်တွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကို လေတိုက်လာတဲ့အခါကျရင် အပုပ်နဲ့က တော်တော်နံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာတတ်

စပါးတားကပ်စ်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး မတိုက်ခိုက်ရပါဘူး။ စပါးတားကပ်စ် ဘာတွေကြံစည် နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျုပ်လိုမစဉ်းစားရပါဘူး။”

“ခင်ဗျားသူ့ကို လူကိုယ်တိုင်သိရဲ့လား။”

“ဘယ်သူတုံးဗျ”

“စပါးတားကပ်စ်ကို ပြောတာပါ။”

ဗိုလ်ချုပ် ကရက်ဆက်စစ်သည် ပြုံး၍ စဉ်းစားရင်း...

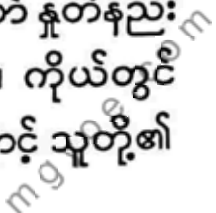
“သူနဲ့ လူချင်း သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူး။ စာနဲ့ အနည်းအကျဉ်းသာ သိပါတယ်။ သူ့ကိုဘယ်သူမှ တိတိကျကျသိနိုင်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ သူကဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ခွေးရူးတစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းကို သိတယ်ဆိုတဲ့သူက ခပ်ရှားရှားပဲ။ တကယ်သိတဲ့သူအချို့ဟာ ဆက်ပီယမ် လမ်းမကြီးဆေးက လက်ဝါးကပ် တိုင်ပေါ်မှာ သေနေတဲ့လူတွေထဲမှာ ပါချင်ရင် ပါသွားပေလိမ့်မယ်” ကေးယပ်စ်၏ အဖို့ တွင် ဤကိစ္စကို စကားဆက်၍ပြောရန် အတော်ပင်ခဲယဉ်း၍ နေပေသည်။ သူသည် စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံ နည်းပါးသောသူတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူသည် စစ်ပွဲ များ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ စစ်တိုက်ခိုက်ခြင်း အလုပ်သည် သူတို့ ၏ဘဝတာဝန်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကရက်ဆက်စစ်သည် မိမိအားအဘယ်ပုံထင်မြင်၍နေသနည်း ဆိုသော အချက်ကို ကေးယပ်စ်တွေး၍နေမိလေသည်။ သူ့အား ယခုကဲ့သို့ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံသည်မှာ ဟန်ဆောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသလောဟူ၍လည်း တွေးနေမိ၏။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကေးယပ်စ်၏မိသားစုမှာ အထင်သေး၍မဖြစ်နိုင်သော မိသားစုဖြစ် လေသည်။ ကရက်ဆက်စစ်သည် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းလို၍နေ၏။ ကရက်ဆက်စစ်သည် ရောမနိုင်ငံ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အပြင်းထန်ဆုံးသော စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် ထိုစစ်ပွဲအတွက် ဂုဏ်မတက်ခဲ့ချေ။ စစ်ပွဲမှာ ကျွန်များနှင့် တိုက်ရသောစစ်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ကျွန်များသည် ရောမစစ်တပ်ကိုပင် လျှင် နှိမ်နင်းနိုင်လေမည်လားဟု ထင်စရာပင်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစစ်ပွဲသည် ရှေ့နောက်မညီ မညွတ် အနိုင်ဆုံးစစ်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ကရက်ဆက်စစ်အား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုဖွယ်ရာလည်း မရှိခဲ့ချေ။ သူသည်စစ်ပွဲကို မေ့၍ပြန်ချင်သော ဆန္ဒပေါ်ပေါက်နေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေချိုးကန်ထဲမှ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မိန်းမများသည် သူတို့အား မျက်နှာသုတ်ပဝါနွေးနွေးများနှင့် ရစ်ပတ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။ အင်တိုး နီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်၏ စည်းစိမ်ကား ကြီးမားလှပေသည်။ သူ၏အိမ်ထက်ကြီးမားသော အဆောက်အဦများတွင် နေထိုင်ကြသည့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များသည်ပင်လျှင် ဤနေရာလောက်

စည်းစိမ်ခံ အစီအစဉ်များကို လုပ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ကေးယပ်စ်သည် ကျွန်မိန်းမများက ကိုယ်ရေသုတ်ပေးနေစဉ်တွင် ဤအကြောင်းကို စဉ်းစား၍နေမိ၏။ နေရာအများဝယ် မင်းညီမင်းသား အမည်ခံသူများ၊ နိုင်ငံငယ်များနှင့် မြို့စားရွာစားရှိနေကြသော်လည်း အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်လောက် ထည်ထည်ဝါဝါ ဧည့်ခံနိုင်သောသူ ရှားလှပေသည်။ စင်စစ်တွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်မှာ အာဏာကြီးစွာရှိသော မြေပိုင်ရှင်ကြီးမဟုတ်။ နိုင်ငံသားတစ်ဦးသာဖြစ်ချေသည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ရောမလူမျိုးတို့၏ နေနည်း ထိုင်နည်းစနစ်များမှာ အခြားသော သူများအပေါ်၌ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော လူမျိုး တစ်မျိုး၏ နေနည်းထိုင်နည်း စနစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်တော့ အဲဒီလိုမိန်းမသားတွေက ရေသုတ်ပေးတာ၊ အဝတ်လဲပေးတာကို အခု ထက်ထိ မရိုးနိုင်သေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားကော သဘောကျရဲ့လား” ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေး လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင် ကေးယပ်စ်က...

“ကျုပ်တော့ ဒါကို သိပ်ပြီးမစဉ်းစားဘူး” ဟု ဖြေဆိုလိုက်၏။ ထိုစကားသည် လုံးဝမှန်သော စကားမဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မိန်းမများက ဤသို့ပြုစု သည်ကို သူသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်၏ဖခင်သည် ဤအလုပ်မျိုးကို မည်သည့်အခါတွင်မှ အခွင့်မပေးခဲ့ချေ။ အချို့အချို့သော အသိုက်အဝန်း များသည် ကျွန်မိန်းမများက ဤကဲ့သို့ပြုစုရသည်ကို မျက်စောင်းခဲတတ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်အတွင်းက ကျွန်များ၏အပေါ်တွင် ထားရှိ သော သဘောထားမှာ အတော်အတန်ပင် ပြောင်းလဲ၍လာခဲ့ပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် အခြားအခြားသော သူ့မိတ်ဆွေများ၏ နည်းတူ ဤအလေ့အထကို လိုလား၍လာခဲ့ပေ သည်။ သူ၏အယူအဆသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပြုပြင်မှုကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသည် ရေချိုးပြီးစ အခိုက်အတန့်တွင် သူသည် သူ့အား ရေသုတ် ၍ပေးနေသော ကျွန်မိန်းမများ၏ ရုပ်ရည်ကို ကောင်းစွာ သတိမထားမိသေးဘဲ ရှိ၍နေပေ သည်။ သူ့အား ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကျွန်မိန်းမများ၏ အကြောင်းကို မေးမည်ဆိုပါက သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေပြန်၍ ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ကရက်ဆပ်စ်က သူ့ကိုမေးလိုက် သောအခါတွင် ကေးယပ်စ်သည် ကျွန်မိန်းမများကို သတိထား၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန် မိန်းမများသည် စပိန်ပြည်တစ်နေရာမှ ရရှိလာခဲ့သော ကျွန်များဖြစ်ကြလေသည်။ အသက် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ပြီး အရိုးအဆစ်သေးသွယ်သူများဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် နှုတ်နည်း ၍ အနေအထိုင် အေးဆေးငြိမ်သက်သူများဖြစ်၏။ သူတို့တွင် ဖိနပ် မရှိ၊ ကိုယ်တွင် ခပ်ရိုးရိုးအဝတ်အစားများဝတ်၍ ထားသည်။ ရေချိုးကန်မှ ရေနွေးငွေ့များကြောင့် သူတို့၏

အဝတ်များမှာ စိုထိုင်း၍နေသည်။ ရေချိုးသူများကို ရေသုတ်၍ ပေးရသဖြင့် ချွေးများလည်း ပြန်၍ နေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ထိုကျွန်မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားမရှိသည့်အတွက် အနည်းငယ်ရှက်သလို ရှိ၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်သည် ကျွန်မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့အနီးသို့ဆွဲယူလိုက်၏။ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် နေရာအနှံ့ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုနေ၏။ ကျွန်မိန်းမသည် အကိုင်အတွယ်ခံရသောအခါ၌ တွန့်၍သွား၏။ အပြင်း အထန် ငြင်းဆန်ရုန်းဖယ်ခြင်းကား မပြုချေ။

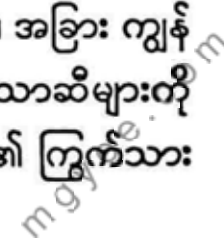
ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ကာ ကေးယပ်စ်သည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေ ၏။ သူ့ဦးလေးကဲ့သို့သော စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်လုံးက ကျွန်မတစ်ယောက်အား ရေချိုး ခန်းထဲတွင် ပရောပရီလုပ်၍နေပုံကိုကြည့်ရင်း စိတ်က မသတိနိုင်အောင်ရှိ၍နေ၏။ သူသည် မျက်နှာလွဲ၍ ထားလိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်လုပ်နေပုံမှာ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မလျော်ဟု ထင်မိ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ကရက်ဆပ်စ်အား အပြစ်တင်သော်လည်း ကရက်ဆပ်စ်က “ဘာပြုလို့ အတူတူရေချိုးသလဲ” ဟု ဆင်ခြေကန်ဦးမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ကေးယပ်စ် သည် အနှိပ်ခံသော စားပွဲပေါ်သို့တက်၍ လဲလျောင်းလိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်ကလည်း သူ၏အနီးသို့လာ၍ လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကရက်ဆပ်စ်က “တော်တော် လှတဲ့ကောင်မကလေး” ဟု ပြောလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်၏စိတ်၌ ကရက်ဆပ်စ်သည် မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ အသိဉာဏ်ကင်းသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု တွေးတောနေမိ ၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်မှာ မည်သို့မျှစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘဲ ယခင်ပြောလက်စ စကားအဆက်ကို ကောက်လိုက်ပြီးလျှင်

“စပါးတားကပ်စ်ဟာ နားမလည်နိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို မြင်ဖူးသလား”
“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိထားတယ်။ သူ့ အကြောင်း သတင်းတွေကို တစ်စစီ စုကြည့်ရတာပေါ့၊ တခြားလူတွေက ပန်းချီရေးပြီး သီချင်းစပ်ကြသလို ကျုပ်ဟာလည်း စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ ပုံပန်းကို စပ်ဟပ်ပြီး ကြည့်ရတာပဲ”

ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီးနောက် ကျင်လည်စွာ နှိပ်ပေးနေ သော အနှိပ်သည်မ၏ လက်ချောင်းများအောက်တွင် ဖိမိခံ၍နေလေသည်။ အခြား ကျွန် မိန်းမတစ်ယောက်က အနှိပ်သည်မလက်ပေါ်သို့ ကရားငယ်တစ်ခုဖြင့် နဲ့သာဆီများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လောင်းပေးနေလေသည်။ အနှိပ်သည်မသည် ကရက်ဆပ်စ်၏ ကြွက်သား

များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြေလျှော့ပေးနေရာ ကရက်ဆပ်စ်သည် ကျောသပ်ပေးခံရသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တအင်းအင်း တအဲအဲ စည်းစိမ်ခံ၍နေ၏။

“အဲဒီစပါတားကပ်စ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ” ဟု ကေးယပ်စ်က မေးလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီးနောက် “သူက ကျုပ်ကို အော်ပြီးတော့ ခေါ်လိုက်၊ သူ့ခေါ်သံကို ကျုပ်ကြားမိလိုက်သလားတော့ မသိဘူး၊ သူက (ကရက်ဆပ်စ် ရေ၊ ကျုပ်ကို စောင့်ပါဦး) လို့ အော်လိုက်သတဲ့၊ သူက ကျုပ်နဲ့ ကိုက်လေးငါးဆယ်လောက် ဝေးတယ်၊ သူက တခြားသူတွေကို ဓားနဲ့ခုတ်ပြီးတော့ ဖယ်ရှားရင်း ကျုပ်ဆီကို တိုးပြီး တော့လာတယ်၊ သူဟာ ဒါလောက်ထွားကျိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါသ သိပ်ထွက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ သူထိုးပုံခုတ်ပုံဟာ အင်မတန် ဒေါသပြင်းထန်တယ်၊ သူဟာ ကျုပ်ဆီကို ခရီးတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ ကျုပ်တို့ဘက် က လူဆယ်ယောက် ဆယ့်တစ်ယောက်လောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ခုတ်ချလိုက်တော့မှာပဲ သူဟာလည်း ပုံကျသွားတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်က...

“သူ့အလောင်းကို နောက်တော့ ရှာမတွေ့ကြတော့ဘူးဆို” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့အလောင်းကို ဝိုင်းပြီးခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်တာ ကြည့်စရာဘာမှ မကျန်ဘူးတဲ့၊ စစ်မြေပြင်ဆိုတာ အသိသားမဟုတ်လား၊ ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်ရင် အသားနဲ့ သွေးတွေကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်သူ့အသား ဘယ်သူ့အသွေးတွေဆိုတာကို ခွဲပြီးတော့ သိရဖို့က အခက်သားပဲ၊ အဲဒီနည်းအတိုင်းပဲ စပါးတားကပ်စ်ဟာ မထင်မရှားပေါ်လာ ပြီးတော့ မထင်မရှားဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားရတယ်၊ သူဟာ ကစားပြိုင်ဝင်းထဲက ပေါ်လာ ပြီး အမဲသားဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်လို့ဆိုရပေမပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဓားသမားတွေ မဟုတ်လား၊ ဓားနဲ့နေပြီး ဓားနဲ့ပဲ သေကြရမှာပေါ့၊ စပါးတားကပ်စ်ဟာ အဲဒီလို သူစားပေပဲဗျ၊ သူ့ကို ကျုပ်အလေးပြုလိုက်ပါတယ်”

ကရက်ဆပ်စ်က ဤကဲ့သို့ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည်ပြောဆိုနေ သောအချိန်၌ ကေးယပ်စ်သည် လမ်းခရီးတွင် သူနှင့်ဝက်အူချောင်း ပြုလုပ်ရောင်းသော သူတို့ စကားပြောကြခဲပုံများကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိနေလေသည်။ သူသည် မေးခွန်းတစ်ခု ကို မေးမည်ပြုပြီး နောက်မမေးတော့ဘဲ မေးခွန်းအသစ်တစ်ရပ်ကို မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား သူ့ကို မမှန်းဘူးလား”

ကရက်ဆပ်စ်သည် အနှိပ်သည်များ၏ လက်များအောက်တွင် တွန့်လိမ်၍ စည်းစိမ် ခံရင်း...

“ဘာပြုလို့ မုန်းရမှာလဲ၊ သူဟာ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ တော်တော်လည်း စုတ်ပဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို မုန်းစရာ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး၊ သူက သေနေပြီ၊ ကျုပ်က အသက်ရှင်နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူသည် အနိပ်သည်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ချေ၊ ထို့နောက် သူကပင်ဆက်၍

“ကျုပ်တို့ အတွေ့အကြုံကတော့ နည်းပါသေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မောင်ရင်တို့ ခေတ်လူငယ်တွေက လောကကို တစ်မျိုးမြင်နေကြတာကလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ စည်းစိမ် သမားပဲ၊ ဟောဒါကလေးကော ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ လူငယ်ဖြစ်သူ ကေးယပ်စ်သည် ဘာကိုရည်ရွယ်၍ ပြောနေကြောင်း လက်ဦး၌ နားမလည်နိုင်ချေ။ ထို့နောက် ကရက်ဆပ်စ်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြွက်သားများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်၍နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် အခန်းထဲမှထ၍ ပြေးလိုသောစိတ်ဖြစ်ပေါ်၍လာ၏။ သို့သော် မပြေးသာဘဲ ရှိလေသည်။

“သူငယ်မကို ခွင့်မတောင်းဘူးလား” ဟု ကေးယပ်စ်က မေး၏။

“ဒီကောင်မတွေက လက်တင်စကား မပြောတတ်ဘူးကွ”

“အနည်းအကျဉ်းတော့ ဖြေတတ်ကြပါတယ်”

“တိုက်ရိုက်မေးလို့ တော်ပါ့မလား”

ကေးယပ်စ်သည် “မေးပေါ့ဗျ” ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် မှောက်လိုက်ပြီး လျှင် သူ၏မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကေးယပ်စ်နှင့် ကရက်ဆပ်စ်တို့ ရေချိုးနေကြစဉ်အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝင်လုဆဲဆဲနေရောင်ခြည်သည် ဆားလားရီးယားခြံဝင်းကြီး၏အတွင်း၌ နိမောင်းစွာကျရောက်၍ နေလေသည်။ ဤအချိန်တွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် ကလော်ဒီယာအား မြင်းခြံသို့ခေါ်သွားလေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် အခြားသော သူကြွယ်များကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင် မြင်းပြိုင်ကွင်းမထား၊ ကိုယ်ပိုင်ကစားကွင်းလည်း မထားချေ။ သူ၏အယူဝါဒမှာ လူတစ်ယောက်သည် ကြာရှည်ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုပါက မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လူတိုင်းမြင်အောင် မပြဘဲ သိုသိုသိပ်သိပ်နေသင့်သည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ ရောမနိုင်ငံတော်တွင် လူလတ်တန်းစားတို့သည် စီးပွားတက်၍လာကြရာ ထိုသူများသည် မိမိတို့ အဘယ်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်းကို ဟန်ရေးဝါရေးပြကာ ပလွားကြ၏။ ထိုသူများမှာ အခြေခံကောင်းသောလူများ မဟုတ်ကြချေ။ သိုသိုသိပ်သိပ် မနေတတ်ကြချေ။ အင်တိုးယပ်စ်မှာမူ

သို့သိပ်သူဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏မိတ်ဆွေများနည်းတူ မြင်းချစ်တတ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမျိုးကောင်းမြင်းများကို ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်ကာ ခြံလှောင်မွေးမြူလေ သည်။ ဤအချိန်၌ မြင်းကောင်းတစ်စီး၏ တန်ဖိုးမှာ လူသား ကျွန်လောင်းတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးထက် အနည်းဆုံး ငါးဆရှိ၍ နေလေသည်။ ဤသို့ တန်ဖိုးပေးရသည်မှာလည်း တွက်ကိန်းချ၍ကြည့်လျှင် မထူးဆန်းလှပေ။ အကြောင်းမှာမူ မြင်းကောင်းတစ်ကောင်ကို ကျကျနန မွေးမြူရန်မှာ ကျွန်ငါးယောက် လိုအပ်၍ နေပေသည်။

မြင်းခြံမှာကျယ်ဝန်းသော မြက်ခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုမြက်ခင်းကြီးကို ဝန်းခတ်၍ ထား၏။ မြင်းစောင်းတန်းကို တစ်ဖက်အစွန်းတွင် တွေ့ရ၏။ မြင်းစောင်းများနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် ကျောက်တုံးများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ပွဲကြည့်စင်ရှိလေသည်။ ထိုပွဲ ကြည့်စင်မှာ လူငါးဆယ်ခန့်ထိုင်နိုင်သောစင်ဖြစ်၏။ စင်ပေါ်မှနေ၍ကြည့်လျှင် မြင်းပြေး လမ်းကို ဆီး၍မြင်ရလေသည်။

အင်တိုးနီးယပ်စ်၊ ကလော်ဒီယာတို့ မြင်းစောင်းများအနီးသို့ ရောက်ခဲ့သောအခါ တွင် ကျယ်လောင်သော မြင်းဟိသံကို ကြားရ၏။ မြင်းသည် ဒေါသထွက်၍ ဟီလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ ကလော်ဒီယာသည်လန့်၍သွား၏။ သို့သော် မြင်းဟိသံသည် သူ့အဖို့တွင် အသစ် အဆန်းဖြစ်၍နေသည်။

“အဲဒါဘာသံလဲ” ဟု ကလော်ဒီယာက အင်တိုးနီးယပ်စ်အား မေးလိုက်၏။

“မြင်းသားတစ်ကောင် စိတ်ဆိုးပြီးနေတာကွဲ့၊ သူ့ကိုအရင် သီတင်းနှစ်ပတ်ကမှ ကျုပ်မြင်းဈေးက ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဒီမြင်းဟာ သရေစနယ်ကမျိုးပဲ။ ထွားလည်း ထွားတယ်၊ ကြမ်းလည်း ကြမ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့တော်တော်ချောတဲ့မြင်းပဲ။ အဲဒီမြင်းကို ကြည့်မလား” ဟု အင်တိုးနီးယပ်စ်က ပြောပြသည်။

ကလော်ဒီယာက...

“ကျွန်မ မြင်းချစ်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒီမြင်းကို ပြစမ်းပါ” ဟု ဆို၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းစောင်းများဆီသို့ရောက်ခဲ့ကြ၍ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် မြင်းထိန်းခေါင်းဆောင်အား သူ့မြင်းကို မြင်းပြကွင်းထဲ ထုတ်၍လာရန် အမိန့်ပေးလိုက် လေသည်။ မြင်းထိန်းခေါင်းဆောင်မှာ ပုညက်ညက် ပြင်သစ်လူမျိုး ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် အင်တိုးနီးယပ်စ်တို့သည် ပွဲကြည့်စင်သို့လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန် တစ်ယောက်က အသင့်ပြင်၍ပေးသော မှီအုံးများပေါ်တွင်မှီ၍ ထိုင်လိုက်ကြပေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်၏ လက်ပါးစေ ကျွန်များသည် သူတို့အရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ “ဟောင်းတော် ညိတ်စိတ်တော်သိ” ဟူသကဲ့သို့ လိုအင်ဆန္ဒကို တစ်မုဟုတ်ခြင်း ဖြည့်စွမ်းနိုင်ပုံကို အကဲခတ်

မိလျက် ရှိနေပေသည်။ ကလော်ဒီယာ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျွန်အများ ခိုင်းစေထားသော မိသားစုမှ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသော လူဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့အိမ်၌ မွေးထားသော ကျွန်များမှာ အခိုင်းရ အစေရအလွန်ခက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကလော်ဒီယာက အင်တိုးနီးယပ်စ်အား သူ့ကျွန်များ တာဝန်ကျေပုံ၊ အလိုက်သိပုံကို ချီးကျူးစကားပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အင်တိုးနီးယပ်စ်က “ကျုပ်တော့ ကျွန်တွေကို ဘယ်တော့မှ ကြာပွတ်နဲ့မရိုက်ဘူး။ မကြိုက်တာလုပ်ရင် ကျွန်တစ်ယောက်ကို သတ်ပြလိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို သတ်ပြလိုက်ရင် ကျွန်တွေဟာ အမိန့်ကို ကောင်းကောင်းနာခံကြတော့တာပဲ။ စိတ်ဓာတ်တော့ ပျက်မသွားဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကလော်ဒီယာက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ ပြလိုက်ရာ “ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီကျွန်တွေဟာ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကောင်းပုံရတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တွေကို ထိန်းရတာ မလွယ်လှဘူး၊ ကျွန်တွေဟာလည်း မြင်းလိုပဲ၊ သာမန်လူတွေကမှ အထိန်းရလွယ်သေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်များသည် မြင်းကြီးကို မြင်းပြကွင်းထဲသို့ ဆွဲလာကြလေသည်။ မြင်းမှာ အလွန်ကြီးမားသော မြင်းဝါကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ မျက်လုံးများမှာ ရဲရဲတောက်၍ နေသည်။ ပါးစပ်တွင်လည်း အမြှုပ်များစီ၍နေ၏။ မြင်း၏ဦးခေါင်းကို ပါးသိုင်းကြိုးများ ခက်၍ထား၏။ သို့တိုင်အောင် ဇက်ကြိုးကိုကိုင်၍ထားကြသော ကျွန်နှစ်ယောက်တို့သည် တအားဆွဲထားလျက်နှင့်ပင် မြင်းကြီးသည် ပတတ်ရပ်၍ အတင်းရုန်းလျက် ရှိနေ၏။

မြင်းကြီးသည် မြင်းပြကွင်း အလယ်ကောင်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်နှစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲ၍ပြေး၏။ ကွင်းလယ်သို့ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်နှစ်ယောက်သည် မြင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေး၏။ မြင်းကြီးသည် ပတတ်ရပ်၍ ကျွန်နှစ်ယောက်ကို ခွာနှင့်လိုက်၍ပေါက်၏။ ကလော်ဒီယာသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောနေလေသည်။

“တော်တော့ကို သဘောကျစရာ ကောင်းတဲ့မြင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာဘာပြုလို့ ဒါလောက်တောင် ဆိုးပြီးဒေါသဖြစ်နေပါလိမ့်” ဟု ကလော်ဒီယာက မေး၏။

“မင်း မသိဘူးလား”

“ကျွန်မတော့ ဒီမြင်းဟာ ဒေါသမကြီးဘဲနဲ့ ခင်မင်တတ်ဖို့သာရှိတယ်လို့ ထင်တာလဲ”

“အေးကွဲ့ အချစ်နဲ့အမုန်းဟာ ဒီမြင်းထဲမှာ ပေါ်နေကြတယ်၊ ဒီမြင်းဟာ သူလိုချင်တာကိုမရလို့ တို့ကိုမုန်းနေကြတာကွဲ့၊ ကြည့်မလား”

ကလော်ဒီယာက ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် မလှမ်းမကမ်း

တွင်ရှိသော ကျွန်နှစ်ယောက်အား စကားအနည်းငယ် ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ၌ကျွန်သည် မြင်းစောင်းများဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ မကြာမီ မြင်းစောင်းထဲမှ အုန်းခွံရောင် မြင်းမ တစ်ကောင် ထွက်၍လာ၏။ မြင်းချောတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြင်းမသည် မြင်းပြ ကွင်းကိုဖြတ်၍ ပြေး၏။ သို့သော် မြင်းထီးက လမ်းမှဖြတ်၍တားလိုက်လေသည်။ အင်တိုး နီးယပ်စ်သည် မြင်းများကိုမကြည့်ဘဲ ကလော်ဒီယာကို အကဲခတ်၍နေ၏။ ကလော်ဒီယာ သည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ငေးစိုက်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် ရေချိုးပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်ရိပ်ပြီးလျှင် ရေမွှေးဆွတ်၏။ ဆံပင် ကိုလည်း ဆီထည့်၍ အခွေကလေးများလုပ်လေသည်။ ညစာအတွက် အဝတ်အစားသစ် များ လဲလှယ်ပြီးနောက် အပန်းဖြေခန်းဆောင်သို့လာခဲ့၏။ လာခဲ့ရင်းအကြောင်းမှာ ညစာ မစားမီ ဝိုင်အရက်တစ်ခွက် သောက်လို၍ ဖြစ်ပေသည်။ ဆားလားရီးယားစံအိမ်ရှိ ဤအပန်း ဖြေဆောင်မှာ ရောင်စုံအုတ်ကြွပ်ပြားများနှင့် အဝါပျော့ပျော့မှန်ချပ်များကို အကွက်ရိုက်၍ ခေါင်မိုး မိုးထား၏။ အချိန်မှာ ဝင်လုဆဲဆဲနေရောင်ကို ရ၍နေဆဲဖြစ်၏။

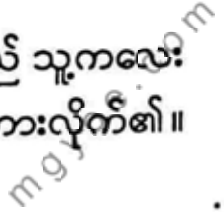
ကေးယပ်စ်ဝင်၍ သွားသောအခါတွင် ဂျူလီယာသည် ပန်းခုံသို့ရောက်နှင့်၍နေရာ ကျောက်ဖြူထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားရှိ၍နေ၏။ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သူ့သမီး ကလေးများကိုလည်း ပွေ့ဖက်၍ထားပေသည်။ ညှိုးစပြုသော နေရောင်သည် ဂျူလီယာ အား ပို၍လှပအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိ၍ နေပေသည်။ ဂျူလီယာသည် အဖြူရောင် ဂါဝန် အရှည်ကြီးကို ဝတ်၍ထား၏။ နက်မှောင်သောသူ၏ ဆံပင်များကို ထိပ်လည်တွင်ပိချပ်ပြား ဆံထုံးကလေးထုံး၍ထား၏။ ကလေးငယ်များကို ပွေ့၍ထားပုံမှာ ဂရုတ်ချီ ဆိုသူ ပန်းချီ ကျော်ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသော “မိခင်” အမည်ရှိ ပန်းချီကားနှင့် တူလှသည်ဟုပင် ထင်မိပေသည်။

“သာယာသော ညနေခင်း ကေးယပ်စ်” ဟု ဂျူလီယာက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက် ၏။ အံ့အားသင့်ပုံနှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာပုံပေါ်နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်က “ခင်ဗျားဒီမှာ ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ် မသိပါဘူး ဂျူလီယာ” ဟု ကေးယပ်စ်က အားတုံ့အားနာ ပြောလိုက်၏။

“အို... မသွားပါနဲ့ဦးလေ...၊ ကိုယ်နဲ့ခဏထိုင်ပါဦး...၊ အရက်တစ်ခွက်တော့ သောက်အုန်းပေါ့” ဟု ဂျူလီယာက ဆို၏။

“ကောင်းပါပြီလေ” ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောနေခိုက်တွင် ဂျူလီယာသည် သူ့ကလေး များကို အိမ်ဘက်သို့သွားရန် လွှတ်နေသဖြင့် ကေးယပ်စ်က “နေပါစေ” ဟု တားလိုက်၏။

သို့သော် ဂျူလီယာက “သူတို့ညနေစာစားဖို့အချိန် ရောက်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ကလေးများ ထွက်၍သွားကြသောအခါတွင် ဂျူလီယာက “လာပါကွယ် ကိုယ့်အနားမှာ ကပ်ပြီးတော့ ထိုင်စမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်၏။ ကေးယပ်စ်သည် ဂျူလီယာ၏အနီးတွင် ကပ်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ဂျူလီယာက နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အရက်များ ငှဲ့လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ့ဖန်ခွက် ကေးယပ်စ်၏ဖန်ခွက်တို့ကို ထိခတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကေးယပ်စ်အား စိန်းစိန်းလဲ့လဲ့ကြည့်ရင်းက အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်လေသည်။

“ကေးယပ်စ်ရယ်၊ မင်းဟာ ဒါလောက်လှနေတာဟာ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးထင်ပါရဲ့ ဟဲ-ဟဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး ဂျူလီယာ”
“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဘာကို အလိုရှိသလဲ ကေးယပ်စ်၊ လိုချင်တာ ရှိရင်ပြောလေ”
ထိုအခါတွင် ကေးယပ်စ်က “(အရသာ) ကို လိုချင်တာပေါ့” ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကေးယပ်စ်ရယ် မင်းဟာ ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ (အရသာ) မရလေလေ လိုချင်လေလေဖြစ်ပြီးတော့ ပူလောင်နေမှာပေါ့”

“အမှန်ပဲ ဂျူလီယာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ စိတ်ညစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းဟာ ပျော်ရွှင်ပြီးတော့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ဂျူလီယာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထေရီမဟန်ဆောင်ပြီးတော့ နေတာကဖြင့် မကောင်းလှပါဘူး”

“အမယ် မင်းက ကိုယ့်ထက်တောင် အကဲခတ်ပိုပြီးတော့ ကောင်းနေပါကလား၊ ကိုယ့်ကိုတော့ မနှိပ်စက်နဲ့နော်”

“ကျုပ် မနှိပ်စက်ချင်ပါဘူး ဂျူလီယာရယ်”

“မနှိပ်စက်ချင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားစေချင်ရင် ကိုယ့်ကို နမ်းပါလားကွယ်”

“ဒီနေရာကြီးမှာလားဗျာ”

“အင်တိုးနီးယပ်စ်ဟာ ဒီကိုလာဦးမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုအချိန်မှာဆိုရင် သူဟာ မောင်ရင်တို့ ခေါ်လာခဲ့ကြတဲ့ ဆံပင်ရွှေရောင် ကောင်မကလေးနဲ့ မြင်းဇောင်းထဲမှာ သူ့အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ မြင်းကြီးကိုပြပြီးတော့ အူမြူးနေတုန်းပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ ကလော်ဒီယာနဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ” ဟုပြောပြီးနောက် ကေးယပ်စ်သည် အတွင်းကျိတ် ရယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ၊ ကဲပါ ကိုယ့်ကို နမ်းပါတော့”

ကေးယပ်စ်သည် ဂျူလီယာ၏ နှုတ်ခမ်းများကို ညင်သာစွာ စုန်နမ်းလိုက်လေသည်။

“ဒါတွင်ပဲလား၊ ကေးယပ်စ်ရယ် ခုညကျရင် နော်... ဟုတ်လား”

“တကယ် ပြောနေတာလား ဂျူလီယာရယ်”

ဤတွင် ဂျူလီယာက “ကိုယ့်ကိုငြင်းဆန်ပြီးတော့ မနေပါနဲ့တော့ ကေးယပ်စ်ရယ် နော်၊ မငြင်းပါနဲ့တော့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုညအဖို့မှာ မင်းဟာ မင်းရဲ့ကလော်ဒီယာ ကလေးကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လင်အကြောင်းကို ကိုယ်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ကွယ်”

“ကျုပ်ရဲ့ကလော်ဒီယာကလေး မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ခုည မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့ကာ”

“ကောင်းပါပြီ ဂျူလီယာရယ် ကောင်းပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်တို့အခု မပြော ကြပါနဲ့စို့”

“မင်းက အလိုမရှိလို့လားဟင်”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာဂျူလီယာ ဒီကိစ္စကို အခုဆက်ပြီး ပြောမနေကြရင် အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

* * *

ဆာလားရီးယား စံအိမ်တွင် ကျွေးမွေးသော ညစာစားပွဲသည် ခေတ်ပြောင်းစပြု၍ နေသော ရောမမြို့တော်၏ အလေ့အထများကို မျဉ်းပြိုင်လိုက်၍ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေးဘဲ ရှေး ခေတ်ဆန်ဆန်ပင်ရှိ၍ နေပေသည်။

အင်တိုးနီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်သည် ရောမမြို့တော်တွင်းမှ ဓလေ့ထုံးစံအသစ်များကို မလိုက်နာဘဲနေခြင်းမှာ သူသည် မင်းစိုးရာဇာမျိုးနွယ်ဖြစ်သည့် ရောမမြို့တွင်းမှ ကုန်သည် လူတန်းစား သူဌေးအသစ်တို့သည် စစ်တိုက်ခြင်း၊ ပင်လယ်ဓားပြတိုက်ခြင်း၊ သတ္တုတွင်းတူး ခြင်းနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းများကြောင့် ကျိကျိတက်ချမ်းသာလာကြရာ ဂရိနှင့် အီဂျစ်ပြည်မှရရှိသော စည်းစိမ်ခံပစ္စည်းများနှင့် ဟန်ရေးဝါရေးပြကာ၊ မင်း ဟန်စိုး ဝိုက်ဖမ်း၍နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အင်တိုးနီးယပ်စ်ကေးယပ်စ်သည် ဟင်းပွဲစုံ တည်ခင်း ၍ စားသောက်သော စားပွဲမျိုးကို စားတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ထိုစားပွဲတည်ခင်းလျှင် သူသည် အတိုအထွာကလေးများကိုသာ စားသောက်မြည်းကြည့်ရင်း ထမင်းဝ၍ သွားတတ်ပေ

သည်။ ထိုအစားအသောက်မျိုးတို့မှာ သူနှင့် မသင့်သောကြောင့် မကြာခဏ အစာမကြေ ရောဂါဖြစ်ရတတ်လေသည်။ သူသည် ဧည့်သည်များအား ဟင်းအမည်ပေါင်း မျိုးစုံနှင့် ဧည့်ခံလျက်ရှိ၏။ အကင်း၊ အကြော်၊ အလှော်၊ ဟင်းမျိုးစုံတို့အပြင် အကောင်းဆုံး စွပ်ပြုတ် ရည်နှင့် အရည်ရွမ်းသော သစ်သီးများကိုပါ တည်ခင်းကျွေးမွေး၏။ ရောမ မှူးမျိုးမတ်နွယ် တို့၏ အသိုက်အဝန်းတွင် ခေတ်စား၍နေသော နိုင်ငံခြားဟင်းများ မရှိပါပေ။ တစ်ဖန် သူသည် စားသောက်နေချိန်၌ တူရိယာသံများ နားထောင်သော ဓလေ့ကိုလည်း မလိုက်ပေ။ သူ့အဖို့၌ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းစား၍ အရက်ကောင်း ကောင်းသောက်ရပြီး စကားစမြည်ပြောဆိုခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးသော အရသာများဟု ထင်၍နေ လေသည်။ သူ့ဖခင်နှင့် အဘိုးတို့သည် စာရေးစာဖတ်ကောင်းစွာ တတ်သောသူများ ဖြစ်ကြ ၏။ သူကမူ သူ့ကိုယ်သူ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဟုထင်၏။ သူ့ဖခင်သည် လက်စွဲတပည့် များနှင့်အတူ ဥယျာဉ်ခြံမြေများတွင် ထွက်၍အလုပ်လုပ်ခဲ့ သော်လည်း သူကမူ သူ့ကိုယ်သူ အရှေ့တိုင်းသား ဘုရင်ငယ်တစ်ပါးကဲ့သို့ ပြုမူနေထိုင်လျက်ရှိ၍ နေပေသည်။ သူသည် ဂရိသမိုင်း၊ ယထာဘူတပညာနှင့် သဘင်ပညာကို နားလည်တတ်သိသည့်အပြင် ဆေး ပညာကိုလည်း အထိုက်အလျောက်တတ်၏။ နိုင်ငံရေးရာများတွင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက် နေသူဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဧည့်သည်များသည် သူ့ဟန်ကိုယူကာ ထမင်းစားအပြီးတွင် အရက်ချိုများကို တစ်မိမိသောက်၍ နေကြ၏။ မိန်းမသားများသည် ပန်းပင်များ ရှိရာအခန်းသို့ ကူးပြောင်းသွားကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အသိုက်အဝန်းသည် ရောမ နိုင်ငံ၏ လူ့မလိုင်အလွှာဖြစ်ပြီးလျှင် ရောမပြည်ကြီးကို နိုင်နင်းစွာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်သော သူများလည်း ဖြစ်ကြသည်ဟု ကေးယပ်စ်က ယုံကြည်ထားပေသည်။

သို့သော် ကေးယပ်စ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ဤကဲ့သို့သော စည်းစိမ်မျိုးနှင့် နေလိုစိတ် မရှိလှပေ။ သူ့ဆွေမျိုးအသိုက်ကလည်း ကေးယပ်စ်အား မျိုးကောင်းဆွေကောင်းထဲမှ စုန်းပြူးတစ်ယောက်ဟူ၍သာ မှတ်ထင်နေကြပေသည်။ သူသည် အစားအစာ ကောင်း ကောင်းနှင့် မြင်းကောင်းကောင်းတို့ကို ခုံမင်တတ်ခြင်းမှလွဲ၍ ဘာကိုမှ တတ်သိသူမဟုတ်ဟူ ၍လည်း ယူဆထားကြ၏။ သို့သော် ကေးယပ်စ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော အရည်အချင်း ကြီးတစ်ရပ် ရှိ၍နေ၏။ ယင်းသည်မှာကား သူ၏ဖခင်သည် အလွန်တရာ ကြွယ်ဝချမ်းသာ သောသူဖြစ်ခြင်းပင်တည်း။ ဖခင်သေလျှင် ကေးယပ်စ်သည် အလွန်ချမ်းသာ၍လာကာ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲသို့ ရောက်ကောင်း ရောက်ပေလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြရ၏။ ဤနည်း အားဖြင့် ကေးယပ်စ်သည် တစ်နည်းဆိုရသော် သူဌေးသား လူပေါ်ကြော့တစ်ဦးဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် သူပါဝင်၍နေသော ရောမလူမျိုး အထက်တန်းလွှာကို စက်ဆုပ် သူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ရောမလူမျိုးတို့သည် ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာကြီးထွား၍ နေသလောက် စိတ်ဓာတ်မှာ ပျက်စီးယိုယွင်း၍ ရောဂါကြီးတစ်မျိုး စွဲ၍နေလေသည်။ ရောမ အထက်တန်း စားတို့သည် စည်းစိမ်သက်သက်ခံနေကြပြီးလျှင် သူတို့အား အန်တုသူတို့ကို အက်ပီယံ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ ကားစင်တင်၍ သတ်ထားကြသောသူများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့၏အဖို့၌ စပါးတားကပ်စ်သည် အမဲသားသက်သက်မျှသာဖြစ်၍နေ၏။ အင်တိုး နီးယပ်စ် ကေးယပ်စ်မှာမူ လယ်ထွန်ရာ၌ မြင်းတစ်ကောင်ကို အသုံးပြုမည့်အစား လူသား ကျွန်နှစ်ယောက်ကို ရုန်းစေခြင်းက ပိုမိုခရီးတွင်သည်ဟု ယူဆနေသောသူဖြစ်လေသည်။

ပြောစကားများကို နားထောင်၍နေရင်း ဆီဆာရီသည် ပြုံး၍နေ၏။ ကေးယပ်စ် သည် ဆီဆာရီကို မနှစ်မြို့လှချေ။ ဆီဆာရီသည် ကေးယပ်စ်ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း “မင်း အကြောင်းကို ငါသိပါတယ်ကွာ” ဟု သရော်လှောင်ပြောင်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိနေပေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် ပြောစကားများကို နားထောင်၍နေ၏။ သူသည် ရောမစစ်သားကောင်းတစ်ဦး၏ ဥပဓိရုပ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် နိုင်ငံရေးသမား ဂရက်ချတ်စ်ဆိုသူထိုင်၍နေ၏။ ထိုသူမှာ အသံသြသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်ချောင်းများတွင် လက်စွပ်များ အပြည့်ဝတ်ဆင်၍ ထားလေသည်။ သူသည် အသံသြကြီးနှင့် ရယ်စရာရှိကရယ်၏။ သူ၏စကားလုံးများမှာ ဝင့်ကြွားသော အမူအရာကို ဆောင်သော်လည်း မိုက်မဲတွေဝေခြင်း ကား ကင်းရှင်းပေသည်။

ဆီဆာရီက “ခင်ဗျားရဲ့ထွန်တုံးမှာ လူတွေကိုတပ်ပြီးတော့ ထွန်ယက်တာဟာ တိရစ္ဆာန်ကို ထမ်းပိုးတပ်ပြီး ထွန်တာထက် အများကြီးကောင်းတာပေါ့၊ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါ က တွေးတောတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ စစ်တစ်ပွဲအောင်လို့ရှိရင် မြင်းပေါင်းတစ်သိန်းကျော် ရလာခဲ့တယ်၊ မြင်းတွေကိုလယ်ထဲမှာ သုံးကြမယ်ဆိုရင် ကျွန် တွေက မြင်းတွေအကျင့်ပျက်အောင် လုပ်ပစ်ကုန်မှာပေါ့” ဟု ပြော၏။

ဂရစ်ချတ်စ်က “ဒီစကားကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ အင်တိုး နီးယပ်စ်က “ကျွန်တွေဟာ သခင်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ဘာမှမလေးစားကြဘူး၊ မြင်းတွေကို ကျွန်တွေက သတ်ချင်သတ်မှာ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အရက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ရင်း “ကျွန် တွေရဲ့အကြောင်းကို ပြောကြစို့လား” ဟု စကားဆက်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဆီဆာရီက “ကျုပ်တို့ဟာ ကျွန်ရှိမှနေလို့ဖြစ်တဲ့ ရောမလူမျိုးတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အိမ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဟောဒီစိုက်ပျိုးခင်းကြီးမှာ ကျွန်

mgyoe.com

ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ကရက်ဆပ်စ်ဟာ ကျွန်တွေ ပုန်ကန်တုန်းက နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ရောမတစ်ပြည်လုံးမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့လူပေါ့၊ ဂရက်ချတ်စ်ကတော့ ကျွန်ဈေးကနေပြီး ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရနေတဲ့လူပဲ၊ ဟောဒီ ကေးယပ်စ်ဆိုတဲ့လူငယ်ကလည်း ကျွန်တွေနဲ့ မကင်းဘူးပေါ့၊ ကျွန်တွေက သူ့ကို ကျွေးမွေး သုတ်သင်ပြုစုခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကေးယပ်စ်သည် မျက်နှာနီ၍သွား၏။ သို့သော် ဂရက်ချတ်စ်ရယ်မောလိုက်ပြီး လျှင် “မင်းကိုယ်တိုင်ကရော ဆီဆာရီရယ်” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆီဆာရီက “ကျုပ်အဖို့မှာတော့ ကျွန်တွေဟာ ပြဿနာတစ်ခုပါပဲ၊ ရောမမြို့မှာ ဟန်ကျပန်ကျနေရမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ကျွန်ဆယ်ယောက်လောက်ပိုင်မှဖြစ်တာ။ သူတို့ကို ပိုက်ဆံပေးဝယ်ဖို့၊ ကျွေးထားဖို့၊ နေစရာပေးဖို့ကိစ္စဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ပဲ မဟုတ် လား”

ဂရက်ချတ်စ်က ဆက်၍ရယ်နေ၏။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်နဲ့ မင်းနဲ့ တော့ ဒီနေရာမှာ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်နိုင်ဘူး မောင်ရေ၊ ကျွန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် လုပ်ပေးနေကြတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဂရက်ချတ်စ်က ဆက်၍ရယ်နေပြီး အရက်ကို မော့လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ယခင်လက သူဝယ်ခဲ့သော ကျွန်မကလေးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ပြော၍နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂရက်ချတ်စ်မှာ အတော်မူး၍နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မကလေး၏အကြောင်းကို ခရေစတိုတွင်းကျ ပြော၍နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရင်း အော်ဂလီဆန်၍ လာလေသည်။

ခရက်ဆပ်စ်က “ဆီဆာရီရဲ့အဆိုကို ပြန်ပြီးတော့ သုံးသပ်ကြပါဦးစို့” ဟု သတိပေး လိုက်၏။

ဆီဆာရီက “ကျုပ်ခင်ဗျားကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မည့်လူလား” ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် အင်တိုးနီးယပ်စ်က “ကျုပ်တို့အသိုက်အဝန်းမှာ စိတ်ဆိုးဖို့ မလိုပါ ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ယဉ်ကျေးပြီးသားလူတွေ မဟုတ်လား” ဟု ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

ခရက်ဆပ်စ်က “စိတ်ဆိုးစရာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နည်း နည်းနားထွေးသွားလို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆီဆာရီသည် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီးနောက် “ဆန်းတာကတော့ အမှန်ပဲ ဗျ၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ ရှိရက်သားနဲ့ ယထာဘူတကျအောင် စဉ်းစားဖို့ အသေးစိတ်တွေကို လေ့လာခဲ့ကြတယ်။

ဂရိလူမျိုးတွေကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ မတူဘူး၊ သူတို့ဟာ တက္ကသိုလ်ပညာကို အလေးအနက် ပြုကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောမလူမျိုးတွေကတော့ ဇွဲနပဲကြီးပြီး ဇွတ်တိုက်တတ်တဲ့ညဉ်မျိုးရှိကြတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုရဲ့ အဆုံးသတ်ကို မျှော်မှန်းလေ့မရှိကြဘူး။ ကဲဗျာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်” ဟု ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်တစ်ယောက်သည် အရက်ခွက်အသစ်များကို လာ၍ချ၏။ အခြားကျွန်တစ်ယောက်က သစ်သီးများနှင့် မြေပဲများကိုလာ၍ပို့၏။ ဆီဆာရိုကဆက်၍ “ကျုပ်တို့ရဲ့ဘဝအရသာဟာ ဘာလဲသိရဲ့လား၊ ကျုပ်တို့ဟာ သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ရောမလူမျိုးတွေဖြစ်ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ ရောမလူမျိုးတွေဟာ ကျေးကျွန်ခိုင်းစေနည်းစနစ်ကို ပထမဦးဆုံးနားလည်ကြတဲ့လူတွေပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

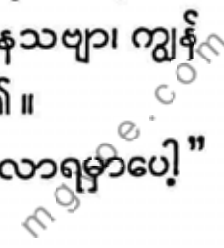
အင်တိုးနီးယပ်စ်က “ရောမပြည် မရှိခင်ကတည်းက ကျေးကျွန်စနစ်ကရှိပြီးနေတာ မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကွက်တိကွက်ကျားလောက်သာ ရှိကြတယ်၊ ဂရိ(စ်)နဲ့ ကာသေ့(ဂျ်)မှာ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးတွေ ရှိကြတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ရဲ့ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးတွေကို ချဲ့ထွင်လိုတဲ့အတွက် ဂရိ(စ်)နဲ့ ကာသေ့(ဂျ်)ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ စိုက်ပျိုးခင်းနဲ့ ခိုင်းကျွန်တွေဟာ သမသတ်ဖြစ်နေတာပဲဗျ။ အခြားလူမျိုးတွေမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တစ်ယောက်ရှိရင် ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ လူတစ်ယောက်တို့ ကျွန် ၂၀ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံဟာ ကျွန်အပေါ်ဆုံးနိုင်ငံကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒီကျွန်တွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံးကတော့ စပါးတားကပ်စ်ပဲ။ ဘယ့်နှယ်ရှိစ ခရက်ဆပ်စ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့လို ရောမလူမျိုးတွေက လွဲပြီးတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးကများ စပါးတားကပ်စ်လို ထူးခြားတဲ့ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်ကို မွေးနိုင်ဦးမှာလဲ”

ကရက်ဆပ်စ်က “စပါးတားကပ်စ်ဟာ ကျုပ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် စိတ်ရှုပ်နေပုံရ၏။ ပြီးမှ “စပါးတားကပ်စ်ဟာ ငရဲပြည်က မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ အကောင်နဲ့ တူပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဂရက်ချတ်စ်က ခပ်အေးအေးပြောရင်း အရက်ကို ဆက်သောက်နေ၏။ ပြီးလျှင် ဆီဆာရိုအား “ရောမမြို့ကြီးဟာလည်း ရှိနေသဗျာ၊ ကျွန်တွေကလည်း ရှိနေကြတယ်။ အဲဒါ ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုံး” ဟု မေးလိုက်၏။

ဆီဆာရိုက “ကျွန်စနစ်ကို သေသေချာချာ နားလည်အောင် လေ့လာရမှာပေါ့”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

“ဘာပြုလို့လဲ” ဟု အင်တိုးနီးယပ်စ်က မေး၏။

“ကျွန်တွေရဲ့အကြောကို ကျုပ်တို့နားမလည်နိုင်ရင် ဒီအကောင်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်...”

ကရက်ဆပ်စ်သည် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ကေးယပ်စ်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ကေးယပ်စ်သည် စိတ်ထဲ၌လှုပ်ရှား၍သွားရလေတော့သည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် အရက်ကိုဖိ၍ သောက်နေ၏။ ကေးယပ်စ်ကမူ အရက်များများ သောက်လိုစိတ်မရှိချေ။

ကရက်ဆပ်စ်ကပင် “ခင်ဗျားတို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ဆီဆာရိုက ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်လေသည်။ ကိစ္စတိုင်း ဓားကိုအသုံးပြုခြင်း တစ်မျိုးတည်းနှင့် ဆုံးဖြတ်၍မရနိုင်ကြောင်းကို စစ်ဝါဒသမားများသည် သိနိုင်စွမ်းရှိကြသည် မဟုတ်။ ဆီဆာရိုက ဆက်၍ “ကျုပ်အခုပြောနေတာဟာ လူကိုသတ်ရုံနဲ့ ကိစ္စမပြီးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောနေတဲ့ရည်ရွယ်ရင်းကတော့ စနစ်တစ်ရပ်ရဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ ဟောဒီမြေပေါ်မှာ လက်ဦးတုန်းက လယ်သမားမိသားစုပေါင်း သုံးထောင်လောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်အိမ်ထောင်မှာ လူဦးရေငါးယောက်ရှိတယ်ဆိုပါစို့၊ စုစုပေါင်း လူတစ်သောင်းငါးထောင်ရှိပေလိမ့်မယ်။ လယ်သမားတွေဟာ စစ်သားကောင်းတွေပဲဗျ၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ လယ်သမားတွေဟာ စစ်သားကောင်းတွေပါပဲ၊ လယ်သမားများများ ရှိရင် ပိုပြီးတော့ ကောင်းမှာပဲ”

ဆီဆာရိုက ဆက်လက်၍ “လယ်သမားဆိုတာ စစ်သားတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ဟာ ဘာလီဆန်ကိုစိုက်ကြတယ်။ ရောမစစ်သားတွေဟာ ဘာလီဆန်ကိုစားပြီးတော့ စစ်တိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါဦး အင်တိုးနီးယပ်စ်ရဲ့၊ အခု ခင်ဗျားမြေပေါ်က လယ်သမားတွေ စိုက်ပျိုးတဲ့ ဘာလီဆန်လောက်ကို တစ်ဝက်မိအောင် ထွက်သေးရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“လေးပုံတစ်ပုံလောက်သာ ထွက်ပါတော့တယ်” ဟု အင်တိုးနီးယပ်စ်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် ထိုစကားများကို နားထောင်ရင်း ပျင်း၍ လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကရက်ဆပ်စ်အား မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေမိပေသည်။

ဆီဆာရိုက “ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်တွေဟာ ဘာပြုလို့ လယ်သမားတွေလောက် ဘာလီ

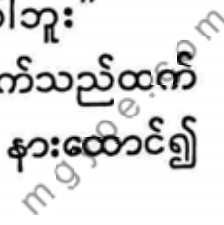

ဆန်ထွက်အောင် မစိုက်ပျိုးနိုင်ကြတာလဲ” ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“သူတို့က ဆန်ထွက်အောင် စိုက်မပေးချင်လို့ပေါ့ဗျ” အင်တိုးနီးယပ်စ်က တုံးတံ ကြီးပင် ဖြေလိုက်လေသည်။

“မှန်ပေတယ်၊ ကျွန်တွေဟာ ရောမသခင်တွေရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် ဘာမှမလုပ် ချင်ကြဘူး။ သူတို့ဟာလယ်ထွန် ကိရိယာတွေကိုဖျက်ဆီးပစ်ဖို့သာ နားလည်ကြပေတယ်။ အဲဒီအဖျက်ဝါဒဟာ ကျုပ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတာပဲ။ ဒီမှာမြေဧကတစ်သောင်းရှိ တယ်။ အရင်က အလုပ်လုပ်မယ့် လူလယ်သမား သောင်းငါးထောင် ရှိခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်တစ်ထောင်နဲ့ အင်တိုးနီးယပ်စ် မိသားစုသာရှိတော့တယ်။ အရင်က လယ်သမားတွေ ဟာ အခုတော့ ရောမမြို့က လမ်းကြားထဲမှာ လေလွင့်နေကြရပြီ။ ကျုပ်တို့ နားလည်ထားဖို့ ကတော့ ဟောဒါပဲဗျ။ လယ်သမားတွေကို စစ်ထဲအဝင်ခိုင်းပြီး နိုင်ငံခြားကို စစ်တိုက်ခိုင်း ခဲ့တယ်။ တိုက်ပွဲကပြန်လာတော့ သူ့လယ်ယာဟာ တောဖြစ်နေပြီးတော့ သူ့မိန်းမဟာ လည်း တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ သွားအိပ်နေပါလေရော။ သူ့ကလေးတွေကလည်း သူ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ အစိုးရက သူ့ကိုငွေစအနည်းအကျဉ်းသာပေးလိုက်လေတော့ လယ်သမား ဟာ ကလေးကချေနဲ့ အခြေမဲ့အနေမဲ့ ဖြစ်သွားရတော့တာပေါ့။ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ ကျွန်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝအခြေခံနဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေဟာ ကျွန်မပါရင် မပြီးသလောက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ လူသားတို့ရဲ့လွတ်လပ်ရေး၊ ရောမ နိုင်ငံကြီးရဲ့လွတ်လပ်ရေး၊ ပြီးတော့... လူ့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့အနာဂတ်အရေးဟာ ကျွန်တွေ အပေါ်မှာ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုသဘောထားရမယ်ဆိုတာဟာ အခြေခံအချက်ပဲ။ ကျွန်တွေ ဟာ လူတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ နားလည်ရမယ်။ ဂရိလူမျိုးတွေကသာ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ လမ်းလျှောက်ပြီး စကားပြောနိုင်တဲ့ သတ္တဝါတိုင်း အတူတူချည်းပဲလို့ အလွဲလွဲ အမှားမှား ယူဆနေကြတယ်။ ကျွန်ဆိုတာဟာ စကားပြောတတ်တဲ့လက်နက် တစ်ခုပဲ။ ကျုပ်တို့ လာခဲ့တဲ့လမ်းမှာ ဒီအကောင်ပေါင်း ခြောက်ထောင် တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကျွန်ခြောက်ထောင်ကို သတ်ပစ်ရတာဟာ ခိုင်းစရာ ပစ္စည်းတွေ အလဟဿဖြုန်းတီး ပစ်ရာကိုရောက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုစံနမူနာမပြဘဲ နေလို့မဖြစ်လို့ ပြလိုက်ရတာ ပါပဲ။ ကျွန်ခေါင်းဆောင် စပါးတားကပ်စ်ဟာ ရဲရင့်တယ်၊ အရည်အချင်းရှိတယ်လို့ ပြောသံကို ကြားရတိုင်း ကျုပ်တော့ သိပ်ပြီး အော့နှလုံးနာတာပဲ။ စပါးတားကပ်စ်ဟာ သခင်ခြေသလုံးကို ကိုက်တဲ့ခွေးလိုပါပဲ။ သတ္တိနဲ့ မြင့်မြတ်မှုရယ်လို့ မရှိပါဘူး။”

ဆီဆာရိုက ခါးခါးသီးသီး ပြော၍နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်သည်ထက် ထွက်၍လာခဲ့ပေသည်။ သူ၏လေသံမှာ တင်းမာလွန်းလှသောကြောင့် နားထောင်၍

နေသူများသည် သူ့အား နားအစိုက်ကြီးစိုက်၍ကြည့်ကြရကာ ရွံ့ကြောက်လေးစားရမလို များပင်ဖြစ်၍နေလေတော့သည်။

ဆီဆာရီ၏ စကားများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မပြသောသူများမှာကား စားပွဲထိုး၍နေကြသော ကျေးကျွန်များသာလျှင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထို အချက်ကို ကောင်းစွာသတိပြုမိလျက်ရှိ၏။ ကျေးကျွန်များ၏ မျက်နှာများသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ၊ အမူအရာများမှာ သစ်သားရုပ်နှင့်တူနေ၏။ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း နှေးကွေးလှပေသည်။ ဆီဆာရီပြောသည့်အတိုင်းပင်လျှင် မှန်၍နေသယောင်ရှိ၏။ ကျေး ကျွန်များသည် လမ်းလည်းလျှောက်ကြ၏။ စကားလည်းပြောကြပါ၏။ သို့သော် ကျွန် များသည် ထိုသို့သွားလာ ပြောဆိုနိုင်ကာမျှနှင့် လူ့ဘဝတွင် အရာမဝင်ကြချေ။ ဤကဲ့သို့ ရှိနေသည့် အခြေအနေကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ ကေးယပ်စ်သည် ကျေနပ် ၍ နေမိပေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် တောင်းပန်၍ ထသွားခွင့်ကို တောင်း၏။ အခြားသူများမှာမူကား သောက်ရင်း စားရင်း စကားတဖောင်ဖောင် ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်မှာ သူကြား၍ နေရသောစကားများကို ရွံ့ရှာလွန်းသဖြင့် အော်ဂလီဆန်ကာ ပျို့အန်လုမတတ် ရှိ၍နေရ၏။ အကယ်၍သာ ဆက်လက်နားထောင်နေရမည်ဆိုပါက ကေးယပ်စ်သည် ရူး၍သွားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ခရီးပြင်းလာခဲ့ရ၍ ပင်ပန်း နေပါသည်ဟု အကြောင်းပြကာ စားပွဲမှထခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သော အခါတွင် ကေးယပ်စ်သည် အသက်ရှူကျပ်၍လာသောကြောင့် လွတ်လပ်သောလေကို ရှူရှိုက်ရန် လိုလား၍ လာပြန်လေသည်။ သူသည် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး နောက် ပန်းခြံထဲသို့လှေကားထစ်များဖြင့် ဆင်း၍လာခဲ့၏။ လှေကားမှာ ကျောက်ဖြူသား များဖြင့် ပြုလုပ်၍ထားပြီး အလယ်ကောင်လောက်တွင် ရေနံကလေးတစ်ခု တည်ဆောက် ထားလျက် ရှိနေပေသည်။ ထိုရေနံကလေး၏အလယ်ကောင်တွင် ပင်လယ်မြွေကြီးများ အချင်းချင်း ပတ်လိမ်၍နေသော ရုပ်တုရှိ၏။ မြွေအလိမ်များ၏ အကြားမှ ကိုယ်လုံးတီး ရေနတ်သမီး၏ ရုပ်တုသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိနေ၏။ ရေနတ်သမီးရုပ်တု၏ လက်ထဲ တွင် ခရုသင်းတစ်ခုကို ကိုင်၍ထား၏။ ခရုသင်းမှ ရေတို့သည် စိန်ကျောက်များကို ကြဲဖြန့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ လရောင်ထဲတွင် အရောင်ထွက်၍ နေကြလေတော့သည်။ ကျောက်ဖြူသားနှင့် မီးတောင်ကျောက်စိမ်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထိုင်ခုံများကို

mgp.com

ရေကန်ဘေးရှိ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ထားလျက်ရှိ၏။ ထိုင်ခုံများ၏ပတ်လည်တွင် ထင်းရှူးပင်များကို အနုပညာဆန်ဆန် နေရာချထားသောကြောင့် ထိုင်ခုံများမှာ ဆိတ်ကွယ်မှု၊ လုံခြုံမှုရရှိ၍နေပေသည်။ ထိုထင်းရှူးပင်ပျိုများကို မီးတောင်ချော်အနက် ကျောက်တုံးများကို ထွင်း၍ထားသည့် အိုးကြီးများနှင့် စိုက်ပျိုးထားပေသည်။ လှေကားထစ် ထိုအဆင့်သည် အိမ်ကြီးကိုပတ်လည် ဝန်းရံလျက် အကျယ်အားဖြင့် ပေ ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၏။ ထိုမြေအဆင့်ကို ကျောက်သားလက်ရမ်းဖြင့် ဝိုင်းပတ်၍ထားပေသည်။ အလယ်ကောင် တစ်နေရာ၌မူ အနည်းငယ်ရိုင်းစိုင်း ၍ အလှေကျပန်းပင်များရှိရာ ပန်းခြံအတွင်းသို့ဆင်း၍ သွားသော လှေကားထစ်များ ရှိ၍ နေကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်တွင် အဖိုးတန် ကျောက်ဖြူသားများ ဖြင့် မွမ်းမံပြင်ဆင်၍ထားသည်မှာ အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို လျှို့ဝှက်၍ ထားလိုသောဆန္ဒရှိသယောင်ယောင် ထင်ရပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ထိုမျှငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ထားသော ပစ္စည်းများကို တွေ့ရဖူးပေါင်းများကာ ရိုး၍နေသဖြင့် ပြန်စောင်းမျှမကြည့်မိချေ။ ဆီဆာရီသာဆိုလျှင် ဤနေရာမျိုးကိုကြည့်ကာ ရောမလူမျိုးတို့သည် စိတ်ကူးယဉ်လှပါပေသည်ဟု ချီးမွမ်း၍ မဆုံးရှိုက်ကောင်းရှိ၍နေပေမည်။ ကေးယပ်စ်ကမူ ထိုအတွေးမျိုးကို စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်မိချေ။

ကေးကပ်စ်သည် ထွေထွေထူးထူး တွေးတောတတ်သောသူမဟုတ်၊ သူ၏အတွေးသည် အစားအသောက်ကိစ္စနှင့် ကာမကိစ္စများတွင်သာ ကျင်လည်၍ နေလေ့ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူသည် မိုက်မဲတွေဝေသောကြောင့် မဟုတ်၊ စိတ်ကူးမရှိသောကြောင့် မဟုတ်၊ သူသည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကာ ကြီးပြင်း၍လာခဲ့ရသောသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ခရက်ဆတ်စ်က လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်ကို နားမလည်နိုင်အောင်ရှိ၍နေ၏။ ကေးယပ်စ်သည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ စိုက်ပျိုးခင်းကြီးကိုကြည့်လိုက်၏။ လရောင်သည် ရွန်းရွန်းမြမြကျဆင်း၍ နေပေသည်။

“ကေးယပ်စ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

အသံရှင်မှာ ကေးယပ်စ် မတွေ့ချင်ဆုံးသော ဂျူလီယာပင်ဖြစ်၍ နေသည်။

“ကိုယ်ဒီကို လာခဲ့မိတာဟာ အလောတော်ပဲ ကေးယပ်စ်ရေ့”

ကေးယပ်စ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်မိ၏။ ဂျူလီယာသည် ကေးယပ်စ်အနီးသို့လျှောက်လာပြီးလျှင် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ကိုများ ရည်ရည်မွန်မွန် ဆက်ဆံစမ်းပါဦး ကေးယပ်စ်ရယ်” ဟု ဂျူလီယာက

ဆို၏။

ကေးယပ်စ်၏ စိတ်ထဲ၌ “ဒီမိန်းမဟာ ဘာကြောင့်များ ဒါလောက် ငိုငိုငိုငို လုပ်နေရပြန်ပါလိမ့်” စသည်ဖြင့် တွေးတောနေမိလေသည်။

“မင်းဟာ ဒါလောက်တောင် နှမြောတွန့်တိုနေရသလားကွယ်၊ ဒီမှာ ကေးယပ်စ်ရဲ့ မင်းအဖို့မှာ အရှုံးမရှိပါဘူး။ နာစရာရှိလျှင် ကိုယ့်ဘက်ကသာ အများဆုံး နာတာပါ။ ဒါကို မင်းနားမလည်နိုင်ဘူးလား ဟင်”

ကေးယပ်စ်က “ကျုပ် သိပ်ပြီးတော့ အိပ်ချင်နေပါတယ်၊ ဂျူလီယာရယ် ခရီးပန်းလွန်းလို့ပါ” ပြောလိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွယ် မိန်းမက စတင်ရလေတော့ ဒီလို အပယ်ခံရမယ်ဆိုရင်လည်း ခံရထိုက်ပေသပေါ့ကွယ်” ဟု ဂျူလီယာက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ ဂျူလီယာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုများ ထင်ရမှာတုံးကွယ်”

“ကျုပ်ခရီးပန်းနေပါတယ်။ အဲဒါပါပဲ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ကေးယပ်စ်ရယ်၊ ကိုယ်မင်းကို ကြည့်လိုက်မိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မုန်းမိပါတယ်ကွယ်၊ မင်းဟာလေ ရုပ်ချောသလောက် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အင်မတန် ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်လွန်းအားကြီးလှပါတယ်”

ဂျူလီယာက စကားဆက်၍ ပြောနေသည်ကို ကေးယပ်စ်က ကြားဝင်၍မပြော၊ ဂျူလီယာ ပြောချင်သမျှတို့ကို အားရအောင်ပြော၍ ပြီးလျှင် အမြန်ဆုံး လူချင်းခွဲနိုင်မည်ဖြစ်သည်ဟု ကေးယပ်စ်က ယူဆထားပေသည်။

ဂျူလီယာက ဆက်၍ ပြောနေပြန်၏။

“အေးလေ မင်းဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သူများထက်တော့ ပိုပြီးဆိုးမယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ခက်တာက မင်းနဲ့ကျမှသာ ကိုယ့်စိတ်တွေ ပွင့်အန်ထွက်လာပြီးတော့ အခုလို ပြောင်ပြောနေမိတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တို့တစ်တွေဟာ အားလုံးသိုးပုပ်နေတဲ့လူတွေ ချည်းပါပဲ။ စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ယိုယွင်းနေကြတယ်၊ ပျက်စီးနေကြတယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သေမင်းနဲ့ နှစ်ပါးသွား တွဲကနေကြတဲ့လူတွေချည်းပဲပေါ့။ မင်းလဲ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား ကေးယပ်စ်ရယ်။ ဒါကြောင့်သာ မင်းဟာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာမျိုးက အဆန်းသားနော်။ အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ မျိုးဟာ တစ်နည်းဖြင့်တော့ စပ်ရှားရှားနဲ့ အရသာအရှိသားပေါ့ကွယ်။ ဟောဒီ လရောင်အောက်မှာ မင်းဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ အနှစ်ဖြစ်တဲ့ ရောမလုလင်ပျိုတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်၊ လှတုန်းပတုန်း သန်တုန်းမြန်တုန်း မျစ်တုန်းပေါ့၊ ဒီတော့ကာ မင်းဟာ ကိုယ့်လိုအသက်ကြီး

တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ချစ်ဖို့တောင်မှ အချိန်မရနိုင်ဘူးပေါ့၊ ကိုယ်လေ အားမလိုအား မရကြီး ရှိလိုက်တာကွယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်လေ မင်းကို ချစ်သလောက် မုန်းတယ်တော့ မုန်းတယ်၊ မင်းသေသွားပါစေလို့တောင် ကိုယ်ဆုတောင်းချင်တယ်၊ မင်းကို တစ်ယောက် ယောက်က သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ အကြင်နာကင်းမဲ့တတ်တဲ့ မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးလေးတွေကို ရင်ခွဲပြီး ထုတ်ပစ်စေချင်တယ်”

အတော်ကြာမျှ ငြိမ်သက်၍ နေမိကြ၏။ ထို့နောက် ကေးယပ်စ်က အေးဆေးသော အသံဖြင့် “ပြောစရာကုန်ပြီလား ဂျူလီယာ” ဟု မထိတရီ မေးလိုက်၏။

“မကုန်သေးပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်သေပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေမိ တာပဲ”

“အဲဒီဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး ဂျူလီယာ” ဟု ကေးယပ်စ်က ထေ့လိုက်ပြန် လေသည်။

“တယ် ဒီသတ္တဝါကလေးဟာ”

“ကောင်းသော ညပါ ဂျူလီယာ” ဟု ကေးယပ်စ်က သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေး စိတ်မရှုပ်ရဘဲနှင့် အခြေအနေ ကို ဖြေရှင်းမည်ဟု အစဦးက ကြံရွယ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ၊ သူ၏ အဒေါ်ဖြစ်သူက ဤကဲ့သို့ စိတ်ကို ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ပြီး ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖွင့်အန်နေသည်မှာ သူ့အဖို့ တွင် စိတ်ရှုပ်စရာ၊ ဒေါသထွက်စရာဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ အကယ်၍သာ ဂျူလီယာ သည် စိတ်နေချိန်သားကျသူဖြစ်မည်ဆိုပါက ယခုကဲ့သို့ အချစ်စိတ်ကူးယဉ်စကားများ ကို ပြောဆိုကာ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်စရာကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက် အောင် ပြုမူပြောဆို၍ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဂျူလီယာသည် သူ့စွဲမက် ၍လာလျှင် အရှက်ရှိတော့သောသူမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ခင်ပွန်း အင်တိုးနီးယပ်စ်သည် များစွာပင် အပေါင်းရခက်၍ နေပေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် သူ့အခန်းသို့ တိုက်ရိုက်လာ ခဲ့၏။ အခန်းထဲ၌ မီးခွက်တစ်ခွက် ထွန်းညှိ၍ ထား၏။ လက်ပါးစေရန် ကျွန်နှစ်ယောက် လည်း ရှိနေ၏။ ကျွန်များမှာ အင်တိုးနီးယပ်စ်က သဘောကျသော အီဂျစ်လူမျိုး လူငယ် နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကေးယပ်စ်သည် ကျွန်များကို သွားခွင့်ပေးလိုက်၏။ ထို့ နောက် သူ၏အဝတ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် တုန်ချမ်း၍နေပေသည်။ သူသည် အနံ့သင်းသော ရေမွှေးနှင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် အချို့နေရာများ ကို ပေါင်ဒါဖြူးလိုက်ပြီးလျှင် ချည်ချောဝတ်ရုံတစ်ခုကို ဝတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးအိမ် ကို မှုတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။ အမှောင်ကို မျက်လုံးများက

အကျင့်ရ၍လာသောအခါ၌ သူသည် အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို သဲကွဲစွာ မြင်၍နေရ၏။ လရောင်ခြည်တန်းတစ်ခုသည်လည်း ဖွင့်၍ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဆင်းကျရောက်၍ နေပေသည်။ အခန်းမှာ နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်၍နေ၏။ ရေမွှေး၏သင်းရနံ့နှင့် ဥယျာဉ်ထဲမှ တက်လာသော ပန်းရနံ့တို့သည် ထုံကြိုင်၍နေလေသည်။

ကေးယပ်စ်သည် လဲလျောင်းကာ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် စောင့်၍နေ၏။ သူ့အဖို့တွင် အချိန်ကြာလွန်းသည်ဟု ထင်မိပေသည်။ ထို့နောက် များမကြာမီပင် တံခါးခေါက်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရ၏။

ကေးယပ်စ်က “ဝင်ခဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် တံခါးပိတ်လိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်သည် လရောင်ဖြင့် မြင်ရသည်မှာ အလွန်တရာ ခံ့ညား၍ ယောက်ျားပီသလှပေသည်။ သူသည် စောင့်၍နေသော ကေးယပ်စ်အား ပြုံး၍ကြည့်နေလေသည်။

လရောင်ကျသော နေရာများမှာ နေရာပြောင်း၍ သွားပြီဖြစ်၏။ ကေးယပ်စ်သည် မောပန်း၍နေပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဆန့်တန်း၍ အညောင်းဖြေပြီးသွားသော ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပီတိဖြစ်၍နေ၏။

“ကျုပ်တော့ ဆီဆာရီကို မုန်းတယ်” ဟု ကေးယပ်စ်က ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က ကျေနပ်သောအသံဖြင့် “ဘာပြုလို့ မုန်းရတာလဲကွယ်၊ ဆီဆာရီဟာ တရားမျှတသော ဆီဆာရီ မဟုတ်ပေဘူးလား။ သူ့ကို ဘာပြုလို့မုန်းရတာတုံး” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ဘာပြုလို့ မုန်းမိမှန်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကို မုန်းတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိဖို့ လိုသေးသလား”

“မင်းမုန်းနေတာဟာ ဆီဆာရီရဲ့အယူအဆကို မုန်းနေတာပါ။ အက်ပီယံလမ်းမကြီးပေါ်က လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါင်း ခြောက်ထောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆီဆာရီရဲ့ အယူအဆကို မင်း မုန်းနေတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေကို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုများဖြစ်လာသလဲ” ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်စိတ်အလှုပ်ရှားသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်တောင်

မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတွေကသာ ပိုပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားကြတာပါ”

“ဪ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ် စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ” ဟု ပြောကာ ကေးယပ်စ် သည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာပြုလို့လဲကွယ်”

“ဒီလက်ငါးကပ်တိုင်တွေကို ခင်ဗျား စိုက်ထူထားခဲ့လို့ပေါ့”

“စင်စစ်မတော့ ဒီအလုပ်ဟာ ကိုယ့်အလုပ်စစ်စစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဆီဆာရီလို စိတ်ထားရှိတဲ့ လူတွေရဲ့အလုပ်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်လှပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စပါးတားကပ်စ်ကို ခင်ဗျား သတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား...”

“ဒါအရေးကြီးသလားကွယ်”

“ခင်ဗျားကို ဒါကြောင့် ကျုပ်ခင်မင်တာ၊ ကျုပ် သူ့ကို မုန်းတယ်...”

“စပါးတားကပ်စ်ကိုလား” ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ စပါးတားကပ်စ်ကို မုန်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်း သူ့ကို လုံးလုံး မသိဖူးပါကလား”

“သိတာမသိတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဆီဆာရီထက်တောင် ပိုပြီးတော့ စပါးတားကပ်စ်ကို မုန်းတယ်။ ဆီဆာရီကိုတော့ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ စပါးတားကပ်စ်ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တော့ ကျုပ် သိပ်မုန်းတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် သတ်ပစ် လိုက်ချင်ပါရဲ့၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက စပါးတားကပ်စ်ကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး ကျုပ်ကို သူ့အသည်းနှလုံးတွေ ခွဲထုတ်ခိုင်းရင်တောင်မှ ကျုပ်လေ”

“ဟော မင်းဟာ ကလေးလို စကားပြောနေပြန်ပါပြီ” ဟု ဗိုလ်မှူး ကရက်ဆပ်စ်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဪ ကလေးနဲ့တူသလား၊ တူတော့ကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ အသက်ကြီးလာရ တာဟာ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦးကွယ်၊ မင်းဘာပြုလို့ မမြင်ဖူးတဲ့ စပါးတားကပ်စ်ကို မုန်းနေရ တာလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်ဖူးချင်ရင် မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်တုန်းက ကာပူအားမြို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ၂၁ နှစ်သားသာ ရှိသေး တယ်၊ အင်မတန် ငယ်သေးတဲ့အရွယ်ပေါ့”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းဟာအခုလည်း အများကြီးငယ်ပါသေးတယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အရင်ကလောက် ငယ်တယ် မထင်မိပါဘူး၊ ဟိုအရွယ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ငါးယောက် ခြောက်ယောက် လောက် ပါတီတစ်ခုကို သွားကြတယ်။ မာရီးယပ်စ် ဘရက်ကပ်စ် ဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ခင်မင်ရှာတယ်”

ကေးယပ်စ်သည် ထိုစကားကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစကားကြောင့် ကရက်ဆပ်စ်၏စိတ်၌ ထိခိုက်၍ သွားမည်ကို ကေးယပ်စ်သိပေသည်။ မာရီးယပ်စ် ဘရက်ကပ်စ်သည် ဆာဗီးလ် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံး၍သွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်၌ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးပြဿနာဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ သို့သော် ကရက်ဆပ်စ်အား သူသည် တစ်ဦးတည်းလည်းမဟုတ်၊ ပထမဦးဆုံးလည်း မဟုတ်ဟူ၍ သိစေချင်သောကြောင့် ကေးယပ်စ်က တမင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကရက်ဆပ်စ်သည် ဒေါသဖြစ်၍သွား၏။ သို့သော် စကားမပြောချေ။ ကေးယပ်စ်က ဆက်၍ပြောနေပြန်၏။

“သွားကြတဲ့အခါမှာ မာရီးယပ်စ် ဘရက်ကပ်စ်နဲ့ ကျွန်တော်လည်းပါတယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ တခြား လူနှစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ သူတို့နာမည်တွေကိုတော့ မေ့ကုန်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မာရီးယပ်စ် ဘရက်ကပ်စ်ဟာ အကြီးအကျယ် ဧည့်ခံလိုက်ပါတယ်”

“မင်းကသူ့ကို ဒါလောက် ခင်မင်သလား”

“သူသေသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းတယ်” ဟု ပြောပြီး ကေးယပ်စ်သည် ပခုံးကိုတွန့်လိုက်၏။ ကရက်ဆပ်စ်၏ စိတ်ထဲ၌ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ ခွေးကောင်လေး ပဲဟု တွေးလိုက်လေသည်။

“အဲဒါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကာပူအားကို သွားကြတော့ ဘရက်ကပ်စ်က ဆပ်ကပ်ပွဲကြီး အကြီးအကျယ်လုပ်မယ်လို့ ကတိပေးတယ်၊ ဆပ်ကပ်ပွဲဟာ ဟိုတုန်းက ပိုပြီးတော့ စရိတ်စက အင်မတန်များတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေမှ ကာပူအားမြို့မှာ ဆပ်ကပ်ပွဲလုပ်နိုင် ကြတာ”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “ကာပူအားမြို့မှာ လင်းတူးလပ်စ်ဘာတီးယား တပ်စ် က ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်ထားတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ရဲ့ဆပ်ကပ် အတတ်သင်ကျောင်းဟာ အီတလီပြည်တစ်လွှား မှာ အကောင်းဆုံး ဆပ်ကပ်ကျောင်းဖြစ်တယ်၊ ဈေးလည်းအလွန်ကြီးတယ်၊ သူ့ဆပ်ကပ် ထဲက လူနှစ်ယောက် သတ်ကြတဲ့ပွဲကိုကြည့်ရင် ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးလောက်ပေးပြီး

ကြည့်ရတာ၊ ဆပ်ကပ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငွေတစ်သန်းလောက်ရတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ ဝက်လိုအကောင်ပဲ၊ သူ့ကို ခင်ဗျားသိသလား”

ကရက်ဆပ်စ်က သူ့ခေါင်းကို ခါလိုက်၏။ ပြီးမှ “ငါ့ကိုသူ့အကြောင်း ပြောစမ်းပါကွယ်၊ ငါစိတ်ဝင်စားလိုက်တာ၊ စပါးတားကပ်စ်မသောင်းကျန်းခင် အချိန်ကမဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“မသောင်းကျန်းခင် ရှစ်ရက်လောက် ထင်ပါရဲ့၊ ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ နာမည်ဆိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ကျွန်မိန်းမတွေကို အမြဲဆောင်ပြီးတော့ ထားတယ်၊ ဒါတွေကို လူတွေက မကြိုက်ကြဘူး။ သူကတော့ လူသိနတ်ကြားလုပ်ပြီးတော့ နေတာပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာကိုယ် တံခါးပိတ်ပြီး နေချင်သလိုနေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက သွားလေရာရာမှာ ကျွန်မတွေကို ခေါ်ပြီးတော့ သွားတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တွေကို လူသတ်ပွဲအတွက် အသုံးချပြီးတော့ ကျွန်မတွေကို ကျွန်ကလေးတွေထပ်ပြီးတော့ မွေးပေးဖို့ အသုံးချခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးကတော့ မဆန်းပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သိုသိုသိပ်သိပ် မလုပ်တတ်တာက ခက်တယ်၊ ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ ကျွဲပေါက်လိုဝပြီး ဆံပင်မည်းမည်း၊ မုတ်ဆိတ်မည်းမည်းနဲ့ပျ၊ သူ့အဝတ်စားတွေဟာလည်း အစွန်းအထင်းတွေနဲ့ ပေရေနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့အင်္ကျီရင်ဖုံးမှာ ကြက်ဥတွေ ပေနေသဗျ”

“မှတ်လည်း မှတ်မိပါပေ့ကွယ်” ဟု ကရက်ဆပ်စ်က ပြုံး၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မှတ်မိတာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘရက်ကပ်စ်တို့ သူ့ဆီကိုသွားကြတယ်၊ ဘရက်ကပ်စ်က သေတဲ့အထိ လူအချင်းချင်း သတ်ကြတဲ့ ဆပ်ကပ်ပွဲကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ဘာတီးယားတပ်စ်က လက်ဦးတော့ သိပ်ပြီး မပြချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘရက်ကပ်စ်က ပိုက်ဆံပေါလေတော့ နောက်ဆုံးတော့ ပိုက်ဆံက စကားပြောလေတော့တာပေါ့ဗျာ”

ထိုအခါ ကရက်ဆပ်စ်က “အေးလေ၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ပိုက်ဆံက စကားပြောစမြဲပေါ့။ ဒီလူစားတွေဟာ အင်မတန် ရွံစရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတီးယားတပ်စ်ဟာ ဝက်ကောင်မှ ဝက်ကောင်အစစ်ပဲ၊ သူ့မှာ ရောမမြို့မှာအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အိမ်တန်းလျားကြီး ၃ လုံးကျန်သေးတယ်၊ စတုတ္ထအလုံးကတော့ အလိုလိုပြိုကျသွားတယ်။ တိုက်ပိလို့နေတဲ့လူတွေ တစ်ဝက်လောက် သေသွားကြရတယ်၊ သူဟာ ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ့်လူပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားဒါလောက်အထိ သိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိရပါကလား”

“ငါ့သူနဲ့ စကားပြောဖူးတယ်၊ သူဟာ စပါးတားကပ်စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့

အကြောင်းစုံ တကယ်တမ်းသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ကေးယပ်စ်က မေး၏။

“ဒါနဲ့မင်း စပါးတားကပ်စ်ကို မြင်ဖူးတယ်ဆို”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ကေးယပ်စ်က ပူဆာ၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “တစ်ခါတစ်ခါမှာ မင်းဟာ မိန်းကလေးနဲ့သိပ်တူတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် ကေးယပ်စ်သည် အမွေးထောင်၍နေသော ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒေါသထွက်လာကာ “ခင်ဗျား နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဘယ်တော့မှမပြောနဲ့” ဟု အသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်က “မင်းစိတ်ဆိုးအောင် ငါဘာများပြောမိလို့လဲကွယ်၊ မင်းကငါ့ကို ဘာတီးယားတပ်စ်ရဲ့အကြောင်း အပြောခိုင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အကြောင်းကတော့ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောပြရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တွေပုန်ကန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ငါလည်း စပါးတားကပ်စ်ရဲ့ အကြောင်းကိုလိုက်ပြီးတော့ စုံစမ်းရတာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေနည်းထိုင်နည်းကိုသိရင် အဲဒီလူကို နိုင်နင်းဖို့ လွယ်ကူတယ် မဟုတ်လား”

ကရက်ဆပ်စ် ပြောနေသမျှကို ကေးယပ်စ်က ပြုံးလျက်သား နားထောင်နေ၏။ သူသည် အဘယ့်ကြောင့် စပါးတားကပ်စ်ကို ဤမျှ မုန်းတီးမိသည်မသိ၊ သို့သော် ကေးယပ်စ်သည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ မေတ္တာထားခြင်းထက် ဒေါသဖြစ်ခြင်းကို ပိုမို၍ ခံတွင်းတွေ့တတ်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။

အပိုင်း ၂

(ဤဇာတ်လမ်း အပိုင်း ၂ မှာ ကာပူးအားမြို့ရှိ လင်တူးလပ်(စ်) ဘာတီးယားတပ်(စ်)ဆိုသူ တည်ထောင်ထားသော သတ်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းများ၏ ဌာနသို့သွားရောက်လည်ပတ်သည့် အကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးကရက်ဆပ်(စ်)က ကေးယပ်(စ်) အားပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်ပေသည်)

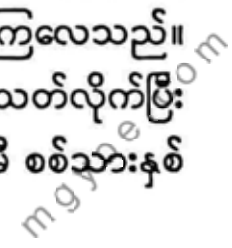
(ကရက်ဆပ်စ်သည် ကေးယပ်စ်၏အနီး၌ လဲလျောင်း၍နေရင်း “ဒီဂုဏ်ထူးမျိုးဟာ သေမင်းခံတွင်းကို အမြန်ဆုံးရောက်စေတဲ့ ဂုဏ်ထူးမျိုးပေါ့ကွယ်။ ပုန်ကန်ထကြွနေတဲ့ ကျွန်တွေကို နှိမ်နင်းရမယ်ဆိုတဲ့တာဝန်ဟာ မသေးပေဘူးကွဲ့။ အဲဒီတာဝန်ကိုရပြီးတဲ့ နောက်မကြာခင်ပဲ ငါဟာ ကျွန်တွေကို တိုက်ခိုက်ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တွေဟာ အီတလီပြည်ကို စိုးမိုးနေကြတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဒီတော့ကော အစိုးရအဖွဲ့က ငါ့ကို ကယ်ပါယူပါနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တွေကိုသွားပြီး နှိမ်နင်းဖို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။ ငါနဲ့ပြိုင်ဘက်တွေကိုလည်း ငါ့ကိုထောမနာ ပြုကြပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါဟာ စစ်ချီသွားပြီးတော့ စစ်-အယ်လပိုင်ဂေါ(လ်)ဒေသမှာ တပ်ချနေရတယ်။ ပြီးတော့ကော လင်တူးလပ်(စ်) ဘာတီးယားတပ်စ်ဆီကို သဝဏ်လွှာတစ်စောင် ပို့လိုက်ရတယ်”)

လင်တူးလပ်စ် ဘာတီးယားတပ်(စ်)သည် ကရက်ဆပ်စ်တပ်ချ၍နေသော

နေရာအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သောအခါတွင် မိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာသွန်း၍နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိငြင်သောအသွင်ကိုဆောင်လျက် စိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်၍နေ၏။ သူသည် စိတ်အကြီးအကျယ် ပျက်၍နေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်နေရင်း ရပ်ရွာမှ ဝေးကွာလှသော အရပ်သို့ရောက်နေပြီးလျှင် ကာပူအားဒေသ၏ နေရောင်ခြည် နွေးနွေး ထွေးထွေးကိုလည်း မခံစားရတော့ချေ။ သူသည် ဝေါယာဉ် ထမ်းစင်ကိုမျှ မစီးရ၊ မြင်းဝါ ပိန်ပိန်တစ်ကောင်ကိုသာ စီး၍လာရ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေးလုံးများ ပွားလျက် ရှိနေလေ တော့သည်။ သူ၏ တွေးလုံးများမှာကား...

“စစ်ဘက်က လူတွေအုပ်ချုပ်ပြီဆိုရင် သူတို့ စီမံရာကို ရိုးဖြောင့်တဲ့လူတွေက လိုက် နာကြရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် မဖန်တီးနိုင်ကြတော့ဘူး။ ငါ့မှာ ငွေကြေး အနည်းငယ်ချမ်းသာတဲ့အတွက် လူတွေက မနာလိုစိတ်ရှိကြတယ်။ ပိုက်ဆံရှိ တယ်ဆိုပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ နိုက် သူရဲကောင်းဖြစ်မှ တော်ရုံကျတာကလား၊ အထက်တန်းစားဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံရှိတာဟာ ပိုပြီးတော့ ကောင်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတန်းစားတွေထဲမှာ မပါလို့ရှိရင် ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် ဟာ ရိုးရိုးသားသား ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ရှာပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အိပ်ကောင်းခြင်း၊ စားကောင်း ခြင်းနဲ့ မနေရဘူး။ စစ်ဆေးသူအရာရှိကို လာဘ်ထိုးရတာကတစ်မျိုး၊ ဆေးဆရာကို ပိုက်ဆံပေးရတာကတစ်မျိုး၊ အဲဒါတွေပြီးပြန်တော့လည်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ပိုက်ဆံ ထောက်ရသေးတယ်။ အိပ်ရာက နိုးတိုင်း ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုယ်စမ်းနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ပါကလား။ ဟောအခု ကမြင်းထီး ဗိုလ်ချုပ်က ငါ့ကို စစ်ဆေးချင်လို့ဆိုပြီး နိုင်ငံတစ်ဝက် ခရီးခေါ်လို့လာခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ တကယ်လို့သာ ငါ့နာမည်ဟာ ကရက်ဆပ်စ် သို့မဟုတ် ဂရက်ချတ်စ် သို့မဟုတ် ဆိုင်လင်နတ်စ် သို့မဟုတ် မင်းနီးယပ်စ်သာ ဆိုလို့ရှိရင် ငါ့အဖြစ် ဟာ အခုအဖြစ်မျိုးနဲ့ တူမယ်မဟုတ်ပေဘူး။ ဒါကို ရောမလက်နက်နိုင်ငံကြီးက ရောမ လူမျိုးတို့ရဲ့ တရားမျှတမှုလို့ ခေါ်သတဲ့လားဗျာတို့...”

ဤကဲ့သို့ ခုနစ်စဉ် အမျှင်တန်း တွေးတောပြီးနောက် လင်တူးလပ်စ် ဘာတီးယား တပ်စ်သည် ရောမ တရားမျှတမှုနှင့်တကွ သူ့အားခေါ်ယူလိုက်သော ရောမဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦးကို စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲ၍နေပြန်လေသည်။ သူ၏ တွေးလုံးများမှာ လမ်းတွင်စောင့်ကြပ် ၍နေသော အစောင့်များက မကြာခဏ မေးခွန်းများမေးကြသဖြင့် အတွေးပြတ်၍ပြတ်၍ သွားရလေသည်။ အစောင့်များမှာ တပ်ချရာစခန်း၏ ရှေ့ဘက်တွင်ရှိ၍ နေကြလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ၏မြင်းကို အစောင့်များ၏ အမိန့်အတိုင်း ဇက်သတ်လိုက်ပြီး နောက် အေးစက်သော မိုးဖွဲဖွဲထဲတွင် မြင်းပေါ်မှာထိုင်၍နေရ၏။ မကြာမီ စစ်သားနှစ်

ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး သူ့အား စစ်ဆေးကြ၏။ အစောင့်ကျ၍ နေချိန်၌ စစ်သားများမှာ မိုးရေထဲတွင် ရပ်၍နေကြရသောသူများဖြစ်ကြလေရာ ဘားတီးယားတပ်စ် မရှုမလှ ချမ်း၍ နေသည်ကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပင် စစ်ဆေးကြ၏။ ပြီးလျှင် နာမည်ကို မေး၏။

“ကျုပ်နာမည်ဟာ လင်တူးလပ်စ် ဘားတီးယားတပ်စ် ဖြစ်ပါတယ်” ဟု သူက ဖြေရ၏။

သူသည် နာမည်ထင်ရှားသူဖြစ်သော်လည်း စစ်သားများမှာ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ သော ကျေးတောသားများဖြစ်ကြသောကြောင့် သူ့ကိုမသိကြဘဲ မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည်ကိုသာ ဖိ၍မေးမြန်းနေကြပေသည်။

“ဒီလမ်းဟာ တပ်စခန်းကို သွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတပ်စခန်းကို ကျုပ်သွားမလို့ဘဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“တပ်မှူးနဲ့ စကားပြောမလို့ပါ”

“အံ့မယ် ကျုပ်ကျသေးတော့၊ မင်းဘာသွားပြီး ရောင်းမလို့လဲ”

“တယ် ဒီခွေးမသားတွေ” ဟု တွေးလိုက်ပြီးနောက် ဘားတီးယားတပ်စ်က အောင့် အည်းသည်းခံကာ နှုတ်မှ “ကျုပ်ဘာမှမရောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုဖိတ်ခေါ်လို့ လာရတာပါ” ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူက ဖိတ်ခေါ်တာလဲ”

“တပ်မှူးက ဖိတ်ခေါ်တာပါ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူသည် သူ့ထံသို့ ကရက်ဆပ်စ်က လာရန် ရေးလိုက် သော အမိန့်စာကို သားရေအိတ်ထဲမှထုတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။

တောသားစစ်သားများသည် စာမဖတ်တတ်ကြချေ။ သို့သော် စာရွက်တစ်ရွက်ကို မြင်လိုက်ရကာမျှနှင့် သူ့အား မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ တပ်စခန်းထဲသို့ အသစ်ခင်းထားသော လမ်းအတိုင်း မြင်းကိုဆွဲကာ သွားခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက စီးပွား တင်စပျံကြသော သူများ၏ တွေးနည်းကားအတိုင်း သူသည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို ပိုက်ဆံနှင့်သာ တွက်၍နေတတ်သူဖြစ်လေရာ လမ်းကိုကြည့်ရင်း လမ်းဖောက်လုပ်သည့် စရိတ် မည်မျှကုန်ကျမည်ဆိုသည်ကို စိတ်တွက်တွက်၍ နေမိလေသည်။ လမ်းမှာ တပ် ထဲသို့အဝင်အထွက် လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဖောက်လုပ်၍ထားသော လမ်းဖြစ်

ပေသည်။ သို့သော် ကာပူအားမြို့ရှိ သူ၏ သူရဲကောင်းကျောင်းသို့ ဖောက်လုပ်ထားသော အဝင်လမ်းထက် ပို၍ကောင်းသောလမ်းဖြစ်၍နေ၏။ အောက်ခံတွင် မြေနှင့် ကျောက်ကျိုး ကျောက်ပွဲများကိုခင်းကာအပေါ်က အဖြတ်ရလွယ်ကူသော သဲကျောက်ပြားများကို ခင်း၍ ထား၏။ လမ်းသည် တပ်တွင်းသို့ရောက်သည်အထိ တစ်မိုင်ခန့်ဖြောင့်တန်း၍ နေပေ သည်။

“ဟောဒီ ရောမစစ်ဗိုလ်တွေဟာ စစ်တိုက်ဖို့ကို များများစဉ်းစားပြီး လမ်းတွေဖောက် ဖို့ကို နည်းနည်းသာစဉ်းစားကြမယ်ဆိုရင် တို့တစ်တွေ ပိုပြီးတော့ချမ်းသာကြမှာပဲ” စသည် ဖြင့် သူသည် စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့တိုင်အောင် တစ်ဖက်ကနေ၍ သူသည် အနည်းငယ် ဂုဏ်ယူနေမိပြန်သည်။ ရောမယဉ်ကျေးမှုသည် ဤကဲ့သို့ ညစ်ပတ်၍မိုးများသော နေရာ ဒေသသို့ပင်လျှင် ဤကျောက်လမ်းအဖြစ်ဖြင့် ရောက်၍နေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိ ချေ။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း တပ်ချထားသည့်နေရာနှင့် နီးကပ်၍လာခဲ့လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင်လျှင် ရောမစစ်တပ်ကြီးများ ယာယီတပ်ချသော နေရာကြီးများသည် မြို့ကြီး တစ်မြို့နှင့်တူ၍ နေလေ့ရှိသည်။ တပ်ကြီးများသွားရာသို့ ယဉ်ကျေးမှုအဆောင်အယောင် တို့သည် လိုက်ပါလာကြကုန်၏။ တစ်ညတာမျှပင် တပ်ချစေကာမူ ယဉ်ကျေးမှုအဆောင် အယောင်တို့သည် ပေါ်ပေါက်လာစမြဲဖြစ်သည်။ တပ်စခန်းမှာကား တာရီးဖို့၍ ပတ်ဝိုင်း ထားသော စတုရန်းမိုင်ဝက်ခန့် နေရာဖြစ်သည်။ ပုံစံဆွဲဆရာတစ်ယောက်က စက္ကူပေါ် တွင် ရေးဆွဲထားသော ပုံစံကဲ့သို့ စေ့စပ်သေချာစွာ ဆောက်လုပ်ထားပေသည်။ အပြင် ဘက်တွင် ၁၂ ပေကျယ်၍ ၁၂ ပေအနက်ရှိသော ကျုံးတစ်ခုကို တူး၍ထား၏။ ကျုံး၏ နောက်ဘက်တွင် ၁၂ ပေမြင့်သော သစ်လုံးတပ်ကို ကာရံထား၏။ လမ်းသည် ကျုံးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် တပ်အဝင်သို့သွား၍ ဦးတိုက်နေ၏။ သူချဉ်းကပ်သွားသောအခါ ၌ ကြီးမားလေးလံသော သစ်လုံးတံခါးကြီးများသည် ပွင့်၍သွား၏။ စစ်သားတစ်ယောက် က ခရာတွတ်၍ သူဝင်လာကြောင်းကို တပ်လှန့်လိုက်လေသည်။ တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခု သည် သူ၏ဘေးမှ ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်၌ သူ့အားဂုဏ်ပြုသည်ဟု မထင်မိ၊ တပ်၏စည်းကမ်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်ဟုသာ နားလည်ထားကြပေသည်။ ရောမတပ်များလောက် စည်းကမ်းကြီးသောတပ်များသည် ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် ယခင်က မရှိစဖူးဟူသော အဆိုသည် ကြွားလုံးမဟုတ်ပေ။ ဘားတီးယားတပ်စံသည် သူကိုယ်တိုင်က သွေးထွက်သံယိုကိစ္စများကို အလွန်ခုံမင်ပြီး ငွေကြေးအတွက် သက်သက် စစ်သားလုပ်ကြံ သောသူများကို မုန်းတီးသော်လည်း စစ်တပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှတွင် နေရာတကာ၌ စက်

တတ်တဲ့လူပါ” ဟုပြောပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ စစ်သားတစ်ယောက်အား “မြင်းကို ရေစာ မိုးစာ ကျွေးလိုက်၊ ပြီးတော့ အိပ်စရာ နေရာပေးလိုက်” ဟု အသံမာမာနှင့် အမိန့်ပေး လိုက်လေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စစ်က “မနက်စာ စားပြီးကတည်းက ကျုပ် ဘာမှမစားရသေး ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဗိုလ်မှူးဟာ တစ်နေ့လုံးစောင့်ပြီးတော့ နေခဲ့မှာပဲဗျာ၊ နည်းနည်းကလေးပိုပြီး တော့ စောင့်နိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ လူငယ်၏ မျက်ပေါက်များသည် ကျဉ်း မြောင်း၍သွားကြ၏။ သို့သော် လေသံပျော့ပျော့နှင့်ပင် “ဒါကတော့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သဘော ပေပဲဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် လူ့အရင် မြင်းကို အစာကျွေးတော့မလို့လား”

လူငယ်က ပြုံး၍ ခေါင်းဆတ်ပြကာ “လာလေ” ဟု ခေါ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ တပ်ထဲက စစ်သားမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အခု တပ်မြေထဲမှာ ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

ဘားတီးယားတပ်စစ်နှင့် လူငယ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခဏကြာမျှ စေ့စေ့ ကြည့်နေ ကြ၏။ ထို့နောက် ဘားတီးယားတပ်စစ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်လေသည်။ စူးရှစွာ ပက်ဖျန်းရွာသွန်းနေသော မိုးထဲ၌ အချေအတင် ပြောဆိုနေရခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ် မရှိဟူ၍လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေစိုနေသော ကိုယ်ရုံအဝတ်ကို သူ၏ ကိုယ်၌ ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် အရာရှိကလေး၏နောက်သို့ လိုက်၍သွားလေ၏။ သူ၏ စိတ်ထဲ၌မူ အရာရှိကလေးအား နို့အပ်စော်မှ မပျောက်သေးသော ခွေးကလေးတစ်ကောင်ဟု ယူဆထား၍ “ဒီကောင်လေးဟာ သူ့စစ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ငါတစ်ညနေအတွင်း မြင်ရတဲ့ သွေးတွေလောက် သွေးများများ မြင်ဖူးရုံတောင် မြင်ဖူးမယ့်ကောင်ကလေး မဟုတ် ပေဘူး” ဟု တွေး၍နေမိလေသည်။

သူသည် လူငယ်အရာရှိ၏ နောက်မှ နေ၍တပ်တွင်း အလယ်ကောင်လမ်းမကြီး အတိုင်း လိုက်ခဲ့ရင်း လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ စစ်သားတဲများကို ကြည့်ခဲ့၏။ တဲများမှာ ညစ်ပတ်၍ ရွံ့များပေကျနေလေသည်။ တဲများမှာ အမိုးအဖြစ်နှင့်သာလှ၍ ရှေ့နောက် ပွင့်၍နေပေသည်။ တဲများအထဲ၌ စစ်သားများသည် မြေကြီးပေါ်တွင် မြက်ခင်း ကာ လဲလျောင်းနေကြ၏။ ပြောသူပြော၊ ဆဲသူဆဲ၊ သီချင်းဆိုသူဆိုနှင့် အံ့စာပစ်တမ်း ကစားသူတို့က ကစား၍နေကြပေသည်။ စစ်သားများမှာ များသောအားဖြင့် အီတာလျံ လယ်သမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ အချို့သော တဲများ၌ မီးဖိုကလေးများရှိ၏။ သို့သော် များသောအားဖြင့်မူ ထိုစစ်သားများသည် အညှာအတာကင်းမဲ့သော စစ်စည်းကမ်းကို

လည်းကောင်း၊ မဆုံးနိုင်သော စစ်လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်းကောင်း တေတေပေပေ ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ကြသောသူများဖြစ်သဖြင့် အပူအအေးဒဏ်ကို မှုကြသောသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ရောမ စစ်တပ်ထဲတွင် လူပျော့များမှာ မြန်မြန်သေကြလျက် အကြမ်းခံနိုင်သောသူများမှာ ပို၍ပို၍သာ ခံနိုင်ရည်ရှိ၍ လာခဲ့ကြပြီး ဓားရေးတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်၍ လာကြပေသည်။

တပ်စခန်း၏ အလယ်ကောင်တွင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်၏ အဆောင်ရှိလေသည်။ စင်စစ်မှာ ကြီးမားလှသော တဲကြီးကို နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ တဲပေါက်များ၌ ရွက်ဖျင်များနှင့် ပိတ်၍ထား၏။ အဝင်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်စီရှိပြီး စစ်သားများ တိုက်ပွဲတွင်ကိုင်ဆောင်သည့် အဲမောင်းကြီးမျိုးကို မကိုင်ဘဲ သေးသွယ် ရှည်လျားသော လှံများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြပေသည်။ ပေါ့ပါးသောဒိုင်းကိုကိုင်ထားလျက် ခါးတွင် ဓားကောက်ကို ချိတ်ထားလေသည်။ တိုက်ပွဲတွင်ကား ထူကဲသော ဒိုင်းကြီးများကိုကိုင်၍ ခါးတွင် စပိန်ပြည်မှဖြစ်သော ဓားလွတ်ကို ဆောင်ရမြဲဖြစ်၏။ အစောင့်များသည် အဖြူရောင် ခြုံထည်များကို ခြုံထားကြရာ မိုးစိုပြီး ညစ်ပတ်ပေရေ၍ နေလေသည်။ စစ်သားများသည် ကျောက်ရုပ်ထုများကဲ့သို့ တည်ငြိမ်နေကြလျက် မိုးရေများသည် သူတို့၏ သံခမောက်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် လက်နက်များမှ တစက်စက်စီးကျနေလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စစ်သည် အစောင့်များကို ကြည့်ကာစိတ်ထဲက အထင်ကြီးလျက် နေမိလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအနီးသို့ရောက်လာသောအခါ အစောင့်များက အလေးပြုလိုက်ပြီး နောက် တဲဝအပိတ်ရွက်ထည်များကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အရာရှိငယ်နှင့် ဘားတီးယားတပ်စစ်တို့သည် အလင်းရောင် မှေးမှိန်သော တဲအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။ တဲရှေ့ပိုင်းမှာ ပေ ၄၀၊ ပေ ၂၀ အကျယ်အဝန်းရှိ၍ အထဲတွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ဝိုင်း၍ထားသော ထိုင်ခုံများကို တွေ့ရ၏။ စားပွဲထိပ်၌ လူတစ်ယောက်သည် မြေပုံကိုဖြန့်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည်ကား သေနာပတိဗိုလ်ချုပ် မားကပ်(ပ်) လိုင်စင်းနီးကပ်(စ်) ကရက်ဆပ်(စ်) ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဘားတီးယားတပ်စစ်နှင့် အရာရှိကလေးတို့ ဝင်လာသောအခါ ကရက်ဆပ်စ်သည် ချက်ချင်းထိုင်ရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုဟန်ဖြင့် သူ့လက်ကို လှမ်းလင့်ရင်း ချဉ်းကပ်လာ၏။

“ကာပူးအားက ဘားတီးယားတပ်စစ်မဟုတ်လား”

ဘားတီးယားတပ်စစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဥပဓိရုပ်ကောင်းသော သူဖြစ်၏။ ဘားတီးယားတပ်စစ်က “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ နောက်ဆက်၍ “မိုးကလည်းစို မော့ကလည်း

မောပါပဲ၊ ထမင်းဆာလိုက်တာကလည်း အလွန်ပါပဲ၊ ဟောဒီလူငယ်ကို ကျုပ်တစ်ခုခု စားပါရစေလို့ တောင်းပန်ပေမဲ့ မရဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကရက်ဆပ်စ်က “ကျုပ်တို့စစ်တပ်ထဲမှာ အမိန့်ကိုအတိအကျ လိုက်နာကြရပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်က ခင်ဗျားကို ရောက်ရောက်ချင်း ခေါ်ခဲ့ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ အခုတော့ ခင်ဗျားလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေမယ်။ ခင်ဗျား ခရီးကြမ်းလာခဲ့ရတာကို ကျုပ် သိပါတယ်။ အဝတ်အစား ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့ဝတ်ဖို့လိုပြီ။ ဪ... ဒါနဲ့ ရေချိုးဦးမလား” ဟု မေး၏။

“ရေချိုးတာကို ထားလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်မိုက်ထဲကို တစ်ခုခု ထည့်ချင်ပါပြီ”
အရာရှိကလေးသည် ပြုံးရယ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

* * *

ငါးကင်နှင့် ကြက်ဥများကို စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဘားတီးယားတပ်စ်သည် ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ကို အငမ်းမရစားပြီး အရိုးများကိုလည်း ဝါး၍နေ၏။ ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်ကိုလည်း ခဏခဏသောက်၏။ ထို့နောက် အစားအသောက်များကို ချိုင့်တစ်ခု ထဲ၌ရှိသော အရက်နှင့်လည်ချောင်းတွင်းသို့ မျှောချနေလေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ ပေရေနေ၏။ ကရက်ဆပ်စ်က အသစ်ထုတ်ပေးသော သန့်ရှင်းဖြူဖွေးသည့် ဝတ်ရုံအင်္ကျီမှာ ဟင်းစက်များပေကျံ၍ နေလေပြီဖြစ်၏။ သူ့လက်များမှာလည်း ကြက်ကလေးအဆီများ ကြောင့် ကျိခွဲ၍ နေလေတော့သည်။

သူ့အား ကရက်ဆပ်စ်က စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်၍နေ၏။ အခြားသော ရောမလူမျိုး တို့၏နည်းတူ သူသည် လင်နစ္စတာခေါ် သူ့ရဲကောင်းမွေး၍ လူသတ်ပွဲများလုပ်ကာ စီးပွား ရှာသော လူတန်းစားကို လူမှုအဆင့်အတန်းအနေဖြင့် အထင်သေးသူ ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၂၀ အတွင်းကမှစ၍ လင်နစ္စတာများသည် နိုင်ငံရေးအားဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ငွေရေးကြေးရေးအားဖြင့်လည်းကောင်း တန်ခိုးအာဏာ ကြီးထွား၍လာခဲ့ကြ ပေသည်။ အလွန်တရာလည်း ကြွယ်ဝလာခဲ့ကြ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် လူအချင်းချင်း သတ်ပွဲများမှာ ကြိုးကြား ကြိုးကြားမျှသာ ကျင်းပခဲ့ကြပြီး များစွာလည်း လူကြိုက်မများ ခဲ့သေးချေ။ အခြားသော ကြည့်ချင်ပွဲများလောက် လူမစည်သေး။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် လူသတ်ပွဲများသည် ခေတ်စား၍ လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ငယ်ကလေးများ၌ပင် လျှင် သစ်သားဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသော လူသတ်ပြိုင်ပွဲရုံငယ်များပေါ်၍လာ၏။ ယခင်ကလူနှစ်ယောက်တွဲ သတ်ပွဲအစား အတွဲပေါင်းတစ်ရာ တစ်ချိန်တည်း၌သတ်သော

ပွဲကြီးများအထိ ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ပေသည်။ အချို့သော ပွဲစဉ်များမှာ တစ်လလုံးလုံးပင် ဆက်တိုက်ကျင်းပရလေသည်။ ရောမမြို့သူ မြို့သားတို့သည် ထိုလူသတ်ပွဲများကို ပို၍ ပို၍သာ ကြည့်ချင်လာကြလေသည်။

ထိုလူသတ်ပွဲများကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးကြီးများ သည်ပင်လျှင် လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ ကြမ်းပိုးတေလေများနှင့် နည်းတူပင် လူသတ်ပွဲများကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ လူသတ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ စကားလုံးအသစ်များလည်း ပေါ်၍လာ ၏။ စစ်ပြန်များသည် လူထုကပေးသော ပင်စင်ငွေနှင့် ထိုလူသတ်ပွဲများကိုသာ စိတ်ဝင်စား နေကြ၏။ အလုပ်လက်မဲ့၊ အိမ်မဲ့၊ ယာမဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည် အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိဘဲ လူသတ်ပွဲများကိုသာ ကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်း၍ နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းဆို သလိုပင် လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများ ဈေးကောင်း၍လာပြီး လူသတ်ပြိုင်ပွဲ အတတ် သင်ကျောင်းများသည်လည်း ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့ကြလေသည်။ ဘားတီးယားတပ်စ် ဖွင့် လှစ်ထားသော ကာပူးအားရှိ လူသတ်ပညာသင်ကျောင်းသည် အကြီးဆုံးကျောင်း တစ်ကျောင်းဖြစ်လေသည်။ စားကျက်ကောင်းမှ နွားမျိုးကောင်းကို ဈေးကောင်းပေး၍ ဝယ်ကြသလို ကာပူးအားမှ လူသတ်ပြိုင်ပွဲသမားများကိုလည်း လူသတ်ပြိုင်ဝင်းတိုင်းက အလိုရှိ၍ လာကြလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဘားတီးယားတပ်စ်သည် လမ်းလျှောက်ဈေး သည် ဘဝမှနေ၍ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီးလျှင် အိတ်တစ်ပြည်လုံး၌ အတော် ဆုံး လူသတ်ပညာသင်ဆရာကြီးဖြစ်၍ လာခဲ့ပေသည်။

ကရက်ဆပ်စ်သည် ဘားတီးယားတပ်စ်အား ကြည့်ရင်း “ဒီလူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပေမဲ့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည် ဇာတိတော့ မပျောက်သေးပါဘူး။ လိမ်ချင် ညစ်ချင်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲ။ ကြည့်စမ်းပါလား သူစားပုံသောက်ပုံကို” စသည်ဖြင့် တွေးတော၍ နေလေသည်။ သူ၏အဖို့၌ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ကိုယ်အမူအရာ ညံ့ဖျင်းသော သူများသည် မိမိ၏မိတ်ဆွေအချို့ထက် အဘယ်ကြောင့် ပိုမိုချမ်းသာကြ သည်ကို နားမလည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်၍ နေရလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုလူချမ်း သာများသည် လူသတ်ပညာသင်ဆရာထက် ပို၍ ဉာဏ်ပညာရှိကြသူများ မဟုတ်ကြ။ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်၍ တွေးကြည့်လိုက်သောအခါ ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့အကြောင်းကို သူတွေး၍နေမိ၏။ သူသည် စစ်သားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် တန်ဖိုးရှိသောသူဖြစ်သည်။ ရောမလူမျိုးတို့၏ အရည်အသွေးများနှင့် ပြည့်စုံသော သူလည်းဖြစ်ပေသည်။ သူသည် စစ်ပရိယာယ်ပညာများကို မှတ်တမ်းတင်၍ထားသော တိုက်ပွဲများ၏ အကြောင်းကို လေ့လာ ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂရိလူမျိုး သမိုင်းဆရာများ၏ စစ်ကျမ်းများကို များစွာ သုံး

သပ်ခဲခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း စစ်ပညာ ကြွယ်ဝလာသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် စပါးတားကပ်စ်၏ အန္တရာယ်ကို ယခင် ဗိုလ်ချုပ်ကဲ့သို့ အထင်သေးသူမဟုတ်၊ သို့စဉ် လျက် သူသည် ဘားတီးယားတပ်စ်နဲ့ အတူထိုင်၍ စားသောက်ရသောအခါတွင် စိတ်ထဲက နိမ့်ကျသလိုလိုရှိ၍နေရလေသည်။

သူသည် ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီးလျှင် “စပါးတားကပ်စ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ခင်ဗျားကို မေးချင်တာရှိတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားအသိဆုံးဖြစ်နေလို့ပဲ” ဟု ဘားတီးယားတပ်စ်အား ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘားတီးယားတပ်စ်က “ဘာအကြောင်းကိုများ သိချင်လို့လဲ” ဟု ငြင်း၍ မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ရန်သူရဲ့ သဘောသဘာဝအကြောင်းကိုပေါ့ဗျာ”

လူဝကြီး ဘားတီးယားတပ်စ်သည် အရက်ထပ်ငဲ့ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ချုပ် အား ကြည့် လိုက်၏။ အစောင့်တစ်ယောက်သည် မီးညှိထားပြီးသော မီးတိုင်နှစ်တိုင်ကို စားပွဲပေါ်၌ လာ၍ချထားပေး၏။

နေစောင်းပြီ ဖြစ်လေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် ဘားတီးယားတပ်စ်ကို အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် မြင်ရပေသည်။ မီးရောင်သည် သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျဆင်းနေရာ သူ့ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သောအခါ၌ အဆီရစ်ကြီးများတွင် အရိပ်မည်းမည်းများ ပေါ်၍လာ၏။ သူ၏ နှာဝများမှာ တပွပွဖြစ်၍ နေကြ၏။ သူသည် တစ်စထက်တစ်စ အရက်မူးလာလျက် ရှိနေလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။ ထိုအချင်းအရာကို ကြည့်ကာ ကရက်ဆပ်စ်သည် သူ့ရှေ့၌ရှိနေသောသူမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ရပေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အပြင်ဘက်မှ စစ်ခရာမှုတ်သံများကြားရ၏။ ညနေခင်း စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြီးဆုံးပေပြီ။ သားရေဖိနပ်များနှင့် ပြေးလွှားကြသော ခြေသံများကို တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံစွာကြားရ၏။

ဘားတီးယားတပ်စ်သည် သူ့လက်သုတ်ပဝါထဲသို့ နှပ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား စပါးတားကပ်စ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု ကရက်ဆပ်စ်က မေး၏။

“ဘုရားရေး... သိပါပြီလားဗျာ”

“အဲ တခြား ဘယ်သူမှ စပါးတားကပ်စ်ကို မသိကြဘူး။ ခင်ဗျားသာ သိတယ်။”

